

C. W. LEADBEATER

**LÁTHATÓ
ÉS
LÁTHATATLAN EMBER**

Példák különböző típusú emberekről,
ahogy azt a képzett tisztánlátó látja.

A mű eredeti címe:
C.W.Leadbeater

Man Visible and Invisible
The Theosophical Publishing House, Adyar, 1971

Fordította: Szabari János, 2004

Életrajz és lektori munkák: Nagyiday Adrienne

© Magyar Teozófiai Társulat, 2004

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

A szerző igen hálás köszönetét kívánja kifejezni két teozófus munkatársának, akik e könyv képanyagát készítették számára – Maurice Prozornak, aki élet után rajzolta és színezte azokat, és Gertrude Spinknek, aki napokon keresztül türelmesen másolta azokat ecsettel, hogy sikeresebben lehessen fényképezéssel sokszorosítani.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó a magyar nyelvű kiadáshoz	3
Előszó az 1971-es angol kiadáshoz	4
I. Hogyan lehet ezeket a kérdéseket megismerni?	5
II. A természet síkjai	7
III. Érzékelés tisztánlátással	9
IV. Az ember tudathordozói	11
V. A hármasság	13
VI. A kezdeti kiáradások	16
VII. Az állati csoportlélek	18
VIII. A felfelé haladó ív	20
IX. Az emberi tudat	22
X. A harmadik kiáradás	24
XI. Hogyan fejlődik az ember?	27
XII. Amit az ember teste megmutatnak	29
XIII. A színek és jelentésük	30
XIV. A testmás	32
XV. Az ember fejlődésének korai szakaszai	35
XVI. Az átlagember	37
XVII. Hirtelen érzelmek	39
XVIII. Tartósabb állapotok	42
XIX. A fejlett ember	46
XX. Az egészség-aura	50
XXI. Az Adeptus kauzális teste	52
Függelék	55
Kötetünk szerzője	56

ELŐSZÓ A MAGYAR NYELVŰ KIADÁSHOZ

C.W. Leadbeater: „Látható és láthatatlan ember” című írása – a 130 éves múltra visszatekintő nemzetközi teozófiai könyvkiadás második legnagyobb példányszámban megjelent könyve – először jelenik meg magyar nyelven.

Bizonyára számot tarthat a mai olvasó érdeklődésére is, hiszen a szerző – saját, magas szintű tisztánlátó képességére és tapasztalataira építve – rendszerező jelleggel és közérthetően összefoglalja azokat az alapvető elméleti és gyakorlati tudnivalókat, amelyek érdekelhetik mindazokat, akik többet szeretnének megtudni az ember „láthatatlan” testeiről, az aurájáról.

Egyik leggyakoribb emberi tévedésünk az, amikor azt gondoljuk, hogy az érzékelő képességünk határa egyben minden érzékelhető határa is. Könnyen felismerhetjük pedig, hogy amit látunk vagy hallunk, a bennünket körülvevő rezgések elenyészően kicsiny része csupán. Valójában – rejtve – mindannyian rendelkezünk magasabb képességekkel, és bizonyos mértékig használjuk is a bennünk levő magasabb anyagot, bár nem vagyunk tudatában annak.

Az ember eszközként használhatja látható és láthatatlan testeit, információt, benyomásokat szerezhet az őt körülvevő asztrális vagy mentális világról. Természetesen mindehhez el kell sajátítania bizonyos ismereteket a magasabb világokról, és meg kell tanulnia tudatát az asztrális vagy mentális testében összpontosítania úgy, ahogyan azt jelenleg fizikai agyában összpontosítja.

A tisztánlátó olyan ember, aki kifejlesztette magában azt a képességet, hogy a lehetséges rezgések óriási skálájából másik oktávokra is képes válaszolni. Így képessé tette magát arra, hogy a körülötte levő világból sokkal többet lásson, mint azok, akiknek korlátozottabb az érzékelő képessége. Az ilyen képességgel – asztrális, mentális vagy kauzális látással – rendelkező számára „nyitott könyvként” tárulnak fel az emberi aurában megjelenő érzelmek, gondolatok, betegségek a magasabb síkokon – feltéve, ha képes helyesen értelmezni a látottakat.

A „Látható és láthatatlan ember” c. mű első felének elméleti alapozó részében a szerző megismertet a természet síkjaival, a lélek kialakulásával és az ember tudathordozóival. Huszonkét színes tábla segítségével részletesen bemutatja az eltérő fejlettségű emberek (a fejletlentől az adeptusig) különböző szintű (éteri, asztrális, mentális, kauzális) auráiban jelentkező érzelmeket és gondolatokat, törekvéseket. Érintőlegesen bemutatja azt is, mi a különbség az egészséges és a beteg ember energiateste között.

A könyv a magasabb szintű látással nem rendelkezőknek segítséget nyújt elképzelni az emberi aurát, az ilyen látással már rendelkezőknek pedig segít megérteni és értelmezni, hogy mit is látnak valójában.

A Kiadó

ELŐSZÓ AZ 1971-ES ANGOL KIADÁSHOZ

Ez a könyv először 1902-ben jelent meg, majd pedig folyamatosan igény volt rá az azóta eltelt években. Az érzékelésen túli érzékelés (ESP) és az emberi természet láthatatlan formái iránti óriási érdeklődés miatt most először jelenik meg papírkötéses kiadásban, némileg átdolgozott formában. Néhány, napjainkban nem helytálló bekezdést töröltünk, de azok nem érintik a munka fő állításait. A szerző eredeti nyelvezete ugyanaz maradt, két kivétellel.

Azért, hogy az olvasót ne zavarjuk össze az „atom” fogalom mai tudományos használatában, néhány helyen megváltoztattuk a szövegben, felcserélve az „egység” szóval, ahol a szerző az anyag végső egységére gondolt.

Néhány helyen a „barbár” szót a „primitív ember” vagy „fejletlen ember” kifejezéssel helyettesítettük. Rövid függelékkel egészítettük ki a könyvet, hogy megmagyarázzunk néhány gyakorlati fogalmat.

Az eredeti színes ábrák szerepelnek itt is, amiket Leadbeater irányításával készítettek.

I. FEJEZET
**HOGYAN LEHET EZEKET
A KÉRDÉSEKET MEGISMERNI?**

Az ember különösen összetett lény, és fejlődése, múltja, jelene és jövője állandó érdeklődés tárgya mindazoknál, akik képesek meglátni és megérteni azokat. Hogy a fokozatos fejlődés milyen fáradságos örökkévalóságain át lett azzá, ami ma, hogy az eddig elért haladás a hosszú létra melyik foka, és hogy a további haladás milyen lehetőségeit rejti előttünk a jövő fátyla, ezek azok a kérdések, amikkel szemben kevesen lehetnek közömbösek – ezek a kérdések minden korban eszébe jutottak mindenkinek, aki egyáltalában gondolkozott.

A nyugati világban sok és különböző feleletet kaptunk. Létezik sok dogmatikus állítás, amely állítólagos kinyilatkoztatások különböző értelmezésén alapul, léteznek ötletes elméletek, némely esetben titokzatos metafizikai okfejtés gyümölcsei. De a dogmatizmus olyan történetet tár elénk, amely első ránézésre nyilvánvalóan lehetetlen, míg az elméleti vizsgálódás leginkább teljesen materialista irányba mozdul el, és azzal igyekszik kielégítő eredményt elérni, hogy nem vesz tudomást a jelenségek feléről, amiket meg kell magyaráznunk. Sem a dogmatizmus, sem az elméleti vizsgálat nem olyan gyakorlati szempontból közelíti meg a kérdést, mint amelyet tanulmányozni és kutatni lehet, mint bármely más tudományt.

A teozófia olyan elméletet mutat be, amely teljesen eltérő alapokon nyugszik. Bár semmiképpen nem nézi le a tudást, amit az ősi írások tanulmányozásával vagy filozófiai okfejtéssel lehet elérni, mégis, ami az ember szervezetét és fejlődését illeti, azt nem elmélkedés, hanem egyszerű kutatás tárgyának tekinti. Amikor ilyen megközelítéssel vizsgáljuk, ezek egy csodálatos összefüggő és könnyen érthető rendszer részeinek bizonyulnak. Ez a rendszer, bár sokban megegyezik a régi vallási tanítással és megmagyarázza azt, semmi módon nem függ tőle, mivel minden lépést be lehet bizonyítani a belső képességek alkalmazása segítségével, amelyeket – noha ma még az emberiség nagy többségében szunnyadnak – számos tanulónk már működtet.

Az emberiség elmúlt történelme esetében ez az elmélet nem csak a régebbi vallások hagyományainak egybehangzó tanúságtételére, hanem egy meghatározott feljegyzés vizsgálatára is támaszkodik. Ezt a feljegyzést bárki megláthatja és megvizsgálhatja, aki rendelkezik a tisztánlátás azon szintjével, amely szükséges a finom halmazállapotú anyag rezgéseinek érzékeléséhez, amely anyagon a történelem rajtahagyta lenyomatát. Az emberiségre váró jövő megismerésének esetében szükséges elsősorban a logikai következtetés a már megtett haladás jellemzői alapján, másodsorban az olyan emberektől származó közvetlen információ, akik már elérték azt az állapotot, ami legtöbbünk számára a többé-kevésbé távoli jövőt jelenti, harmadsorban pedig olyan összehasonlítás, amit a különböző szinteket elért magasabb fejlettségű emberek között bárki arra jogosult tehet. Elképzelhetjük, hogy egy gyermek, aki a természet rendjét egyébként nem ismeri, úgy okoskodhat, hogy majd idővel felnő és ember lesz, csupán a miatt, mert már növekedett egy bizonyos mértékben és módon, maga körül pedig más gyermekeket és ifjakat lát a saját kora és a felnőtt kor között.

Az emberek jelen körülményeinek, fejlődésük közvetlen módszereinek, gondolataik, érzelmeik és cselekedeteik fejlődésre kifejtett hatásának tanulmányozása – mindezeket a teozófia tanulmányozói a jól ismert törvények alkalmazásának, átfogó, általános alapelvek tekintik. Ezután pedig gondos megfigyelés, sok eset alapos összehasonlítása következik azért, hogy ezeknek a törvényeknek részletes működését megértsék. Ez tulajdonképpen egyszerűen a látás képességének kérdése. Ezt a könyvet annak a reményében adjuk ki, hogy elsősorban a komoly tanulmányozóknak segítsen, akiknek ez a látás még nincs a birtokában, hogy megértsék, a lélek és tudathordozói hogyan jelennek meg, amikor ezzel a látással vizsgáljuk meg, másodsorban pedig hogy azok az emberek, aki most kezdik ezt a

látásmódot többé-kevésbé tökéletesen gyakorolni, a könyv segítségével megértsék annak a *jelentését*, amit látnak.

Nagyon jól tudom, hogy az emberiség nagy része még nem győződött meg a tisztánlátás képességének létezéséről, de azt is tudom, hogy mindazok, akik tényleg tanulmányozták ezt a kérdést, cáfolhatatlan bizonyítékot találtak. Ha bárki intelligens ember elolvassa a hiteles történeteket, amiket a *Clairvoyance* [Tisztánlátás] című könyvemben idézek, azután pedig előveszi azokat a könyveket, amikből válogattam azokat, azonnal látni fogja, hogy bizonyítékok rendkívül nagy mennyisége igazolja e képesség létezését. Azok számára, akik képesek maguk is látni, és naponta sok száz különböző módon, szokásszerűen gyakorolják ezt a magasabb látást, a többség tagadása, hogy ilyen látás lehetetlen, természetesen nevetségesnek tűnik. A tisztánlátónak fölösleges a kérdésen vitatkoznia. Ha egy vak ember jönne ide hozzánk, és azt bizonygatná, hogy nem létezik olyasmi, mint közönséges fizikai látás, mi pedig becsapjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy ilyen képességgel rendelkezünk, valószínűleg a magunk részéről nem tartanánk érdemesnek hosszasan vitatkozni feltételezett érzékcsalódásunk védelme érdekében.

Egyszerűen azt mondanánk: „Én határozottan látok, és semmi értelme megpróbálni arról meggyőzni, hogy nem látok. Életem összes hétköznapi tapasztalata azt mutatja, hogy látok, és nem vagyok hajlandó vitatkozni biztos tények határozott ismeretéről.” A gyakorlott tisztánlátó pontosan így érez, amikor tudatlan emberek higgadtan kijelentik róla, teljesen lehetetlen, hogy rendelkezzen olyan képességgel, amit abban a pillanatban is arra használ, hogy azok gondolatait olvassa, akik ezt cáfolják. Ezért tehát nem igyekszem ebben a könyvben bebizonyítani, hogy a tisztánlátás valóság, azt magától értetődőnek tekintem és belekezek annak leírásába, hogy mit lehet segítségével látni. Azt sem fogom részletesen megismételni, amit az említett kis könyvben a tisztánlátás módszereiről írtam, csak arra szorítokozom, hogy röviden ismertessem a téma általános alapelveit, amennyiben azok feltétlenül szükségesek ahhoz, hogy ez a könyv érthető legyen azoknak is, akik nem tanulmányoztak még teozófiai irodalmat.

II. FEJEZET A TERMÉSZET SÍKJAI

Az első gondolat, amit világosan meg kell érteni, a körülöttünk lévő világ csodálatos sokrétősége, az a tény, hogy sokkal több mindent tartalmaz, mint amit a közönséges látás felölel.

Mindannyian tudatában vagyunk, hogy az anyag különböző állapotokban létezik, és hogy meg lehet változtatni az állapotait a nyomás és hőmérséklet módosításával. Jól ismerjük az anyag három állapotát, a szilárdat, a cseppfolyózt és a gázneműt, és a tudomány elve szerint minden anyag létezhet mindezen halmazállapotokban a hőmérséklet és nyomás megfelelő beállítása esetén.

Az okkult kémia bemutat egy másik, a gázneműnél finomabb halmazállapotot, amivé ugyancsak minden általunk ismert anyagot át lehet alakítani, és ez a halmazállapot az éterikus nevet kapta. Például a hidrogén lehet éteri állapotban gáznemű helyett, az arany vagy ezüst vagy bármely más elem lehet akár szilárd, akár folyékony vagy gáz halmazállapotban, vagy éppen a magasabb állapotban, amit éterikusnak nevezünk.

A mindennapi tudományban beszélünk oxigén-atomról, hidrogén-atomról vagy bármilyen, a kémikusok által elemnek nevezett anyag atomjáról. Az elmélet szerint az elem az, amit nem lehet tovább bontani, és mindegyik elemnek meg van a maga atomja, az atom pedig – amint a szó görög eredetijéből láthatjuk – azt jelenti, hogy nem lehet tovább felosztani. Az okkult tudomány mindig azt tanította, hogy mindezek az úgynevezett elemek egyáltalában nem a szó szoros értelmében vett elemek, és az, amit oxigén-atomnak vagy hidrogén-atomnak neveznek, bizonyos körülmények közt tovább bontható. Ha ezt a felbontási folyamatot ismétljük, azt találjuk, hogy minden anyag mögött van egy alkotórész, és végső alapegységeinek különböző összeállítása adja azt, amit a kémia oxigén- vagy hidrogén-atomnak, aranyának vagy ezüstnek, lítiumnak vagy platinának nevez. Amikor ezeket mind felbontjuk, visszajutunk egy sorozat ilyen alapegységhez, amik mind azonosak, eltekintve attól, hogy némelyek közülük pozitívak, mások negatívak.

Ezeknek az alapegységeknek és egyesítésük lehetőségeinek tanulmányozása önmagában is lenyűgözően érdekes. Azonban még ezek is csak a mi fizikai síkunk szempontjából nevezhető alapegységeknek, vagyis elmondhatjuk, hogy vannak módszerek, amikkel még ezeket is tovább lehet osztani, de amikor így szétbontjuk azokat, olyan anyagot kapunk, ami a természet más birodalmához tartozik. De ez a magasabb fajtájú anyag sem egyszerű, hanem összetett, és azt találjuk, hogy ez is saját halmazállapotsorozatban létezik, amely nagyon hasonlít a fizikai anyag halmazállapotaihoz, amiket szilárdnak, folyékonyak, gázneműnek, vagy éterikusnak nevezünk. Ha elég sokáig tovább folytatjuk a szétbontás folyamatát, elérünk egy másik egységet, a természet azon birodalmának alapegységét, amit az okkultisták asztrális világnak neveznek.

Azután az egész folyamatot megismételhetjük, ugyanis az asztrális alapegység további szétbontásakor azt találjuk, hogy egy másik, még magasabb és finomabb világgal van dolgunk, amely még mindig anyagi jellegű. Ismét anyagot találunk meghatározott állapotokban, amelyek azon a sokkal magasabb szinten megfelelnek az általunk ismert állapotoknak, kutatásaink pedig újból egy alapegységhez vezetnek – a természet harmadik nagy birodalmának alapegységéhez, amit a teozófiában mentális világnak nevezünk. Legjobb tudomásunk szerint nincs határa a további felbontás lehetőségének, de nagyon is határozott korlátja van megfigyelőképességünknek. Azonban eleget láthatunk ahhoz, hogy bizonyos lehessünk e jelentős számú különböző birodalom létezésében. Ezek mindegyike egy bizonyos értelemben maga is külön világ, bár egy másik és tágabb értelemben mind részei egy óriási egésznek. Irodalmunkban a természetnek e különböző birodalmairól gyakran, mint síkokról beszélünk, mert tanulmányainkban néha kényelmes ezeket úgy elképzelni, mintha egyik a másik fölött lenne, a felépítő anyaguk különböző sűrűségi szintjének megfelelően. Látni fogjuk, hogy a mellékelt diagramon (II.

ábra) így rajzoltuk meg azokat, de nagyon gondosan észben kell tartani, hogy csak a kényelmesség kedvéért, jelképesen használjuk ezt az ábrázolási módot, és semmiképpen sem e különböző síkok tényleges viszonyát mutatja be. Nem szabad úgy elképzelni ezeket, mintha egymás fölött feküdnének, mint egy könyvszekrény polcai, inkább úgy, hogy ugyanazt a teret töltik ki, és egymást áthatják. A tudomány jól ismeri azt a tényt, hogy soha, még a legkeményebb anyagban sem ér össze két atom, mindegyiknek mindig megvan a tevékenységi és a rezgési tere, minden molekula még nagyobb térrésszel rendelkezik azért, hogy minden lehetséges körülmény esetén mindig legyen tér közöttük. Minden fizikai atom egy asztrális tengerben lebeg – az asztrális anyag tengere körülveszi és kitölt minden hézagot ebben a fizikai anyagban. A mentális anyag viszont pontosan ugyanilyen módon hatja át az asztralist, így tehát a természet mindezen különböző birodalmai a térben sehogyan nem különülnek el, hanem körülöttünk és bennünk léteznek itt és most. Ha látni és vizsgálni akarjuk azokat, nem szükséges a térben egyetlen mozdulatot sem tenni, hanem csak megnyitni magunkban a megfelelő érzékszerveket, amik segítségével észlelhetők.

III. FEJEZET ÉRZÉKELÉS TISZTÁNLTÁSSAL

Az eddigiekből egy rendkívül fontos következtetést vonhatunk le. A finomabb anyag mindezen változatai nem csak a rajtunk kívüli világban, hanem az emberben is léteznek. Nemcsak fizikai teste van, amit látunk, hanem benne vannak azok is, amiket úgy írhatnánk le, mint a természet különböző síkjainak megfelelő testek, amik minden esetben a nekik megfelelő anyagból épülnek fel. Az ember fizikai testében éteri anyag is van, csakúgy, mint az általunk látható szilárd anyag (lásd a **XXIV.** és **XXV.** ábrákat), és ezt az éteri anyagot a tisztánlátó könnyen érzékeli. Hasonló módon egy még fejlett tisztánlátó, aki képes a finomabb asztrális anyagot észlelni, az embert annak a szintnek az anyagában megjelenve látja, amely valójában az ő teste vagy tudathordozója azon a síkon, és pontosan ugyanez igaz a mentális síkkal kapcsolatban is. Az ember lelkének nem egy, hanem sok teste van, ugyanis, amikor eléggé fejlett, képes kifejezni magát a természet valamennyi említett síkján, ezért rendelkezik minden sík anyagából álló megfelelő tudathordozóval, és ezeken a tudathordozókon keresztül képes benyomásokat kapni a nekik megfelelő világokból.

Nem szabad azt képzelni, hogy az ember ezeket a tudathordozókat önmagának teremti meg a jövő fejlődése folyamán, mert kezdettől fogva minden ember rendelkezik velük, bár egyáltalán nincs tudatában létezésüknek. Állandóan használjuk egy bizonyos mértékig ezt a bennünk lévő magasabb anyagot, még akkor is, ha nem tudunk róla. Minden egyes alkalommal, amikor gondolkozunk, mozgásba hozzuk a bennünk lévő mentális anyagot, a gondolat pedig a tisztánlátó számára világosan látható az adott anyagban keletkező rezgésként, amely először az emberből indul ki, azután pedig a körülötte lévő világban az ugyanolyan sűrűségi fokozatú anyagra fejt ki hatását. De mielőtt ez a gondolat hatással lehetne a fizikai síkra, át kell alakítani a mentálisból asztrális anyaggá, amikor pedig abban is hasonló rezgéseket kelt, akkor az asztrális anyag fejt ki hatását az éteri anyagra, harmonikus rezgéseket kelt benne, ez viszont hat a sűrűbb fizikai anyagra, az agy szürkeállományára.

Így minden alkalommal, amikor gondolkozunk, egy sokkal hosszabb folyamaton megyünk keresztül, mint amiről tudunk, pontosan úgy, mint valahányszor bármit érzünk, egy folyamaton megyünk keresztül, aminek egyáltalán nem vagyunk tudatában. Megérintünk valamilyen anyagot, és úgy érezzük, hogy túl forró, elkapjuk onnan a kezünket abban a pillanatban – legalábbis így gondoljuk. De a tudomány arra tanít, hogy ez nem egy pillanat alatt lejátszódó folyamat, és nem a kéz az, ami érez, hanem az agy, hogy az idegek továbbítják a túl erős hő érzését az agyba, amely azonnal visszaküldi az idegszálak mentén az utasítást, hogy húzzuk vissza a kezét, és csak mindennek az eredményeképpen történik meg a kéz visszahúzása, bár nekünk úgy tűnik, hogy azonnal volt. A folyamat meghatározott időtartam alatt játszódik le, amit eléggé érzékeny műszerekkel meg lehet mérni, a mozdulat sebességét a fiziológusok tökéletesen meghatározták és megismerték. Ugyanígy a gondolkodás is pillanatnyi folyamatnak tűnik, de nem az, mert minden gondolatnak azokon a lépéseken kell keresztülmennie, amiket leírtam. Minden benyomásnak, ami az érzeteken keresztül az agyba érkezik, át kell haladnia az anyag különböző szintjein, mielőtt eléri a valódi embert, az egyéniséget, a belül lévő lelket.

Itt egyfajta információ-átviteli rendszer létezik a fizikai sík és a lélek között, és fontos tudni, hogy ennek az információs csatornának vannak közbenső állomásai. Nemcsak a fizikai síkból lehet benyomásokat kapni, az emberben lévő asztrális anyag például nemcsak az éteri anyagból képes rezgést felfogni és továbbítani a mentális anyagba, hanem arra is képes, hogy saját síkjának anyagából, amely körülveszi, benyomásokat fogjon fel, és továbbítsa azokat a mentális testen át a belső, valódi embernek. Így az ember eszközként használhatja asztrális testét az őt körülvevő asztrális síkról

származó benyomások fogadására és azok megfigyelésére, és pontosan ugyanilyen módon mentális testén keresztül megfigyelheti és információt szerezhet a mentális világról. De hogy ezek bármelyikét megtehesse, először meg kell tanulnia, hogy ezek hogyan történnek, vagyis meg kell tanulnia tudatát az asztrális testében vagy a mentális testében összpontosítania úgy, ahogyan az most a fizikai agyában összpontosítva van. Ezt a témát már teljes részletességgel vizsgáltam a *Claivoyance* [Tisztánlátás] című könyvemben, úgyhogy itt csak utalok rá.

Soha nem szabad elfelejteni, hogy mindez közvetlen tudás és bizonyosság kérdése azok számára, akik rendszeresen tanulmányozzák, noha a külvilág előtt csak hipotézisként mutatjuk be, de még annak az embernek is, aki a témával első ízben foglalkozik, igazán látnia kell, hogy amikor ezt ismertetjük, semmiképpen sem kívánjuk, hogy higgyen a csodában, hanem egyszerűen meghívjuk egy rendszer vizsgálatára. Az anyag magasabb szintjei a megfelelő sorrendben követik a már ismerteket, így bár bizonyos mértékig minden síkot egy-egy önálló világnak tekinthetünk, viszont az is igaz, hogy az egész valójában egyetlen hatalmas világ, amit teljes egészében csak a magasan fejlett lélek láthat.

Ahhoz, hogy ezt megérthessük, vegyünk segítségül egy példát, amely bár önmagában lehetetlenség, mégis hasznos lehet, ugyanis megdöbbenő lehetőségekre mutat rá. Tétélezzük fel, hogy a jelenlegi látószervünk helyett olyan látószervvel rendelkezünk, amely másféleképpen van kialakítva. Az emberi szemben van szilárd és folyékony anyag is. Tétélezzük fel, hogy mindkét típusú anyag különböző benyomásokat lenne képes észlelni, de csak a külvilág azon anyagfajtájából, ami a saját anyagának megfelel. Tétélezzük fel azt is, hogy az emberek között egyeseknek csak az egyik fajta látása volna, másoknak pedig a másik fajta. Gondoljuk meg, milyen különösen tökéletlen lenne a külvilágról alkotott elképzelés mindkét típusú ember esetében! Képzeljük el őket, hogy amint a tengerparton állnak, az egyik csak szilárd anyagot képes látni, ő egyáltalán nem lenne tudatában az előtte húzódó óceánnak, ehelyett a tengerfenék hatalmas mélyedéseit látná annak minden egyenetlenségével, a halak és a mélység egyéb lakói pedig számára lebegni látszanának az óriási völgy feletti levegőben. Ha felhők volnának az égen, azok teljesen láthatatlanok lennének neki, mert folyékony halmazállapotú anyagból állnak. Számára nappal mindig sütne a nap, és képtelen lenne megérteni, hogy miért csökken úgy a hőmérséklet a számunkra borult napokon. Ha megkínálnánk egy pohár vízzel, a pohár üresnek tünne neki.

Ezzel ellentétes látvány jelenne meg az olyan ember szeme előtt, aki csak a folyékony halmazállapotú anyagot látja. Ő tudatában lenne a tengernek, de számára a part és a sziklák nem léteznének, a felhőket igen világosan látná, de szinte semmit a tájból, amelyen járnak. A pohár víz esetében teljesen képtelen lenne az edényt meglátni, ezért nem tudná megérteni, hogy milyen titokzatos okból tartja meg a víz a különleges alakot, amit a láthatatlan pohár adott neki.

Képzeljék el ezt a két embert, amint egymás mellett állnak, mindkettő leírja a tájat, ahogyan látja, és mindegyik egészen biztos benne, hogy nem létezhet másfajta látás a világegyetemben, csak az övé, és bárki, aki azt állítja, hogy többet vagy mást lát, az vagy álmodik vagy csaló!

Mosolyoghatunk a feltételezett megfigyelők hitetlenkedésén, de rendkívül nehéz az átlagembernek felfognia, hogy ahhoz az egészhez viszonyítva, ami látható, az ő látóképessége sokkal tökéletlenebb, mint az említett két ember látása az övéhez képest. Erősen hajlik a célozgatásra is, hogy az állítólagos tények azok esetében, akik egy kicsit többet látnak, mint ő, valójában a képzeletük szülöttei. Egyik leggyakoribb tévedésünk azt gondolni, hogy érzékelő képességünk határa egyben minden érzékelhetőnek a határa is. De azért a tudományos bizonyíték vitán felül áll: a különböző típusú rezgések elenyészően kicsi része (az egészhez viszonyítva) az, amit láthatunk vagy hallhatunk, olyan tény, amelyhez kétség nem fér. A tisztánlátó egyszerűen olyan ember, aki kifejlesztette magában a képességet, hogy a lehetséges rezgések óriási skálájából egy másik oktávra is reagáljon, így képessé teszi magát arra, hogy a körülötte lévő világból többet lásson, mint azok, akiknek korlátozottabb az érzékelő képességük.

IV. FEJEZET AZ EMBER TUDATHORDOZÓI

Ha megnézzük a II. ábrát, azon egy diagramot látunk a természetnek ezekről a síkjairól, és megfigyelhetjük az elnevezéseket, amiket az ember e síkoknak megfelelő tudathordozói vagy testeit kaptak. Észrevehetjük, hogy a teozófiai irodalomban a magasabb síkok elnevezései a szanszkritból származnak, mert a nyugati filozófiában még nincsenek kifejezések ezekre a finomabb halmazállapotú anyagból felépülő világokra. [1902-ben – az azóta használt megnevezések zárójelben alattuk vannak. A ford. megj.] Mindegyik névnek megvan a saját különleges jelentése, bár ezek a magasabb síkok esetében csak azt jelzik, hogy milyen keveset tudunk ezekről a körülményekről.

A nirvána szót keleten hosszú korszakokon át az elképzelhető legmagasabb spirituális teljesítmény fogalmának kifejezésére használták. A nirvána elérése azt jelenti, hogy túllépünk az emberi fejlődésen, elérjük a béke és a boldogság olyan szintjét, ami messze meghaladja a földi felfogóképességet. A jelölt, aki ennek magasabb rendű dicsőségét eléri, oly teljesen maga mögött hagy minden földi dolgot, hogy néhány európai kelet-kutató eleinte elkövette azt a hibát, hogy azt hitte, ez az állapot az ember teljes megsemmisülését jelenti. Mi sem lehetne a valósággal ellentétebb, mint ez az elképzelés. Az ilyen rendkívül emelkedett szellemi állapot magasztos tudatosságának teljes használata azt jelenti, hogy elérjük az emberi fejlődés elé ebben a korszakban kitűzött célt – azaz az adeptussá válást, vagyis olyan emberré válunk, aki már több, mint ember. Az emberiség nagy többsége ilyen előrehaladást csak a fejlődés folyamatának korszakai múltán fog elérni, de néhány eltökélt lélek, aki nem hagyja, hogy a nehézségek megrendítsék, aki úgyszólván megostromolja a mennyország birodalmát, ezt a dicső jutalmat kutatása során sokkal korábban megtalálhatja.

A tudat állapotairól, amik e fölött vannak, természetesen semmit sem tudunk, kivéve azt, hogy léteznek. „Para” azt jelenti: „túl”, „maha”: „nagy”, így ezeknek az állapotoknak az elnevezései azt az információt nyújtják, hogy az első „a nirvánán túli sík” a második pedig „a nirvánán túli nagyobb sík”. Ez azt mutatja, hogy azok, akik ezeket az elnevezéseket évezredekkel ezelőtt adták, vagy nem rendelkeztek több közvetlen információval, mint amennyi nekünk van, vagy pedig, ha volt is nekik, nem voltak megfelelő szavaik, amikkel ki tudták volna fejezni.

A „buddhi” elnevezést az ember azon princípiuma vagy alkotórésze kapta, amely a negyedik sík anyagán keresztül nyilvánul meg, míg a mentális sík annak a tevékenységnek a területe, amit az emberben értelemnek nevezünk. Megfigyelhetjük, hogy ez a sík két részre oszlik, ezeket a megkülönböztethetőség kedvéért eltérő színekkel jelöltük, a „rupa” és az „arupa” név pedig rendre azt jelenti, hogy „formával rendelkező” és „forma nélküli”. Azért ezeket a neveket kapták, hogy jelezzék a sík anyagának egy bizonyos tulajdonságát: az alacsonyabb részében az emberi gondolat működése az anyagot könnyedén önti határozott formákba, míg a magasabb részben ez nem fordul elő, annak a szintnek elvontabb gondolatai a tisztánlátó szemei előtt felvillanásokként és sugárzásokként jelennek meg. Erről bővebb leírás a *Thought Forms* [Gondolatformák] című könyvben található, amelyben sok érdekes kép látható a gondolatok és érzelmek által létrehozott formákról.

Az „asztrális” elnevezést nem mi választottuk, örököltük azt a középkori alkimistáktól. „Csillogó”-t jelent, és feltehetően azért alkalmazták a közvetlenül a fizikai feletti sík anyagára, mert annak a nagyobb sebességű rezgései következtében ragyogó megjelenési formája van. Az asztrális sík a szenvedély, az érzelem és az érzés világa, és a tisztánlátó kutató előtt az ember minden érzése az ember ezen a síkon lévő tudathordozóján keresztül jelenik meg. Az ember asztrális teste ezért megjelenésében állandóan változik, ahogyan az érzelmei változnak, amint ezt részletesen be fogjuk mutatni.

Irodalmunkban általában bizonyos színárnyalatokat használunk az alacsonyabb síkok ábrázolására, ebben Blavatskyné hatalmas munkájában, a Titkos Tanításban bemutatott szintábrázolást követjük.

Világosan meg kell azonban érteni, hogy ezeket csak a megkülönböztetés kedvéért alkalmazzuk, csupán jelképesek, és semmiképpen sem akarják azt sugallni, hogy egy adott színárnyalat túlsúlyban van azon a síkon, amelyre alkalmaztuk. Minden ismert szín és sok olyan, amelyet jelenleg nem is ismerünk, létezik a természet e magasabb síkjain, de ahogyan felemelkedünk egyik szintről a másikra, mind finomabbnak és ragyogóbbnak találjuk a színeket, így egy adott szín magasabb oktávjaként írhatnánk le azokat. Megkíséreltük ezt jelezni a síkoknak megfelelő különböző tudathordozók képein, mint később látni fogjuk.

Megfigyelhetjük, hogy a síkok száma hét, és ezek mindegyike hét alsíkra oszlik. Ezt a hetes számot mindig szentnek és okkultnak tekintették, mert azt találták, hogy sok tekintetben a megnyilvánulás alapját képezi. Az alacsonyabb síkokon, amelyek a vizsgálatunk számára elérhetőek, a hetes felosztás szembeötlő, és minden jel arra mutat, hogy a magasabb világokban, amik még túl vannak közvetlen vizsgálatunk hatókörén, figyelembe véve a körülmények különbözőségét, feltehetően hasonló elrendezés áll fenn.

Amint valaki megtanul ezekben a magasabb anyagfajtákban tevékenykedni, azt találja, hogy felül-emelkedett az alacsonyabb élet korlátozásain, és azok egyenként lehullanak. Egy többdimenziós világban találja magát a csak háromdimenziós helyett, és maga ez a tény egész sor teljesen új lehetőséget nyit meg különböző irányokban. Ezeknek a többlet dimenzióknak a tanulmányozása az egyik elképzelhető legcsábítóbb dolog. A más síkokon való látás megszerzése nélkül nincs olyan módszer, aminek a segítségével az asztrális életet olyan világosan fel lehetne fogni, mint a negyedik dimenzió megértése által.

Jelen pillanatban nem az a célom, hogy mindazt leírjam, amit a tudat csodálatos kibővülésével nyerünk, ami ezekhez a magasabb síkokhoz tartozik – valójában ezt már bizonyos mértékben megtettem egy előző könyvemben. Most csupán egy kutatási irányra kell rámutatnunk – ami az ember összetételével és azzal kapcsolatos, hogyan lett azzá, ami.

Korábbi fejlődésének történetét úgy ismerhetjük meg, ha megvizsgáljuk a múlt kitörölhetetlen feljegyzéseit, amikből mindent fel lehet tární és lelki szemünk előtt felvonultatni, ami a naprendszer keletkezése óta történt, így a megfigyelő mindent pontosan úgy lát, mintha jelen lett volna az esemény megtörténtekor. Ráadásul az a nagy előnye is megvan, hogy minden egyes jelenetet annyi ideig figyelhet meg, amennyi a gondos vizsgálathoz szükséges, vagy pedig egy egész évszázadnyi eseményen néhány pillanat alatt át lehet siklani, ha a helyzet úgy kívánja. Az isteni emlékezet e csodálatos tükröződésétől a mentális síknál alacsonyabb világokban nem lehet tökéletes biztonsággal felvilágosítást kapni, ezért a korábbi történelem értő olvasásához az szükséges, hogy a tanulmányozó legalább már mentális testének érzékszerveit megtanulta szabadon használni. Ha pedig olyan szerencsés, hogy a még magasabb kauzális test képességeit is irányítása alatt tartja, feladata még könnyebb lesz. Ezen feljegyzésekkel kapcsolatos kérdéseket teljesebben a *Clairvoyance* [Tisztánlátás] című kis könyvem **VI.** fejezetében tárgyaljuk, amiben az olvasó további részleteket találhat.

V. FEJEZET A HÁRMASSÁG

Most pedig meg kell próbálnunk megérteni, hogyan jön létre az ember a természet síkjainak csodálatos rendszere közepette, és hogy ezt megteheszük, kénytelenek leszünk kirándulást tenni a teológia birodalmában.

Amikor ezeket a feljegyzéseket azért kutatjuk, hogy az ember eredetét megtaláljuk, mit látunk? Azt találjuk, hogy az ember egy alaposan kidolgozott, gyönyörű fejlődési rendszer eredménye, és hogy benne az isteni élet három áramlata egyesül. A világ egyik szentírása azt mondja, hogy Isten az embert a saját képére teremtette. Ha ezt az állítást helyesen fogjuk fel, látjuk, hogy nagy okkult igazságot fejez ki. Minden vallás megegyezik abban, hogy az Istenséget megnyilvánulásában hármasnak írja le, és azt is fogjuk látni, hogy az ember lelke ugyancsak hármas.

Természetesen meg kell érteni, hogy most nem az Abszolútról, a Legmagasabbról és a Végtelenről beszélünk, mert Róla semmit sem tudunk, kivéve azt, hogy van, hanem az Ő dicsőséges megnyilvánulásáról, aki naprendszerünk nagy Vezető Ereje vagy Istensége, akit filozófiánkban naprendszerünk Logoszának nevezünk. Róla mindaz igaz, amit valaha is az Istenségről állítani hallottunk – minden, ami jó, szeretet, bölcsesség, hatalom, türelem, könyörület, mindentudás, mindenütt jelenvalóság és mindenhatóság – mindez és még sokkal több igaz a naprendszerünk Logoszáról, akiben valójában élünk, mozgunk és létezünk. Tevékenységének és szándékának félreérthetetlen bizonyítéka vesz körül bennünket minden oldalról, amint a magasabb síkok életét tanulmányozzuk.

Ahogy munkájában megmutatkozik nekünk, a naprendszer Logosza kétségtelenül hármas – három, és mégis egy, amint a vallás már régen elmondta nekünk.

Nyilvánvalóan lehetetlen ezt az isteni megnyilvánulást bárhogy is szemléltetni, mert szükségszerűen teljesen felülmúlja mind az ábrázoló, mind a felfogóképességünket, mégis működésének egy kis része talán bizonyos mértékig érthetővé tehető bizonyos egyszerű jelképek alkalmazásával, mint amelyek a **II.** ábrán láthatók. Megfigyelhetjük, hogy a rendszerünk hetedik vagy legmagasabb síkján a Logosz hármasság megnyilvánulását három körrel ábrázoltuk, amelyek az Ő három aspektusát jelentik. Közülük mindegyiknek megvan a maga sajátossága és hatásköre. Az első aspektusban nem nyilvánul meg egyetlen, a legmagasabbnál alacsonyabb síkon sem, de a másodikban leszáll a hatodik síkra, és maga köré von a sík anyagából egy öltözetet, így ez egy meglehetősen különálló és alacsonyabb kifejezési módot ad neki. A harmadik aspektusban leszáll az ötödik sík felsőbb részébe, és maga köré vonja e sík anyagát, így egy harmadik megnyilvánulást hoz létre. Megfigyelhető, hogy ez a három megnyilvánulás a nekik megfelelő síkon teljesen különbözik egymástól, és csak követnünk kell a pontozott vonalakat, hogy lássuk, ezek a különálló személyek valójában az egynek csak aspektusai. Teljesen különállóak, ha személyeknek tekintjük – mindegyik a maga síkján, átlósan úgyszólván minden összefüggés nélkül, mégis mindegyiknek megvan a merőleges kapcsolata önmagával azon a szinten, ahol ez a három egy.

Látjuk tehát az Egyház ahhoz való ragaszkodásának igazi értelmét, „hogy mi egy Istent imádunk a Hármasságban, és a Hármasságot az Egységben, nem összekeverve a személyeket, sem pedig felosztva a szubsztanciát”. Vagyis soha nem keverjük össze elménkben a három különálló megnyilvánulás tevékenységét és feladatait, mindegyiket a saját síkján, mégis egy pillanatra sem felejtjük el a „lényeg” örök egységét, amely mindegyik mögött ugyanúgy ott húzódik a legmagasabb síkon.

Sokat tanulhatunk itt a „személy” (person) szó való értelmének pontos megfigyeléséből. Két latin szó összetételéből áll: „per” és „sona” és ezért azt jelenti: „az, amin át a hang jön” az álarc, amit a római színész viselt, hogy mutassa a szerepet, amit abban a pillanatban játszott. Így nagyon helyesen

beszélünk az ideiglenes alacsonyabb tudathordozók csoportjáról, amiket a lélek magára vesz, mint személyiségét (persona), amikor testet-öltésbe leszáll. Hasonlóképpen az Egynek ezeket a különálló megnyilvánulásait a különböző síkokon helyesen gondolhatjuk személyeknek.

Megérthetjük tehát, miért mondhatják: „Létezik egy személye az Atyának, egy másik a Fiúnak és még egy a Szentléleknek, de az Atya, a Fiú és a Szentlélek istensége mind egy – a dicsőség egyenlő, a fenség mindegyikben örök”. Valójában a megnyilvánulások eltérőek, mindegyik a maga síkján, aminek következtében egyik alacsonyabbnak tűnik a másiknál, mégis csak vissza kell nézni a hetedik síkra, hogy megértsük: „ebben a Hármasságban egyik sincs a másik előtt vagy mögött, egyik sem nagyobb vagy kisebb a másiknál, hanem mind a három személy együtt örök és együtt egyenlő”. Ugyanígy „minden személy maga az Isten és az Úr, és mégis nem három Úr van, hanem csak egy Úr”.

Figyeljük meg azt is, milyen tisztává és világossá válik a Második Aspektusról és anyagba történő leszállásáról szóló sok tanítás. Van ennek még egy másik és sokkal tágabb értelme is, mint a **III.** ábrán látni fogjuk, de ami igaz a magasabb szintű leszállásra, az igaz itt is. Ugyanis ha a magasabb síkon lévő aspektusra úgy gondolunk, mint a fő Istenségre, aki meglelkesíti a viszonylag alacsonyabb – bár még mindig magasan a felfogásunk felett álló – anyagban történő megnyilvánulását, megértjük, hogyan lehet ő „Isten az Atya lényegéből, aki a világ előtt született, de ember az Anya lényegéből, aki a világra szülte”. Mint az istenség egyik aspektusa, már létezett a naprendszer előtt, de a hatodik sík anyagában történő megnyilvánulása csak e rendszer élete folyamán következett be.

Így „bár Ő Isten és ember, mégis nem két, hanem egy Krisztus, egy, nem az istenség testté válásával, hanem az emberiség Istenné válásával”. Ez azt jelenti, hogy Egy, nemcsak az alapvető Egység miatt, hanem a dicsőséges hatalma által is, hogy magába visszavonja mindazt, amit megszerzett, amikor leszállt az alacsonyabb anyagba. De ez már inkább a magasabb szintű leszálláshoz tartozik, amit a **III.** ábra mutat.

A legnagyobb szakadás, ami a keresztény egyházban valaha előfordult, a keleti és nyugati ágai, a görög és a római egyház között történt. Ennek az ürügyként felhozott hitelvi oka az igazság feltételezett elferdítése volt azzal, hogy a „Hiszekegy”-be beiktatták a „*filioque*” [és Fiú – a ford.] szót a Toledói Zsinaton, 589-ben.

A vitás kérdés az volt, hogy a Szentlélek egyedül az Atyától származott-e, vagy az Atyától és Fiútól. Ábránk azonban megmutatja, mi volt a vitás kérdés, és azt is megmutatja elég különös módon, hogy mindkét félnek igaza volt, és ha világosan megértették volna a dolgot, egyáltalán semmi szükség nem lett volna szakadásra.

A római egyház teljesen ésszerűen azt tartotta, hogy egy olyan erő, amely minden kétséget kizáróan a hetedik síkról származik, nem tudna megnyilvánulni az ötödik síkon anélkül, hogy a közbeeső hatodikon át ne haladjon, így kijelentették, hogy az Atyától és a Fiútól származott. A görög egyház viszont feltétlenül ragaszkodott a három megnyilvánulás különbözőségéhez, és egészen helyesen tiltakozott bármi olyan elmélet ellen, amely szerint az első megnyilvánulás a másodikon keresztül árad ki, mintha az ábránkon egy átlós vonalat rajzolnánk az elsőn, a másodikon és a harmadikon keresztül. A **II.** ábra jobboldalán lévő pontozott vonal mutatja, hogyan ereszkedik le a harmadik aspektus a síkokon keresztül, és végül hogyan nyilvánul meg az ötödiken – természetesen ez a kulcs a folyamat valódi irányához és a két szembenálló eszme közötti teljes összhanghoz.

Az a csodálatos mód, ahogyan az ember Isten képmására teremtett, látható, ha összehasonlítjuk az emberi lélek hármasságát a fölötté megnyilvánult Hármassággal. Az ortodox felfogások olyan el-képesztően anyagelvűek voltak, hogy ezt a szöveget betű szerint az ember fizikai testére vonatkoztatták, és úgy magyarázták, hogy Isten az ember testét olyan formájúra teremtette, amelyről előre látta, hogy Krisztus majd ennek felöltését választja, amikor a földre jön.

Ha rápillantunk a **II.** ábrára, azonnal látjuk ezeknek a szavaknak a valódi értelmét. Nem az ember fizikai teste, hanem a lelkének összetétele másolja le csodás pontossággal az isteni megnyilvánulás

módját. Ahogyan az Istenség három aspektusa látható a hetedik síkon, úgy látható az emberben lévő szellem isteni szikrája is hármas megjelenésében az ötödik síkon. Mindkét esetben a második aspektus képes egy síkkal lejjebb szállni, és annak a síknak az anyagát magára öltetni, mindkét esetben a harmadik aspektus képes két síkkal lejjebb szállni, és a folyamatot megismételni. Így mindkét eset egy hármasság az egységben, különálló megnyilvánulásaiban, de egy a mögötte lévő valóságban.

A Logosz mindhárom aspektusa, személye, vagy megnyilvánulása különleges szerepet játszik az ember lelkének létrehozásában és fejlődésében. Hogy mik ezek a szerepek, igyekszünk a **III.** ábrán látható diagram segítségével megmagyarázni. A vízszintes osztások a síkokat jelzik, pontosan úgy, mint a **II.** ábrán, felettük pedig három szimbólum látható, amik a Blavatskyné által a Titkos Tanításban leírt sorozathoz tartoznak. A legmagasabb a Logosz első aspektusát jelenti, és csak egy központi pont jelöli, ami rendszerünkben az elsődleges megnyilvánulást fejezi ki. A Logosz második aspektusát egy kör szimbolizálja, amelyet átló szel ketté, ami a kettős megnyilvánulást mutatja, ez mindig bármilyen Hármasság második személyével kapcsolatos, míg a legalacsonyabb körben a görög kereszt látható, ami egyike a harmadik aspektus legáltalánosabb jelképeinek.

VI. FEJEZET A KEZDETI KIÁRADÁSOK

Az első mozzanat a rendszer létrehozása felé ebből a harmadik aspektusból indul ki. E mozzanatot megelőzően a természet valamennyi síkján csupán az atomi állapotban lévő anyag létezik, azon egyesülések és kombinációk közül, amelyek mindegyik sík alacsonyabb alsíkjaikat alkotják, még egyik sem jött létre. De a szűz anyag ezen tengerébe (ez a valódi Szűz Mária) leárad a Szentlélek, az Életadó, amint a Niceai Hiszekegy nevezi őt, és ragyogó életerejének működése az atomokat új erőkre, a vonzás és taszítás új lehetőségeire ébreszti, így jönnek létre valamennyi sík alacsonyabb al-egységei. Látható, hogy ábránkon ezt egy vonal jelképezi, amely a legalsó körből egyenesen ereszkedik le valamennyi síkon keresztül, útközben mind szélesebbé és sötétebbé válva, ami azt mutatja be, hogy az isteni Szellem leszállása közben egyre inkább beburkolózik az anyagba, míg végül sokan teljesen képtelenek isteniként felismerni. Ennek ellenére az élő erő akkor is ott van, még ha a legszigorúbban is be van börtönözve legalacsonyabb formáiba.

Ebbe az így életre keltett anyagba száll le az isteni élet második nagy kiáradása. Így a Háromság második személye nem pusztán a „szűz” vagy terméketlen anyagban ölt alakot, hanem olyan anyagban, amely már a harmadik személy életétől duzzad és lüktet, így mind az élet, mind az anyag öltözékként veszi őt körül. Ily módon teljesen igaz az, hogy „született a Szentlélektől és Szűz Máriától”, ami a hű fordítása a keresztyén Hiszekegy egyik jelentős részletének. (Lásd: *The Christian Creed* – A keresztyén hitvallás.)

Nagyon lassan és fokozatosan áramlik lefelé ez az ellenállhatatlan áradat a különböző síkokon és birodalmakon keresztül, mindegyikben olyan hosszú időt tölt, mint egy bolygó-lánc [lásd a Függelékben] egy teljes inkarnációja. Ez olyan hosszú időszak, ami a mi időszámításunk szerint sok millió évet fed le. Ezt az áradatot a **III.** ábrán az a vonal szemlélteti, amelyik a második körtől kiindulva lejön az ovális baloldalán, fokozatosan elsötétül, amint a mélypontjához közeledik. Ezt a pontot túlhaladva megkezdődik felfelé vezető ívét, és a fizikai, asztrális és alacsonyabb mentális síkokon keresztül addig emelkedik felfelé, amíg találkozik a harmadik nagy kiáradással, amire az a vonal jellemző, amely a legmagasabb körből indul ki, és a nagy ovális jobboldalát alkotja. Erről a találkozásról még többet fogunk beszélni, most azonban figyelmünket fordítsuk a lefelé haladó ív felé. Hogy ezt jobban megértsük, nézzük meg a **IV.** ábrát. Ez az ábra, bár jelentősen eltérő, szorosan összefügg a **III.** ábrával. A baloldali különböző színű oszlop azonos a **III.** ábra baloldalán látható lefelé ereszkedő ívvel, a piramisszerű alakzatok pedig, amik az ábra többi részét alkotják, a **III.** ábra jobboldalán lévő felfelé emelkedő ív egyszerűsített ábrázolása, a növekedése különböző fokozatain.

Megfigyelhetjük, hogy leáradása különböző szintjein egyedi neveken nevezik. Egészként gyakran monádi esszenciának nevezik, különösen akkor, amikor csak a különböző síkok végső atomi anyagát ölti magára, de amikor lefelé haladva energiával látja el a mentális sík magasabb részének anyagát, akkor „első elementális birodalomnak” nevezik. Miután abban a fejlődésben egy egész lánckorszakot [lásd a Függelékben] eltöltött, leszáll ugyanennek a síknak az alacsonyabb vagy „rupa” szintjeire, és ott meglelkesíti a „második elementális birodalmat” egy másik lánckorszak végéig. A következő nagy korszakot az asztrális világban tölti, ahol a „harmadik elementális birodalomnak”, vagy nagyon gyakran egyszerűen az asztrális sík elemi esszenciájának nevezik. Mindkét utóbbi szinten nagyon szorosan kapcsolatban áll az emberrel, amint nagymértékben belevegyül tudathordozói összetételébe, és befolyásolja gondolatait és cselekedeteit. Ez azonban nem tartozik jelenlegi témánkhoz – a „vágy elementál” és a „mentális elementál” emberben történő működésének részletes ismertetéséhez más teozófiai művekre kell hivatkoznunk. A vágy elementálról találunk egy fejezetet a *The Other Side of Death* [A halál másik oldala] című könyvben.

Amikor az isteni erő e nagy élethulláma eléri tervezett útjának legalsóbb pontját, belesüllyed a fizikai anyagba, és ebben az időszakban, valamivel az után, hogy megkezdte hosszú felfelé haladását, konkrétan azon lánc – amelyben éppen tartózkodik – ásványi birodalmának ad erőt és meglelkesíti azt. Ezen a szinten néha ásványi monádnak nevezik, éppen úgy, mint későbbi fejlődése folyamán növényi monádnak és állati monádnak nevezik. De ezek az elnevezések kissé félrevezetőek, mert úgy tűnik, mintha egyetlen nagy monád éltetné az egész világot.

Amikor ezzel a monádi esszenciával először találkozunk, a legkorábbi elementális birodalomban, már akkor sem egyetlen monád, hanem sok, nem egyetlen életáram, hanem sok párhuzamosan folyó, és mindegyiknek megvan a maga jellegzetessége. Az egész rendszer egyre inkább az elkülönülés felé halad, és amint ezek az áramlatok birodalomról birodalomra ereszkednek lefelé, mindjobban osztódnak és újraosztódnak. Lehetséges, hogy az egész ilyen fejlődés előtt van egy pont, amikor a nagy kiáramlást homogénnek gondolhatjuk, bár ember még nem látta azt abban az állapotban. A fejlődés első nagy szintjének végeredményeként végül egyéniségekre bomlik, minden ember egy különálló lélek, még ha fejletlen lélekről van is szó.

A két véglet között minden ponton az állapota közbeeső, mindig megvan a részekre osztás, de még nem jutott el az egyéniesülés pontjáig. Soha ne felejtjük el, hogy mindvégig a meglelkesítő erő vagy az élet fejlődésével foglalkozunk, nem pedig a külső formáéval, és ez a meglelkesítő energia a fizikai testet-öltés során megszerzett tulajdonságok segítségével fejlődik. A növényvilágban például egy növényhez nem egy lélek kapcsolódik, hanem egy csoportlélek óriási számú növényvel – talán bizonyos esetekben egy egész fajt alkot. Az állatvilágban ez a felosztódás sokkal messzebbre haladt előre, és bár a rovarvilág alacsony formáinál még igaz lehet, hogy egy lélek sok millió testet éltet, a magasabb rendű állatok esetében viszont egy csoportlélek aránylag kis számú fizikai formában fejeződik ki.

VII. FEJEZET AZ ÁLLATI CSOPORTLÉLEK

Ez az elképzelés a csoportlélekről sok tanulmányozó számára újdonságnak és bonyolultnak tűnik, talán egy keleti hasonlat segítségünkre lesz, hogy jobban megértsük. Azt mondják, hogy a csoportlélek olyan, mint egy vödörben lévő víz. Tegyük fel, hogy kiveszünk egy tele pohárnyi vizet a vödörből, ez fejezi ki az egyes állat lelkét. A pohárban lévő víz pillanatnyilag külön van a vödör vizétől, és az azt tartalmazó pohár alakját veszi fel. Tegyük fel, hogy a pohárba beleteszünk egy bizonyos mennyiségű színező anyagot, így a benne lévő víz egyedi, jellegzetes árnyalatot kap. Ez a színező anyag jelképezi azokat a tulajdonságokat, amiket az ideiglenesen elkülönített léleekben a különböző átélt tapasztalatok kifejlesztettek.

Az állat kimúlását az jelképezi, hogy a vizet a pohárból visszaöntjük a vödörbe, ekkor a színező anyag azonnal szétterjed az egész vízben, és halványan átszínezi azt. Bármilyen tulajdonságokat fejlesztett is ki életében a különálló állat, azok ugyanígy fognak eloszlni halála után az egész csoportléleekben. Lehetetlen volna a vödörből ugyanazt a pohár vizet kivenni, de minden ezután kivett teli poharat szükségszerűen át fog színezi az első pohárból származó anyag. Ha lehetséges volna a vödörből ugyanazokat a vízmolekulákat kivenni, és pontosan újra előállítani az első teli poharat, az valódi újrászületés lenne, mivel azonban ez nem lehetséges, helyette az ideiglenes lélek újra feloszlik a csoportléleekben – ez olyan folyamat, amely során mégis minden, amit az ideiglenes különválás folyamán megszerzett, pontosan megmarad.

Egy időben nemcsak egy, hanem sok poharat töltenek meg minden vödörből, és mindegyik visszahozza a csoportlélekbe a kifejlesztett tulajdonság rá eső hányadát. Így idővel sok különböző tulajdonság fejlődik ki minden csoportléleekben, és természetesen veleszületett tulajdonságként nyilvánul meg minden olyan állatban, amelyik e csoportlélek kifejeződése. Innen származik bizonyos teremtmények meghatározott ösztöne, amivel megszületnek. A kiskacsa, amint kibújik a tojásból, keresi a vizet, és félelem nélkül úszik még akkor is, ha tyúk költötte ki, amely irtózik a víztől, és szörnyen aggódik, amikor a rábízott kis állatokat a vesztükbe rohanni látja, – legalábbis így gondolja. De a csoportlélek azon része, amely a kiskacsán keresztül működik, a korábbi tapasztalatokból tökéletesen jól tudja, hogy a víz az ő természetes eleme, és az apró test félelem nélkül teljesíti rendelkezéseit.

Minden csoportléleekben állandóan működik az a hajlam, hogy egyre tovább osztódjon. Ez olyan jelenségben mutatkozik meg – bár egy magasabb síkon –, amely pontosan hasonlít ahhoz a módhoz, ahogy a sejt osztódik. A csoportléleekben, amelyre úgy gondolhatunk, mint ami a mentális síkon erőteljesen éltet nagy tömegű anyagot, egyfajta alig észlelhető hártya keletkezik, ahogyan elképzelhetjük a vödrön keresztül kialakuló gátszerű valamit. A víz először bizonyos mértékig keresztülszivárog ezen a gáton, azonban a gát egyik oldaláról kivett pohár vizek mindig ugyanarra az oldalra kerülnek vissza, így az egyik oldalon lévő víz fokozatosan különbözni kezd a másik oldalon levőtől, ez után a gát lassanként sűrűsödni kezd, és áthatolhatatlanná válik, így végül is két vödrünk lett egy helyett.

Ez a folyamat állandóan ismétlődik, mindaddig, amíg elérkezünk a valóban magas rendű állatokhoz, ahol aránylag kis számú test kapcsolódik egy-egy csoportlélekhez. Azt találtuk, hogy az egyéniesülés, amely egy lényt végképp kiemel az állati birodalomból az emberibe, csak bizonyosfajta állatok esetében történhet meg. Csak háziasított állatoknál, és még azok közül sem minden fajtánál fordul elő az egyéniesülés. Természetesen nem szabad elfelejtenünk, hogy mi ennek a fejlődési láncnak a felén csak egy egészen kicsit vagyunk túl, és csak ennek a fejlődésnek a végére várható, hogy az állatvilág elérje az emberiséget. Természetesen ezért bármely állatnak, ami most eléri, vagy csak megközelíti az egyéniesülést, nagyon előrehaladottnak kell lennie a többiekhez képest, és az ilyen esetek száma ennek következtében igen csekély. De néha mégis előfordulnak, és ezek különösen érdekesek

számunkra, mivel megmutatják, hogy mi hogyan jöttünk létre a távoli múltban. A holdlánc állatvilága, amelyből mi egyéniesültünk, egy kicsit alacsonyabb szinten volt, mint napjaink állatvilága, de az alkalmazott elv, úgy tűnik, majdnem pontosan ugyanaz volt.

VIII. FEJEZET A FELFELÉ HALADÓ ÍV

Mielőtt ezt a témát részletesen elmagyaráznánk, még egyszer utalnunk kell a **IV.** ábrára. Ne felejtjük el, hogy a különböző színű sávok, amik az ábra legfontosabb részét elfoglalják, valójában a monádi esszencia felfelé haladásának különböző szintjeit jelképezik. Miközben lefelé ereszkedik – amit az ábra baloldalán lévő oszlop jelez – egyszerűen maga köré gyűjti a különböző síkokon található különféle anyagokat, ezeket kifejleszti azzal, hogy hozzászoktatja, és alkalmassá teszi rezgések és nyomások hordozására, ugyanakkor önmaga számára megszerzi azt a képességet, hogy ezeket a nyomásokat felfogja, és a nekik megfelelő szinteken azonnal válaszoljon rájuk. De amikor eléri az anyagba merülés legalsóbb pontját és megfordul, hogy megkezdje az isteni irányába történő fejlődés nagy menetét fölfelé, tevékenysége kissé megváltozik. Ekkor az a feladata, hogy teljesen kifejlessze tudatát ezeken a különböző szinteken, megtanulja irányítani a testeket, amelyeket azokból hoz létre és megtanulja azokat tudathordozókként pontosan használni, így azok már nemcsak hídként szolgálnak ahhoz, hogy a kívülről jövő nyomások eljussanak a lélekhez, hanem lehetővé teszik, hogy a lélek az eszközein keresztül azok valamennyi síkján kifejezze magát.

Ebben az erőfeszítésében természetesen a legalacsonyabb szintű anyaggal kezdi, mivel annak rezgései – noha azok a legnagyobbak és legdurvábbak – a legkevésbé erősek vagy áthatóak, ezért ezeket a legkönnyebb irányítani. Így történik, hogy az ember – bár többé-kevésbé szunnyadó állapotban lévő – nagyon sok magasabb princípiummal rendelkezik, először hosszú ideig mégis csak a fizikai testében teljesen tudatos, ez után pedig nagyon fokozatosan fejleszti ki tudatát az asztrális tudathordozójában, míg a mentális testében ez még egy sokkal későbbi szinten következik be.

Visszatérve a **IV.** ábrára, látjuk, hogy külön oszlop jelez minden birodalmat. Megfigyelhetjük, hogy az ásványvilágnak megfelelő oszlop teljes szélességében csak a fizikai sík sűrűbb részében fejlődött ki, az oszlop azon részében pedig, amely megfelel az éterikus fizikai anyagnak, az oszlop fokozatosan elkeskenyedik, amint a magasabb síkok felé közeledünk. Ez természetesen azt jelzi, hogy az ásványvilágban a lélek irányítása az éteri anyag finomabb részén még nincs tökéletesen kifejlődve. Azt is megfigyelhetjük, hogy van egy kicsi piros színű csúcs, ami azt mutatja, hogy a tudatnak egy bizonyos mennyisége már működik az asztrális anyagban – vagyis, hogy egy bizonyos mennyiségű vágy már megjelent.

Sokaknak talán különösnek tűnhet, hogy vágyról beszélünk az ásványvilággal kapcsolatban, de minden vegyész tudja, hogy a kémiai affinitás területén a különböző elemek esetében már nagyon határozott vonzás jelenik meg, és mi más ez, mint a vágy kezdete? Az egyik elemnek olyan erős a vágya, hogy egyesüljön egy másikkal, hogy azonnal kilép bármilyen más anyagból, amivel történetesen kapcsolatban van. Tény az, hogy a különböző elemek vonzásaival és taszításaival kapcsolatos ismereteink segítségével különféle gázokat nyerünk, amikor erre van szükségünk. Például az oxigén és a hidrogén vízzé egyesül, de ha nátriumot dobunk a vízbe, azt találjuk, hogy az oxigén jobban kedveli a nátriumot, mint a hidrogént, és azonnal otthagyja ez utóbbit, hogy egyesüljön a nátriummal, így nátrium-hidroxid vegyületet kapunk víz helyett, a felszabadult hidrogén pedig elszáll. Vagy ha cink reszeléket teszünk hígított sósavba (ami a hidrogén és a klór egyesüléséből jön létre), azt tapasztaljuk, hogy a klór elkezd otthagyni a hidrogént azért, hogy egyesülhessen a cinkkel, így cink-kloridunk marad, a felszabaduló hidrogén pedig összegyűjthető. Így tehát látható, hogy jogosan beszélünk a vágy működéséről az ásványvilágban.

Most pedig ha megnézzük azt az oszlopot, ami a növényi birodalmat jelképezi, azt látjuk, hogy nemcsak a sűrű fizikai, hanem az éterikus részben is teljes szélességű. Azt is látjuk, hogy a vágyat jelképező csúcs sokkal teljesebben van kifejlődve, ami az alacsonyabb asztrális anyag alkalmazásának

jóval magasabb szintű képességét jelzi. Akik tanulmányozták a növénytant, tudják, hogy a vonzás és taszítás (vagyis a vágy formái) sokkal erősebbek a növényvilágban, mint az ásványvilágban, és hogy sok növény nagyfokú leleményességet és értelmességet mutat céljai elérése érdekében, bár e célok a mi szemszögünkből nézve korlátozottaknak mondhatók.

Amikor az állatvilágot képviselő oszlopra tekintünk, azt találjuk, hogy a tudat sokkal előbbre haladt. Megfigyelhetjük, hogy az oszlop nemcsak az teljes fizikai síkon, hanem az asztrális sík legalacsonyabb alsíkján is teljes szélességű, ami azt mutatja, hogy az állat a legteljesebb mértékben képes az alacsonyabb vágyait megtapasztalni. Bár az oszlop gyors elkeskenyedése – amint a magasabb alsíkokat elérjük – azt jelzi, hogy a magasabb vágyakkal kapcsolatos képességek jóval korlátozottabbak, de mégis léteznek, és így előfordul, hogy kivételes esetekben a vonzalom vagy odaadás különlegesen magas fokát tudja megnyilvánítani.

Azt is megfigyelhetjük, hogy az állatvilágot jelképező oszlop egy zöld csúcsban végződik, ami azt jelenti, hogy ezen a szinten az értelem már elért bizonyos fejlettséget, amely mentális anyagot használ a megnyilvánulásához. Régebben azt hitték, hogy az értelem az a tulajdonság, ami az embert megkülönbözteti az állattól, hogy az ember rendelkezik ezzel a képességgel, az állat pedig csak ösztönnel. Viszont ami a magasabb rendű háziállatokat illeti, ez nyilvánvaló tévedés. Bárki, akinek volt kutyája vagy macskája, és összebarátkozott vele, bizonyára megfigyelte, hogy az ilyen állatok kétségtelenül használják az értelem képességét az indítéktól a megvalósulásig, bár természetesen azok az irányvonalak, amelyek mentén gondolkodásuk működni képes, ritkák és korlátozottak, maga a képesség pedig lényegesen kevésbé hatékony, mint az emberé. Az átlagos állat esetében a csúcsot eléggé pontosan úgy ábrázoltuk, hogy csak az értelem legalacsonyabb fajtáját foglalja magába, ami a mentális sík legalacsonyabb alsíkjának anyagában működik, a magasan fejlett háziállat esetében viszont a csúcs könnyen kiterjedhet még a négy alacsonyabb alsík legmagasabbjáiig is, bár természetesen csak egy csúcspont marad, és semmiképpen sem a sáv teljes szélessége.

IX. FEJEZET AZ EMBERI TUDAT

Amikor figyelmünket arra a színes oszlopra fordítjuk, amely az emberiséget jelképezi, azonnal több, teljesen új jellegzetességet veszünk észre. Ebben az esetben az oszlop megtartja teljes szélességét nemcsak a teljes fizikai síkon, hanem a teljes asztrális síkon keresztül is, ami azt mutatja, hogy az ember a lehető legteljesebb mértékben képes a vágy minden változatára a legmagasabbtól a legalacsonyabbig. A mentális sík legalacsonyabb szintjén ugyancsak a teljes szélességet mutatja, ami azt jelzi, hogy az ember gondolkodási képessége – már ami ezt a szintet illeti – teljesen kifejlődött. Ennél magasabb szinten a fejlődés még nem teljes, viszont egy teljesen új tényezőt mutatunk be a magasabb mentális síkon lévő sötétkéék háromszög alakjában, ami azt jelenti, hogy az ember kauzális testtel [lásd: a Függelékben] és állandó újraszülető Én-nel rendelkezik. Ez a kék háromszög a **III.** ábrán látható, a körben lévő másik háromszögnek felel meg. Az emberiség túlnyomó többségében a csúcs, ami a magasabb mentális szinteken megjelenő bármilyen típusú tudatot mutatja, nem emelkedik a harmadik alsík, vagyis a legalacsonyabb felső mentális szint fölé. Csak lassú fokozatossággal, amint a fejlődése előrehalad, képes az Én a tudatát a második vagy az első alsíkra felemelni.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy az ember már képes tudatosan működni ezekben a magasságokban. A legfejletlenebb típusokban a vágy még parancsolóan a legjellemzőbb tulajdonság, noha már bizonyos mértékű mentális fejlődés is történt. Az ilyen embernek élete folyamán homályos tudata van az asztrális testében, amíg alszik, halála után pedig teljesen tudatos és aktív az asztrális világ alacsonyabb síkjain. Tulajdonképpen az alacsonyabb asztrális élet általában a testetöltései közötti szinte teljes időszakot kitölti, mert még eddig gyakorlatilag semmije sincs a mennyei világ életéből. Ezen a szinten az ember tudata kétségtelenül teljesen az asztrális test legalacsonyabb részében összpontosul, életét pedig alapvetően a fizikai síkhoz kapcsolódó érzések uralják.

Korunk civilizációjának átlagembere még majdnem teljesen az érzéseiben él, noha az asztrális világ is színre lép, de számára a fő kérdés, ami a viselkedését irányítja, még legkevésbé sem az, hogy mi helyes és ésszerű, hanem egyszerűen az, hogy mire vágyik. A kulturáltabbak és fejlettebbek kezdik érzelmeiket az értelemmel irányítani, vagyis tudatuk központja fokozatosan áthelyeződik a magasabb asztrálisból az alacsonyabb mentálisba. Lassanként, amint az ember fejlődik, még magasabbra emelkedik, és az elvek kezdik el irányítani az érdek és vágy helyett.

Az, hogy ezeket a különböző testeket, amelyekben a lélek tudatosan működhet, képesek legyünk határozott tudathordozókként használni, egy másik és még nagyobb fejlődési szakasz. Bármely eléggé előrehaladott és kulturált ember már teljesen kifejlett tudattal rendelkezik az asztrális testében, és tökéletesen képes azt tudathordozóként használni, feltéve, ha ez szokásává válik. De ehhez meghatározott erőfeszítésre volna szükség. Az emberek óriási többsége semmit sem tud az asztrális testről vagy annak használatáról, és ezért természetesen semmilyen erőfeszítést nem tesz. Mögöttük van az életek hosszú során kialakult ősi szokás hagyománya, amely szerint az asztrális képességeket nem használták, mert ezek a képességek fokozatosan és lassan egyfajta burokokban növekednek, mint a csirke növekszik a tojás belsejében. A burok önző gondolatok nagy tömegéből áll, amelybe az átlagember anynyira reménytelenül bele van temetkezve. Bármilyen gondolatok is foglalják el elméjét napközben, amikor elalszik, általában folytatja azokat, ez által egy olyan sűrű, saját készítésű fal veszi körül, hogy gyakorlatilag semmit nem tud arról, ami kívül történik. Alkalmadtán, de igen ritkán, valami heves külső behatás, vagy valamilyen saját erős belső vágya szétszakíthatja ezt a ködfüggönyt, és lehetővé teszi neki, hogy valamilyen meghatározott benyomás elérje, de még ekkor is a fátyol majdnem azonnal újra bezárul, az ember pedig tovább álmodik, figyelmetlenül, mint azelőtt. Nyilvánvaló, hogy ezt a burkot különböző módokon fel lehet törni.

1. A messze távoli jövőben az ember lassú, de biztos fejlődése kétségtelenül fokozatosan fel fogja oszlatni a ködfüggönyt, így lassan tudatossá válik a rendkívül tevékeny életű hatalmas világban, ami körülveszi őt.

2. Maga az ember, miután megismerte a tényeket, folyamatos és kitartó erőfeszítéssel belülről eloszthatja a ködöt, és fokozatosan úrrá lehet a korszakok óta tartó tétlenségből származó tompultságon. Ez persze csak a természetes folyamat felgyorsítása, és semmiképpen nem káros, ha az ember fejlődése más irányokban is azonos sebességgel halad előre. De ha ehhez a felébredéshez anélkül jutna el, hogy ugyanakkor erőt, tudást és erkölcsi fejlődést érjen el, aminek természetes módon előbb kellett volna bekövetkeznie, akkor annak a kétszeres veszélynek van kitéve, hogy visszaél az így megszerzett ilyen erőkkel, és hogy elborítja a félelem olyan erők megjelenésekor, amiket sem megérteni, sem irányítani nem képes.

3. Megtörténhet, hogy valamilyen baleset vagy mágikus szertartások törvénytelen alkalmazása következtében a fátyol annyira szétszakad, hogy soha többé nem zárul be teljesen. Ekkor az ember abban a borzasztó állapotban marad, amit H.P. Blavatsky *A Bewitched Life* [Egy megrontott élet] című történetében, vagy Bulwar Lytton hatalmas regényében, a *Zanoni*-ban ír le.

4. Egy barát, aki az embert alaposan ismeri, és képesnek tartja arra, hogy szembenézzen az asztrális sík veszélyeivel és ott önzetlen munkát végezzen, kívülről hatással lehet erre a felhőburokra és meghatározott cselekvésre serkentheti az embert. Természetesen az a valaki, aki ezt teszi, nagyon komoly felelősséget vállal azzal szemben, akit így felébreszt. Az idősebb munkás csak akkor vállalja magára ezt a felelősséget, ha hosszú, bensőséges ismeretség során megbizonyosodott arról, hogy a fiatalabb a szükséges mértékben elsajátította mindazokat a tulajdonságokat, amiket az *Invisible Helpers* [Láthatatlan segítők] XIX. fejezetében felsoroltunk, de olyan nagy szükség van segítőkre, hogy minden jelölt teljesen biztos lehet abban, nem lesz egyetlen nap késlekedés sem felébresztésében, amint erre felkészültnak találják. Addig is bárkinek, aki úgy érzi, hogy elfeledkeztek róla, mindig megvan a lehetősége az itt említett második módszer használatára, de mielőtt ezt tenné, javaslom, minden kétséget kizáróan bizonyosodjon meg arról, hogy rendelkezik a szükséges fejlettséggel más irányokban is, különben bukása gyors és biztos lesz.

Viszont sok munkát lehet elvégezni, sőt állandóan végezni e teljes felébresztés nélkül is. Az az ember, aki minden este azzal az elhatározással megy aludni, hogy egy bizonyos munkát el fog végezni, biztosan elindul, és megpróbálja célját megvalósítani, amint megszabadul fizikai testétől. Azonban miután minden tőle telhetőt megtett az adott dologgal kapcsolatban, majdnem biztos, hogy megengedi, hogy a köd ismét bezáródjon körülötte, egyszerűen azért, mert korszakok óta nem szokott hozzá, hogy új cselekvési folyamatot kezdeményezzen, amikor a fizikai agyán kívül működik. Sokan tesznek így, ezzel biztosítva, hogy legalább egy segítő tettet elvégeznek minden éjjel, és természetesen sok esetben a tevékenység olyan, hogy az egész alvással töltött idejüket igénybe veszi, így ők a számukra lehetséges legteljesebb mértékig erőltetik meg magukat. Azt se felejtjük el, hogy nemcsak akkor nyújthatunk hatékony segítséget, amikor alszunk; egy erős, élénk gondolatot bármelyik pillanatban kiküldhetünk, amely mindig kifejti hatását. Viszont a különbség a teljesen felébresztett ember és a fel nem ébresztett között az, hogy az elsónél a ködfüggöny végleg szertefoszlott, míg az utóbbinál csupán kinyílik egy időre, azután pedig éppoly áthatolhatatlanul bezáródik, mint korábban.

X. FEJEZET A HARMADIK KIÁRADÁS

Ahhoz, hogy megérthessük a lélek kialakulását az emberben, még egy fontos tényezőt kell figyelembe venni. Ez az isteni élet harmadik kiáradása, amely a Logosz első aspektusától származik, és minden emberben létrehozza a jellegzetes „emberi szellemet, amely felfelé emelkedik”, ellentétben „az állati szellemmel, ami lefelé ereszkedik”. Ezt úgy magyarázhatjuk meg, hogy míg az állat lelke a test halála után visszaömlik a csoportlélekbe, vagy tömbbe, ahová tartozik, az emberben lévő isteni szellem nem eshet vissza újra, hanem örökké tovább és felfelé emelkedik az istenség irányába, ahonnan származik. A harmadik élethullámot a **III.** ábra jobboldalán lévő ív jelképezi, és megfigyelhetjük, hogy ez esetben a kiáradás előrehaladása közben nem lesz sötétebb vagy anyagibb. Úgy látszik, magától nem képes a buddhi síknál lejjebb szállni, és ott lebeg, mint egy hatalmas felhő, várva az alkalmat, hogy kapcsolatot teremtsen a második kiáradással, amely lassan emelkedik, hogy találkozzon vele. Bár úgy tűnik, hogy ez a felhő állandó vonzást gyakorol az alatta lévő esszenciára, mégis az egyesülést lehetővé tevő fejlődésnek alulról kell megtörténnie.

Keleten, hogy a kezdőknek segítsenek megérteni ezt a folyamatot, általában a víztölcsér kialakulásának példájával magyarázzák. Ott is egy nagy felhő lebeg a tenger felett, amelynek felületén állandóan hullámok keletkeznek és mozognak. Egyszer csak egy nagy ujj-szerű valami nyúlik le a felhőből – egy felfordított kúp –, amely hevesen kavargó gőzből áll. Alatta hirtelen örvény alakul ki a tengerben, de ahelyett hogy mélyedés jönne létre a víz felszínén, mint a szokásos örvényeknél, a kavargó kúp-alak felemelkedik a felszín fölé. A két kúp folyamatosan közeledik egymáshoz, míg oly közel érnek, hogy a vonzerő elég erős lesz ahhoz, hogy átfedjék a közbeeső teret, és hirtelen egy víz és gőz keverékéből álló oszlop jön létre ott, ahol korábban semmi nem volt.

Pontosan ugyanígy az állatbirodalom csoportlelkei állandóan részeket vetnek ki magukból a teste-töltésbe, mint az ideiglenes hullámok a tenger felszínén, és az elkülönülés folyamata addig folytatódik, amíg végül eljön az idő, amikor az egyik hullám eléggé magasra emelkedik, ami lehetővé teszi, hogy a lebegő felhő képes vele összeköttetést létesíteni. Ekkor felemelkedik egy új létezésbe, ami nem a tengerben és nem a felhőben van, hanem a kettő között, viszont osztozik mindkettő természetében. Így válik el a csoportlélektől, amelynek eddig a részét alkotta, és többet nem hullik vissza a tengerbe.

Bárki, aki összebarátkozott már egy igazán értelmes háziállattal, könnyen megértheti, hogyan történik ez, mivel láthatja az állat mélységes odaadását a szeretett gazdája iránt, és a hatalmas mentális erőfeszítéseket, hogy megértse gazdája kívánságait és kedvében járjon. Nyilvánvalóan mind az állat értelme, mind a szeretet és odaadás képessége az ilyen erőfeszítések következtében rendkívüli módon fejlődik, és eljön az idő, amikor majd ily módon annyira magasan a csoportlelke fölé emelkedik, hogy teljesen elszakad attól. Ezzel megfelelő tudathordozóvá válik a harmadik kiáradás számára, amellyel egyesülve az egyén kialakul, aki ez után a saját fejlődési útját követi újra vissza az istenséghez.

Néha azt kérdezik, hogy ha az esszencia kezdetben isteni volt, a végén pedig visszatér az istenihez, ha az emberi monád tökéletesen bölcs és tökéletesen jó volt, amikor elindult a hosszú útjára az anyagon keresztül, akkor miért volt szüksége, hogy végigmenjen az egész fejlődési folyamaton, beleértve a sok bánatot és szenvedést, egyszerűen csak azért, hogy végül visszatérjen a forrásához? Ez a kérdés azonban a tények teljes félreértésén alapul. Amikor az, amit néha – bár talán helytelenül – emberi monádnak nevezünk, előjött az isteniből, egyáltalán nem monád volt, még kevésbé tökéletesen bölcs és tökéletesen jó. Nem történt meg benne semmilyen individualizáció, csupán egyszerű monádi esszencia-tömeg volt. A különbség a kiindulási és visszatérési állapota között pontosan olyan, mint egy nagy csomó fénylő ködanyag és a naprendszer között, ami abból keletkezik. A köd kétségtelenül szép,

de elmosódott és haszontalan, a lassú fejlődés során belőle kialakuló nap viszont életet és meleget áraszt sok világra és azok lakóira.

Vagy vegyünk egy másik hasonlatot. Az emberi test megszámlálhatatlan apró részecskéből áll, és folyamatosan veti ki magából ezek némelyikét. Tételezzük fel, hogy mindegyik részecskének lehetősége volna valamilyen fejlődésen keresztül mennie, aminek következtében idővel emberi lényé válna. Nem mondhatnánk, hogy azért, mert bizonyos értelemben a fejlődésének elején emberi volt, nem nyert semmit, amikorra elérte annak végét. Az esszencia csupán erő-kiáradásként tör elő – még akkor is, ha ez isteni erő –, és visszatér ezermilliónyi hatalmas adeptusként, akik valamennyien képesek magukat egy-egy Logosszá fejleszteni.

Ezt a csodálatos fejlődési folyamatot fogjuk megpróbálni bizonyos mértékig bemutatni ábra-sorozatunk segítségével, és bár a legtöbb, amit tehetünk, hogy igyekszünk ábrázolni az ember különböző tudathordozóiban végbemenő változást a fejlődése folyamán, mégis reméljük, hogy elképzelést tudunk nyújtani a folyamatról azok számára, akik még nem képesek látni. Van még egy az összekapcsolódásra vonatkozó kérdés, amit már megpróbáltunk leírni, de amely további magyarázatra szorul. Egy különös változás történt a monádi esszencia állapotában. Valamennyi előző birodalomban történő fejlődésének hosszú korszakaszain át mindig ő volt a lelket és energiát adó princípium – az erő mindenféle forma mögött, amit ideiglenesen elfoglalt. Most viszont az, ami idáig meglelkesített, maga lett az, amit meglelkesítenek. Abból a monádi esszenciából, ami az állati csoportlélek része volt, most kauzális test jött létre, az élő fény ragyogó tojásdad formája, amelybe fentről még ragyogóbb fény és élet szállt le, és aminek segítségével ez a magasabb élet képes emberi egyéniségként kifejezni magát.

Senki ne higgye, hogy nem méltó cél egy ilyen hosszú és fáradságos fejlődés eredményeként az isteni Szellem ezen utolsó és legmagasztosabb kiáradásának tudathordozójává válni, mert ne feledjük el, hogy e tudathordozó arra való felkészítése nélkül, hogy összekötő kapocsként szolgáljon, az ember halhatatlan egyénisége sohasem tudott volna létrejönni. Egyetlen töredéke sem vészett el annak a munkának, amit a korszakokon át végzett, és semmi nem volt haszontalan. Mert az így kialakult felső hármasság egy magasabb rendű egységgé válik, „nem az Isten testté változásával, hanem az ember Istenbe való felemelésével”. A fejlődés hosszú folyamata nélkül soha nem lehetett volna elérni ezt a végső beteljesedést, hogy az ember felemelkedjen az istenség szintjére, és így maga a Logosz tökéletesebbé váljon, amennyiben saját leszármazottai közül azok által, akiket saját isteni természetének lényegével, a szeretettel kezdetben teljesen elárasztott, most ez a szeretet visszatér hozzá.

Egy – az átlagember számára nagyon távoli – fejlődési szintet ábrázol a **IV.** ábra jobb szélén található oszlop. Ott a magas szellemiségű ember képét láthatjuk, akinek a tudata már a kauzális testen túl fejlődött, így az képes szabadon működni a buddhikus síkon, és tudatos (legalábbis amikor testét elhagyja) egy annál még magasabb síkon is, amit a lila háromszög jelez. Látható, hogy ebben az esetben a tudat központja – amit az oszlop legszélesebb része mutat – a korábbiakkal ellentétben egyáltalán nem a fizikai és asztrális síkon, hanem a magasabb mentális és buddhikus sík között fekszik. Nála a magasabb asztrális és a magasabb mentális részek sokkal fejlettebbek, mint az alacsonyabbak, és bár még megtartja fizikai testét, amit az a tény mutat, hogy az oszlop alsó csúcsa még eléri a legalacsonyabb fizikai határt, de ez már csak egy pont. Ez azt jelenti, hogy a fizikai testét csak azért tartja meg, mert abban kényelmes dolgozni, és semmiképpen nem azért, mert gondolatai és vágyai ide vannak lekötve. Már régen felülemelkedett minden karmán, ami testetöltésre kötelezhetné, ha pedig most magára veszi az alacsonyabb síkok tudathordozóit, az egyszerűen azért történik, mert rajtuk keresztül képes az emberiség javáért dolgozni, és hogy ezeken a szinteken olyan hatásokat áraszthasson ki, amik másképpen nem ereszkedhetnének le ide. Ugyanis az isteni erő bizonyos fajtáinak rezgései önmagukban túl finomak ahhoz, hogy az alacsonyabb síkok durvább anyaga azokat felfogja. Viszont ha ezek a rezgések olyasvalaki csatornáján keresztül szállnak le, akinek ezeken a szinteken lévő tudathordozói tökéletesen tiszták, akkor azok még itt lent is felfoghatók, és így munkájuk elvégezhető.

Amikor ez a kauzális test újonnan alakult ki, akkor átlátszó, de színjátészó, mint egy hatalmas szappanbuborék, ha magasabb tisztánlátással tekintünk rá, vagyis ha a saját síkján vizsgálja meg olyan valaki, aki teljesen kifejlesztette saját kauzális testének képességeit, mert ezt csak az ilyen látás képes egyáltalán érzékelni. Ezen a szinten abban is hasonlít a szappanbuborékhoz, hogy majdnem teljesen üresnek látszik, mert az isteni erőnek – amit valójában tartalmaz – még nem volt ideje szunnyadó képességeit azáltal kifejlesztenie, hogy megtanul külső behatásokra rezgésekkel válaszolni, és ezért kevés színt mutat. Ami kevés színt tartalmaz, az onnan származik, hogy bizonyos tulajdonságokat már a csoportlélekben kifejlesztett, aminek a kauzális test korábban egy részét képezte, és ezeket a tulajdonságokat folyamatosan továbbítja a belső erőközpontba, így ott már létezik bizonyos, ezeknek megfelelő frekvenciájú rezgés. Ennek következtében e rezgési frekvenciák halvány jelei derengő színelvillanásokként akár most is megfigyelhetők a formában. Az **V.** ábra némi elképzelést nyújt arról, hogyan néz ki ezen a szinten (vagy kicsit később), és úgy vehetjük, hogy a fejletlen ember kauzális testét mutatja. A szürke árnyalat a kép baloldalán nem jelent semmilyen tulajdonságot, valójában egyáltalán nem is létezik a testben, a művész egyszerűen ezzel jelezte a buborék gömbölydedségét.

Noha az ember most rendelkezik kauzális testtel, attól még nagyon távol van, hogy eléggé tudatos legyen ahhoz, hogy ezen a szinten benyomásokat fogjon fel, vagy azokra válaszoljon. Mivel a kijelölt módszer szunnyadó tulajdonságai kifejlesztésére – amint már mondtuk – kívülről jövő hatások segítségével működik, nyilvánvalóan szükséges, hogy eléggé messze ereszkedjen le oda, ahol ilyen hatásokkal találkozhat, amik megérinthetik. Ezért az újrászületés az, ami a fejlődés módszereként a sorsa, vagyis úgymond, önmaga egy részét lehelyezi ezekbe az alacsonyabb világokba azért, hogy ott tapasztalatokat szerezzen, és a tapasztalatokból tulajdonságokat fejlesszen ki, amikor pedig újra visszahúzódik önmagába, magával viszi erőfeszítései eredményeit. Valójában azt, hogy önmaga egy részét lehelyezi a testetöltésbe, talán nem alaptalanul hasonlíthatnánk egy befektetéshez: azt várja, hogy ha minden jól megy, nemcsak egész tőkét nyeri vissza, hanem jelentős mennyiségű kamathoz is jut, és általában ezt meg is kapja. De amint más befektetéseknél is, időnként megvan a veszteség lehetősége is, nemcsak a nyereségé, mert az is lehetséges, hogy annak valamely része, amit lehelyezett, úgy belegabalyodhat az alacsonyabb anyagba, amelyen keresztül működni kell, hogy esetleg lehetetlen azt teljesen visszanyerni. Hogy ez hogyan történhet, aligha tartozik jelenlegi témánkhoz, de részletes magyarázata megtalálható a *The Astral Plane* [Az asztrálsík] című könyvben.

A lélek leszáll annak a sugallatnak a hatására, amit keleten *trishna*-nak neveznek. Ez a megnyilvánult létezés iránti szomjúság, a vágy, hogy élőnek érezze magát. Belemerül az anyag tengerébe, és az én-t önzéssel erősíti, az asztrális látás számára pedig a **VII.** ábrán lefestett nagyon csúnya külső megjelenésben mutatkozik. Nagyon fokozatosan megtanulja, hogy létezik egy magasabb fejlődés, és hogy az önzés erős burka (ami szükséges volt egy hatékony középpont kialakulásához) akadállyá válik a központ növekedésében. Miután egyszer ez a burok kialakult, úgy most szét kell törni és félredobni, mint ahogyan az állványzatot le kell bontani az elkészült épület mellől, bár az építkezés alatt szükség volt rá. Lassanként, sok életem keresztül az asztrális megjelenése a **VII.** ábráról a **X.** ábrán láthatóvá fejlődik, még később pedig a **XXIII.** ábrán levővé. Megpróbáljuk követni ezt a fejlődést, és a különböző fokozatait bemutatni.

XI. FEJEZET HOGYAN FEJLŐDIK AZ EMBER?

A lélek először leereszkedik a mentális sík alacsonyabb szintjeinek anyagába. Azonnal és bizonyos értelemben automatikusan körülveszi egy öltözet ebből az anyagból, egy olyan öltözet, amely pontos kifejeződése olyan tulajdonságoknak, amik már léteznek benne, legalábbis amennyire azon a szinten kifejeződhetnek.

Sohasem szabad ugyanis elfelejteni, hogy a leereszkedés során minden szint korlátozás elfogadását jelenti, ennek következtében a lélek valamely alacsonyabb szinten sohasem tudja magát tökéletesen kifejezni. Ez csupán utalás a tulajdonságaira, ahogyan egy festőművész által festett kép két dimenzióban jelenít meg egy létező (vagy létezőnek képzelt) háromdimenziós jelenetet. A kép megközelítően ábrázolja a jelenetet, amennyire az egy sík felületen perspektíva segítségével lehetséges, de valójában majdnem minden vonal és szög szükségszerűen más benne, mint az a vonal és szög, amit ábrázolni szándékozik. Pontosan ugyanígy a valódi tulajdonság, ahogyan az a lélekben megtalálható, nem tud kifejeződni semmilyen alacsonyabb szint anyagában; az alacsonyabb anyag rezgései összességében túl tompák és lassúk ahhoz, hogy megjeleníthessék. A húr nincs eléggé kifeszítve, hogy a fentről felcsendülő hangra képes legyen válaszolni. Fel lehet azonban úgy hangolni, hogy egy alsóbb oktávon megfeleljen neki, mint egy férfihang, amely egy fiú hangjával egy szólamban énekel együtt, ugyanazt a hangot fejezve ki, amennyire csak az emberi szervezet lehetőségei megengedik.

Tehát az a szín, amely a kauzális testben egy bizonyos tulajdonságot fejez ki, az értelem-testben, sőt még az asztrálistestben is kifejezi azt, de a szín kevésbé finom, kevésbé ragyogó és éteri lesz, amint lejjebb ereszkedünk. A szín-oktávok közti különbség sokkal nagyobb, mint amit papíron vagy vásznon bárhogyan is vissza lehet adni. Megkísérelhetjük csak a fokozataikat vagy jellegüket ábrázolni, de még a közvetlenül a fizikai fölötti oktáv is túl van elménk felfogóképességén mindaddig, amíg az a fizikai agy korlátjai között működik. A legalacsonyabb asztrális színeket sötétnek és durvának gondolhatjuk, és nyilván azok is a magasabb és tisztább árnyalatokhoz hasonlítva, de legalább fényesek durvaságukban, nem annyira sötét színek a szó közönséges értelmében, mint amilyen az alig pislákoló tűz.

Ahogy emelkedünk felfelé, minden szinten azt fogjuk találni, hogy a magasabb rendű anyag a nemesebb tulajdonságok kifejezésének nagyszerű képességét mutatja, miközben fokozatosan veszíti el az alacsonyabbak kifejezésének képességét. A különösen kellemetlen színárnyalat, amely az asztrális testben a durva érzékiséget jelzi, teljességgel képtelen önmagát megjeleníteni a mentális anyagban. Tiltakozhatunk, hogy ez egész biztosan nem így van, mivel az embernek kétség kívül van érzéki gondolata, de ez a kijelentés nem pontosan felel meg a tényeknek. Az ember kialakíthat olyan mentális képet, amely kéjes érzést kelt benne, de a gondolat és a kép a mentális helyett az asztrális anyagban fogja önmagát kifejezni. Jellegetes színárnyalatának nagyon határozott lenyomata fog megjelenni az asztrális testen, a mentális testen viszont azokat a színeket fogja felerősíteni, amelyek a hozzá kapcsolódó önzés, beképzeltség és csalás mentális bűnét jelenítik meg. Ezek viszont nem fognak kifejeződési lehetőséget találni a kauzális test tündöklő ragyogásában, de minden felerősödésük az alacsonyabb eszközben, minden beljük történő elmerülés ahhoz vezet, hogy elhomályosul azoknak a színeknek fényessége, amelyek a velük ellentétes jó tulajdonságok fejlettségét jelzik a magasabb létezés síkján, amely létezés sokkal közelebb áll a valósághoz.

Az a folyamat, amelynek során a színek létrejönnek, mindig lentől felfelé működik. Az ember érzékel valamilyen hatást kívülről, és erre válaszul bizonyos érzelemhullám ébred fel benne. Ez azt jelenti, hogy arra az időre, amíg az érzelem fennmarad, az adott típusú rezgés (ami megfelel az érzelemnek), túlsúlyban van az asztrális testben, amint azt máris bemutatjuk illusztrációinkon. Egy idő

után az érzelem lecseng, az annak megfelelő szín pedig fokozatosan eltűnik – de nem teljesen. Az asztrális test anyagának bizonyos hányada rendes körülmények között azzal a különleges frekvenciával rezeg, ami az adott érzelemnek felel meg, és ennek az érzelemnek minden nagy kitörése hozzátesz valamennyit az említett hányadhoz.

Például az emberekben belül van egy bizonyos mennyiségű ingerlékenység, ami az asztrális testben skarlátvörös felhőként jelenik meg. Amikor az ember ezt az ingerlékenységet valamilyen dühkitörés formájában kimutatja, akkor a teljes asztrális eszközt előnti a skarlátvörös. A dühroham lecsendesül, a skarlát áradat pedig elhalványul, de hátrahagyja nyomait, mivel a lobbanékonyság skarlátvörös felhőjének állandó méretét kismértékben megnöveli, az asztrális test teljes anyaga pedig a korábbinál kicsit jobban készen áll arra, hogy a harag rezgésére válaszoljon, amikor erre lehetőség adódik. Természetesen pontosan ugyanez a folyamat játszódik le minden más érzelem esetében is, legyen az jó vagy rossz, és így megértjük az erkölcsi törvény nyilvánvaló kifejezésre jutását, miszerint minden alkalommal, amikor engedünk bármely szenvedélynek, egy kissé nehezebbé tesszük magunknak az ellenállást a szenvedély következő jelentkezésekor, míg minden sikeres kísérlet annak elfojtására kissé megkönnyíti a következő győzelmet.

Az aránylag állandó szín az asztrális testben állandó rezgést jelent, amely idővel kifejti megfelelő hatását a mentális testre is, hasonló jellegű rezgést létrehozva azon a sokkal magasabb szinten, feltéve, ha a rezgés visszaadható abban a finomabb anyagban. Ugyanez a módszer működik, amikor barátságos rezgéseket gerjesztünk: az alacsonyabb síkokon való élet során kifejlesztett magasabbrendű tulajdonságok fokozatosan beépülnek magába a kauzális testbe, annak ellenére, hogy azon a szinten szerencsénkre csak a magasabb érzelmek hatása rögzíthető.

Tehát sok élete folyamán az ember sok tulajdonságot fejleszt ki magában, jókat is, rosszakat is, de míg minden jó fejlődést állandóan elraktároz és felhalmoz a kauzális testben, az, ami rossz, csak az alacsonyabb testekben képes kifejezni magát, így az viszonylag mulandó. Az isteni igazságosság hatalmas törvénye folytán minden ember teljesen a saját cselekedetei pontos következményeiben részesül, akár jók, akár rosszak azok. A rossz viszont természetesen az alacsonyabb síkokon fejti ki hatását, mert csak ezen síkok anyagában lehet a rossz rezgéseit kifejezni és nincs felharmonikusuk, ami a kauzális testben választ ébresztene. Így minden erejét kimeríti saját síkján, és teljességében visszahat létrehozójára annak asztrális és fizikai életében, legyen az akár ebben, akár következő testöltéseiben.

A jó cselekedet vagy gondolat is hoz eredményeket ezeken az alacsonyabb síkokon, de azon kívül rengeteg magasabb és állandó hatása van a kauzális testre, amely oly kiemelkedő tényező az ember fejlődésében. Tehát amíg minden ugyanúgy eredményeket hoz létre itt lent, és megjeleníti azokat a különböző ideiglenes tudathordozókban, csak a jó tulajdonságok azok, amik megmaradnak a valódi ember meghatározott nyereségének. A rosszal egymást követő újraszülettei során újra és újra találkozik mindaddig, amíg le nem győz, és gyökerestől ki nem irt tudathordozóiból minden hajlamot, hogy a rossz hasson rá, amíg végül tényleg semmiféle szenvedély vagy vágy nem képes őt elragadni, hanem megtanulta önmagát belülről irányítani.

XII. FEJEZET AMIT AZ EMBER TESTEI MEGMUTATNAK

A tanulásnak ez a folyamata fokozatos, és a fejletlen ember korai megnyilvánulásai az alacsonyabb síkokon semmiképpen sem nyújtanak szép látványt. A primitív embernek, akinek kauzális testét az V. kép mutatja, körülbelül olyan lehet a mentális teste, mint amelyet a VI. kép mutat, és olyan típusú asztrális teste lehet, amelyet a VII. kép szemléltet.

Meg kell érteni, hogy mindezek a testek ugyanazt a teret foglalják el, és áthatják egymást úgy, hogy ha tisztánlátással tekintünk a primitív emberre, látjuk a fizikai testét világító tojás alakú ködtől körülvéve, ez a köd viszont az V. a VI. és a VII. kép megjelenését mutatná aszerint, hogy milyen fajta tisztánlátást alkalmaztunk.

Ha asztrális érzéseinket használjuk, csupán az asztráltestet látjuk, és ebből megtudjuk, milyen szenvedélyeket, érzelmeket és érzéseket él át az adott pillanatban, és ezekből melyek azok, amiknek gyakran át szokta engedni magát. Ez a vágy megnyilvánulásának tere, a tükör, amiben minden érzés azonnal visszatükröződik, sőt amiben minden, a személyes ént érintő gondolatnak is ki kell fejeződnie. Ennek anyagából öltenek testet a sötét alkotóelemek, amiket az emberek hoznak létre és indítanak el rossz kívánságokkal és rosszindulatú érzelmekkel, de ugyanebből nyerik testüket a jótékony elemek, amiket a jókívánságok, hála és szeretet keltenek életre.

Amint az természetesen elvárható, kevés állandóság van megnyilvánulásukban, színei, ragyogása, rezgési sebessége mind pillanatról pillanatra változik. Egy dühkitörés az egész asztráltestet megtölti fekete alapon sötétvörös felvillanásokkal, egy hirtelen ijedség azonnal beborít mindent egy irtózatossá váló ólomszürke fátyollal. Mégis lesznek pillanatok, amikor még ez a változó asztrális eszköz is aránylag nyugalomban van, és olyankor a színek határozott csoportját mutatja, többé-kevésbé ugyanabban az elrendezésben. Egy ilyen pillanatot mutat a VII. kép, és abból – mint látni fogjuk – jelentős mennyiségű információt nyerhetünk az emberről.

Mentális látásunkat használva primitív emberünk mentális teste lesz az, amit érzékelni fogunk, és ez valószínűleg hasonlítani fog a VI. képhez. Amennyiben színei ugyanazok, ez a test nyugalmi állapotban meglehetősen megegyezik az asztrális testtel, de sokkal több is annál, mert benne megmutatkozik mindaz, ami az emberben szellemiségből és értelemről kifejlészthető – primitív emberünk esetében ez talán még nem sok, de meglehetősen fontos később, mint majd látni fogjuk. Ezért ebből a mentális testből következtethetünk arra, hogy milyen ember is ő, jelenlegi testetöltésében eddig mire használta életét.

Viszont ha elég szerencsések vagyunk, hogy a kérdést képesek legyünk megvizsgálni a kauzális testünk által gyakorolt látás tökéletes erejével, úgy az, amit látunk, a primitív ember kauzális teste, és abból megtudjuk, valódi élete, mint lélek mennyit haladt előre, és mekkora fejlődésen ment keresztül az Én az istenség felé. Látni fogjuk, hogy a gyakorlott tisztánlátó előtt, aki képes mindezeket a látási fokozatokat egymás után alkalmazni, az ember egész élete minden szakaszában nyitott könyvként olvasható, mert ezeken a magasabb síkokon senki sem rejtőzhet el, vagy álcázhatja magát. Ami ő valójában, azt bármely elfogulatlan szemlélő meglátja.

Hangsúlyozom: elfogulatlan, mert soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a másikat mindenki a saját eszközei közegén keresztül látja, és így kissé olyan helyzetben van, mint aki színes üvegen keresztül nézi a tájat. Amíg meg nem tanulja, hogy ezt a hatást figyelembe vegye, valószínűleg azokat a jellemvonásokat fogja a megfigyelt emberben a legfeltűnőbbnek tartani, amikre ő maga a leginkább érzékeny, egy kevés gondos gyakorlással viszont hamarosan megszabadul a személyes elfogultsága okozta torzítástól, és képes lesz világosan és pontosan értelmezni a látottakat.

XIII. FEJEZET A SZÍNEK ÉS JELENTÉSÜK

Mielőtt értelmesen tanulmányozhatnánk a különböző testek részleteit, meg kell ismerkednünk a bennük szereplő különböző színárnyalatok jelentésével, amint az az I. ábrán, a színek magyarázatánál látható. Meg kell értenünk, hogy összetételük szinte végtelen variációja lehetséges. Igyekeztünk a lehető legpontosabb árnyalatot megadni, amely a megnevezett tiszta érzelmet kifejezi, de az emberi érzelmek szinte sohasem mentesek a keveredéstől, és így állandóan osztályozunk és elemeznünk kell a meghatározatlan árnyalatokat, amelyek létrejöttében sok tényező játszik szerepet.

A harag színe például skarlátvörös, a szereteté bíborvörös és rózsaszín, de mind a haragot, mind a szeretetet gyakran mélyen átszínezi az önzés, és ha ez az eset áll fenn, akkor a nekik megfelelő tiszta színeket elhomályosítja egy rideg szürkésbarna árnyalat, ami jellemző erre a hiányosságra. Vagy például az egyik göggel keveredik, és ez azonnal mély narancsszínű vibrálás formájában jelentkezik. Ilyen keveredésekre és eredő színárnyalatokra sok példát fogunk látni, amint folytatjuk megfigyeléseinket, de először igyekezzünk az egyszerűbb színárnyalatok jelentését megismerni. Az alábbiakban néhányat felsorolunk a leggyakoribbak közül.

Fekete. Az asztrálestben a sűrű fekete felhők gyűlölet és rosszindulat jelenlétét mutatják. Ha valaki sajnálatos módon utat enged szenvedélyes dühkitörésének, a gyűlölet szörnyű gondolatformái általában sűrű mérges füstként kavarnak aurájában.

Vörös. Mélyvörös felvillanások, általában fekete alapon haragot jeleznek, és ezt időnként barna színezi át, mivel az ilyen típusú haragban többé-kevésbé közvetlen önzés van. Amit néha „nemes felháborodásnak” hívnak egy elnyomott vagy bántalmazott ember miatt, az ragyogó skarlát felvillanásokban mutatkozik az aura közönséges háttéré előtt.

A rikító *vérpiros* – olyan szín, ami eléggé összetéveszthetetlen, bár nem írható le könnyen – érzékiséget jelez.

Barna. A fakó barnás-vörös, majdnem rozsdaszín kapzsiságot jelent, és többnyire párhuzamos keresztsávokban helyezkedik el az asztrális testben, ami igen szokatlan megjelenési forma.

A fakó *barnásszürke* önzést fejez ki, és ez sajnos egyike a leggyakoribb színeknek az asztrális testben.

A *zöldesbarna*, mély-vörös vagy skarlát felvillanásokkal féltékenységre utal, és az átlagembereknél, amikor „szerelmesek”, majdnem mindig sok van belőle.

Szürke. A nehéz ólomszürke mély depressziót fejez ki, és ahol gyakran fordul elő, a megjelenése néha leírhatatlanul nyomasztó és elszomorító. Ennek a színnek is megvan az a különös tulajdonsága, hogy párhuzamos sávokban helyezkedik el, mint a kapzsiság, és mindkettő azt a benyomást kelti, hogy szerencsétlen áldozata valamilyen asztrális ketrecbe van bebörtönözve.

A *hamuszürke* egy undorító, ijesztő színárnyalat, félelmet jelent.

Karmazsinpiros. Ez a szín a szeretet megnyilvánulása és gyakran az átlagember testeinek leggyönyörűbb sajátja. Természetesen a szeretet természetétől függően sok változata van. Lehet fakó, nehéz és mélyen átszínezhetsz az önzés barnája, ha az úgynevezett szeretetet főleg az a szempont foglalkoztatja, hogy valaki mástól mennyi szeretetet kap, mennyi viszonzást a befektetéséért. De ha a szeretet olyan, amely soha nem gondol önmagára, sem arra, hogy mit kap, csak arra, hogy mennyit adhat, és hogyan áradhat teljesen ki önkéntes áldozatként a szeretett személy örömeire, akkor a leggyönyörűbb *rózsaszín* formájában mutatkozik meg, és amikor ez a rózsaszín kivételesen ragyogó, és *orgonailába* hajlik, akkor az emberiség iránti spirituálisabb szeretetet hirdeti. Számptalan közbeeső lehetőség létezik, és a szeretetet természetesen különböző módokon színezhetsz át pl. a gög vagy a féltékenység.

Narancsszín. Ez a szín mindig a büszkeségre vagy a becsvágyra jellemző, és majdnem annyi változata van, mint az előbbinek, a büszkeség vagy becsvágy természetétől függően. Nemritkán ingerlékenységgel együtt fordul elő.

Sárga. Ez nagyon jó szín, ami mindig az intellektus jelenlétére utal, árnyalatai igen sokfélék, és gyakran fordul elő más színárnyalatokkal keverve. Általában van egy sötétebb és homályosabb árnyalata, ha az értelmet főleg alacsonyabb rendű mederbe tereljük, leginkább akkor, ha céljaink önzők, de ragyogó *aranyszínűvé* válik és fokozatosan gyönyörű világos tiszta *citrom-* vagy *kankalinsárgává* válik, amint magasabb és önzetlenebb célok felé irányul.

Zöld. Nincs ennél változatosabb jelentésű szín, és némi tanulmányozás szükséges helyes értelmezéséhez. Legtöbb megnyilvánulása egyfajta alkalmazkodó képességet jelez, előbb gonosz és megtévesztő módon, végül pedig jó és rokonszenves formában.

A *szürkészöld* olyan jellegzetes árnyalat, ami a csalárdságra és az alattomosásra jellemző, és nagyon szembeötlően jelentkezik a primitív ember asztrális testében. Semmiképpen sem ritka a civilizált embereknél, akiknek már régen túl kellett volna lépniük a fejlődés e szín által jelzett szintjén. Amint az ember halad előre, ez az árnyalat ragyogó *smaragdölddé* fejlődik, ami mindig sokoldalúságot, éleseszséget és gyors találékonyságot jelent, de már nem utal semmilyen rossz szándékra ezekkel a tulajdonságokkal kapcsolatban. Jelzi a „minden emberért való létezés” képességét, de most már nem azért, hogy megcsalja vagy félrevezesse őket, hanem elsősorban azért, hogy a kedvükben járjon, dicséretüket vagy jóindulatukat elnyerje. Később pedig – ahogy az értelem fejlődik – azért, hogy segítsen és erősítse őket. Végül pompás halvány, ragyogó *kékeszöld* színné válik, olyanná, ami időnként egy különösen pazar naplemente égboltján látható, ilyenkor az emberi természet néhány legnagyobb tulajdonságát mutatja: a legmélyebb rokonszenvet és együttérzést, a tökéletes alkalmazkodóképességgel, amit csak adni lehet. Úgy tűnik, hogy korábbi fejlődési fokán az élénk *almazöld* mindig erős vitalitást jelez.

Kék. A sötét, tiszta kék rendszerint vallásos érzelmet mutat, de ez is változik az érzelem fajtájának, tisztaságának, vakbuzgóságának, önzésének vagy nemességének megfelelően. Szinte bármely imént említett tulajdonság átszínezheti úgy, hogy bármely árnyalat létrejöhet egyrészt az *indigótól*, másrészt a dús mély *ibolyaszíntől* a piszkos szürkéskekig, ami a fétisimadás szintjét jellemzi. A szeretet vagy a félelem, a csalárdság vagy a büszkeség árnyalata keveredhet a vallás színével, így a változatok széles skáláját figyelhetjük meg.

A *világoskék* valamilyen nemes, spirituális eszme iránti áhítatot mutat, és fokozatosan emelkedik fénylő *orgona-kékbe*, ami a magas fokú spiritualitást jellemzi, és általában sziporkázó arany csillagok kísérik, amik emelkedett spirituális törekvéseket jelentenek.

Könnyen megérthető, hogy ezeknek a színárnyalatoknak szinte végtelen kombinációi és változatai létezhetnek, miáltal a legfinomabb jellemfokozatok és a legtünékenyebb érzelem-keverékek is a legnagyobb pontossággal fejeződnek ki. Az asztráltest általános ragyogása, körvonalának viszonylagos határozottsága vagy elmosódottsága, a különböző erőközpontok viszonylagos fényessége – ezeket mind figyelembe kell venni, ha a látottakat helyesen akarjuk értelmezni. Érdemes még megemlíteni, hogy a fejlett vagy fejlődő lelki képességek olyan színekben jelentkeznek, amelyek a látható színskálán túl vannak, úgyhogy lehetetlen azokat fizikai színekkel ábrázolni. Az *ultraibolya* árnyalatok a magasabb és tisztább fejlődéseket jelzik, míg az *infravörös* ijesztő keverékei elárulják a mágia gonosz és önző formáinak útján sántikálót. Nemcsak ezek a színek mutatják meg az okkult fejlődést, hanem a különböző testek nagyobb fényerőssége, megnövekedett nagysága és határozottabb körvonalai is.

XIV. FEJEZET A TESTMÁS

Van még egy kérdés, amit általánosságban meg kell említenünk szemléltető képeinkkel kapcsolatban, mielőtt egyesével végigmennénk rajtuk, külön-külön szemügyre véve azokat. Megfigyelhető, hogy a fizikai test körvonalát halványan belerajzoltuk mindegyik ovális képbe, hogy egyértelműen össze lehessen hasonlítani a fizikai test és a ködszerű felhők méreteit, de nem szabad elfelejteni, hogy ez csak utalás, nem pedig pontos megjelenítés, és ne kövessük el azt a hibát, hogy a fizikai forma asztrális és mentális testmárait valóban ilyen határozatlannak és felismerhetetlennek képzeljük. Egy, a fizikai síkon készült rajzban lehetetlen egy olyan alak valamennyi megjelenési formáját egyidejűleg megadni, ami a természet egy másik birodalmához tartozik. Emiatt a magasabb szintű testek bizonyos jellegzetességeit szándékosan elhanyagoltuk, vagy alárendeltük e könyv céljainak, annak, hogy megmagyarázzuk, hogyan mutatkozik meg az ember fejlődése különböző testei színösszeállításában.

Nem kíséreljük meg például a hét csakra, vagy erőközpont megjelenésének bemutatását, bár ezek mindegyik testben léteznek, némely esetben pedig különösen élénkek és szembeötlők lennének. A művész sehogyan sem próbálta meg a tojás alakú testek felszínének csodálatos opálszerű árnyalatait visszaadni, de a gondolatformák sűrű felhőjét sem, ami minden embert falként vesz körül, sem pedig azt a belső elrendezést, ami oly pontosan lemásolja a fizikai alakot. Ez utóbbi néhány szavas magyarázatra szorul.

Ha asztrális látással nézünk szomszédunkra, miközben ébren van, olyannak látjuk, mint lenni szokott, kivéve, hogy egy kissé világító köd veszi körül, amiben kicsit alaposabb megfigyelés után sok szín játékát fedezhetjük fel. Hogyan lehetséges – kérdezhetik –, hogy arca és végtagjai láthatók számunkra, holott tudjuk, hogy az alkalmazott test asztrális anyaga nem képes a tisztán fizikai rezgésekre válaszolni? A válasz az, hogy ami számunkra látható, az nem az ő fizikai teste, hanem az asztrális anyagban létrejövő testmása. Azt találjuk, hogy még akkor is, amikor az ember elhagyja sűrű földi formáját, akár időlegesen alvása közben, akár véglegesen halála után, ez a testmás mégis megtartja ugyanazt a megjelenési formát. Gondoljuk át, hogyan történik mindez.

A II. képen megfigyeltük, hogy az asztrális anyagnak hét sűrűségi fokozata vagy állapota van, a fizikai sík anyagának megfelelően. Több mint egyszerű megfelelésről, erős vonzásról van szó. A szilárd fizikai anyag minden részecskéjét áthatják a legalacsonyabb alsík asztrális anyagának bizonyos részecskéi – ez az ő testmása – amit mi az egyszerűség kedvéért „szilárd asztrális” anyagnak nevezhetünk, bár ez valójában ellentmondás, mert a szilárdság a szó hétköznapi értelmében nyilvánvalóan nem olyan tulajdonság, amivel bármilyen asztrális anyagot jellemezni lehetne. Ugyanígy minden folyékony fizikai részecskének megvan a maga „folyékony asztrális” részecske testmása, és így tovább, és a testmásokat nem lehet könnyen szétválasztani.

Amikor az ember leereszkedik egy testetöltésbe, maga köré vonja azon különböző síkok anyagát, amelyeken áthalad. Amint összegyűjti a mentális és az asztrális anyagát, azt a tojásdad alakot veszi fel, ami a kauzális test eredeti alakjának kifejeződése ezeken az alacsonyabb síkokon. Végül azt találja, hogy egy kicsi fizikai testet vesz körül, aminek vonzása azonnal hatni kezd az eddig fejletlen asztrális és mentális anyagra. Ezen finomabb részecskék heves rezgései nem könnyen adják át magukat ilyen irányításnak, de amint a gyermeki alak növekszik, hatása állandóan erősödik, míg végül egy felnőtt esetében az asztrális és a mentális test anyagának általában több mint kilencven százaléka a fizikai test burkolatán belül van. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ugyanazok a részecskék mindig ugyanott maradnak, mert ezek mindegyike gyors mozgásban van, állandóan ki- és belépnek, de összességében ez az arány megmarad. Ezért amikor egy barátunkat asztrális látással vizsgáljuk

meg, amit valóban látunk, az egy nagyon sűrű és szilárdnak látszó ködből álló emberi forma, amit egy átlátszó ködből álló tojás alakú felhő vesz körül, mivel pedig ez a felhő az ismerős arc minden vonását hűen visszaadja, barátunk azonnal felismerhető.

De ez még nem minden. A szokás jelensége fontos szerepet játszik a folyamatban, az asztrális és mentális részecskék elkezdenek hozzászokni az adott formához, és megtartják azt még akkor is, amikor a sűrű test elpusztul, így nem jár több nehézséggel az embert halála után felismerni, mint előtte. Átmeneti változások előfordulhatnak, mert egy futó gondolat is képes a finomabb anyagot formába önteni, viszont amint a formát létrehozó gondolat nyomása elmúlik, ismét visszacsúszik megszokott alakjába.

Létezik egy sokkal kisebb, de folyamatosabb gondolat-hatás, ami nagyon lassan fokozódva időnként jelentős változást eredményez. Nincs olyan ember, aki önmagát rendszeresen elaggottnak, erőtlennek, görnyedtnak, ráncosnak képzelne el, és így, bár közvetlenül a halála után asztrális teste képes pontosan visszaadni ezeket a vonásokat, önmagáról alkotott gondolatainak tudatalatti hatása lassan visszahoz valamennyit élete delének megjelenéséből. Ezért van az, hogy ha valaki halála után kísértétként megjelenik, barátaiban néha olyan benyomást kelt, mintha fiatalabbnak nézne ki, ahelyett, hogy öregebbnek látszana, mint halálakor.

Egy másik tényező, ami ugyancsak segít abban, hogy az asztrális forma a halál után változatlanul maradjon, a mások gondolata. Amikor egy ember barátai, akár élők, akár holtak, gondolataikat feléje irányítják, természetesen úgy gondolnak rá, ahogyan ismerik, viszont minden ilyen gondolat egy pillanatnyi formateremtő erő, és összességében ez a hatás jelentős.

Mindebből az olvasó megértheti, hogy amikor az asztrális test látását tanulja, még sok egyéb megfigyelni valót talál abban, mint amiket ábráink bemutatnak. Különösen azt fogja észrevenni, hogy a fizikai forma testmása nem csupán halvány körvonal, hanem valószínűleg a legszembeötlőbb jelenség.

Majdnem bizonyos, hogy a képzetlen tisztánlátó esetében így történik, mert csak a legritkább esetben fordul elő, hogy az asztrális látása már tökéletesen kifejlődött. Ez természetes, mert képességének az a része, amely általában elsőként nyílik meg, a legalacsonyabb, a fizikai szinthez legközelebbi, és előfordulhat, hogy az ember sok-sok éven át csak a sűrűbb típusú asztrális anyagot képes meglátni. De ezek – amik a maguk módján megfelelnek a fizikai test anyagának – pontosan azok a típusok, amiknek legnagyobb része a testmásban halmozódik fel. Ezért nyilvánvaló, hogy az azt körülvevő tojás alakú ködöt az ilyen ember aránylag lényegesen halványabbnak és kevésbé szembetűnőnek látja, mint az valójában, sőt eléggé valószínű, hogy észre sem veszi. Ha asztrális látása egy kicsit már az átlagos szint felett van, láthat valamit a színekből, ha jobban odafigyel, úgy, hogy olyan erőfeszítést tesz, ami a fizikai síkon a szem megerőltetésének felel meg. Az ilyen erőfeszítésnek az a hatása, hogy pillanatnyilag asztrális teste rezgései felgyorsulnak, vagy pontosabban fogalmazva képességei kiterjednek valamivel magasabb rezgésekre, és így látókörébe többet von be abból a tudathordozóból, amit éppen néz. Az olyan ember, aki megfelelően képzett a tisztánlátásban, természetesen megtanulta, hogyan használja látóképességét valamennyi alsíkon, akár külön-külön, akár egyszerre, ahogyan akarja.

Az emberek gyakran kérdezik, hogy az asztráltest felöltözöttnek látszik-e, és ha igen, honnan vette a ruháit. Mivel ez a finomabb anyag gondolattal formálható, az ember olyan, amilyennek gondolja magát, és mindenkinek könnyű úgy öltözködni, ahogy akar. Ha figyelmét teljesen lefoglalja valami más dolog, az elméje általában önműködően valami közönséges ruházatot állít elő, ami számára ismerős, így valószínűleg olyan ruhában fog megjelenni, amit a leggyakrabban visel. Ismerek valakit, aki hosszú időn át, anélkül, hogy gondolkozott volna rajta, az asztrális síkon mindig estélyi ruhában jelent meg, mert – gondolom – késő este természetesen ilyen öltözetben gondolta magát. Egy másik valaki mindig a buddhista szerzetesek méltóságteljes sárga ruháját hordta, de azt hiszem, hogy ezt kezdetben szándékosan tette, bár kétség kívül a későbbiekben szokássá vált.

A testmás ugyanúgy létezik a mentális anyagban, ahogyan az asztrálisban is, így az ember mennyei

életében is jelentős mértékben megtartja utolsó személyiségének megjelenési formáját csakúgy, mint annak emlékét. Még a kauzális testben is van egy emberi forma, nem valamely inkarnációjából, hanem egy megdicsőült keverék mindabból, ami mindazokban a legnemesebb volt – az Augoeides, vagy mennyei ember, akin keresztül a valódi Én megnyilvánul, de azon a szinten a körülmények annyira mások, hogy azok leírását reménytelen megkísérelni.

XV. FEJEZET

AZ EMBER FEJLŐDÉSÉNEK KORAI SZAKASZAI

Amikor a XIII. fejezetben lévő információt egy primitív ember értelem-testére alkalmazzuk, amint azt a VI. kép mutatja, az emberrel kapcsolatban bizonyos tények azonnal nyilvánvalóvá válnak. Bár általában ez igen gyenge és fejletlen értelem-test, mégis elért már valami haladást. Felül a fakó sárga jelez egy bizonyos mennyiségű értelmet, de a szín zavarossága azt is megmutatja, hogy kizárólag önző célokra használja. A vallásosságnak, amit a szürkés-kék jelez, fétisimádásnak kell lennie, ami összekeveredik a félelemmel, és önző érdekek irányítják, míg a piszkos karmazsin a baloldalon kezdődő szerelemre utal, amelynek alapvetően szintén önzőnek kell lennie. A fakó narancs csík büszkeségre, annak is egy alacsonyabb fajtájára utal, míg a nagy skarlátvörös folt haragra való erős hajlamot fejez ki, amely kétségkívül a legcsekélyebb ingerlésre kirobbanna. A széles piszkos zöld sáv, amely elfoglalja a test oly nagy részét, csalárdságot, hűtlenséget és kapzsiságot mutat, ez utóbbi tulajdonság a megfigyelhető barnás színárnyalatban nyilvánul meg. Alul egyfajta sáros szín lerakódását vesszük észre, ami az általános önzést és minden kívánatos tulajdonság hiányát sugallja.

Éppen a bármilyen jól definiált magasabb szintű tulajdonság hiánya az, ami alapján biztosak lehetünk abban, hogy ha a VII. képen látható asztráltestet nézzük, azt majdnem teljesen gátlások nélkülinek találjuk. Ennek megfelelően megértjük, hogy ennek a vágy-hordozó testnek milyen óriási részét foglalja el kizárólag az érzékiség, amit a nagyon kellemetlen barnás-vörös, majdnem vérszín jelenít meg.

Csalárdság, önzés, kapzsiság láthatók itt, amint elvárható, és dühöngő haragra is utalnak a fakó skarlátvörös foltok és pacák. Szeretet szinte egyáltalán nem található, és az ilyen formában előforduló értelem és vallásos érzelem a lehető legalacsonyabb fajtájú.

Egy másik vonás, amit észre kell venni, ezen asztrálttest körvonalainak szabálytalansága, az általánosan elmosódott hatás, és az a mód, ahogyan a színek elrendeződnek. Amint továbblépünk a jobban fejlett emberek tudathordozóihoz, jelentős előrehaladást találunk ezen a téren. A színek mindig bizonyos mértékben keverednek, és egymásba folynak, mindamellett az átlagembernél hajlamosak többé-kevésbé szabályos sávokban elhelyezkedni, míg a test körvonalai egészen határozottá és szabályossá válnak. Viszont a fejletlen embernél minden szabálytalan és zavaros, nyilvánvalóan az erőszakos és gyakran gonosz ösztönök teremtménye, amelyeknek azonnal enged anélkül, hogy a legcsekélyebb mértékben igyekezne uralkodni rajtuk. Összességében nagyon kellemetlen személy, noha valamilyen áthaladtunk ezen a szinten, és az a tapasztalat, amit itt szereztünk, tett képessé bennünket arra, hogy erről felemelkedjünk valami tisztább és nemesebb felé.

Rendkívül fontos állandóan észben tartanunk a különböző tudathordozó testek megjelenésének felismerésére tett erőfeszítéseink közepette, hogy az őket alkotó részecskék mindig gyors mozgásban vannak. Bizonyos esetekben, amelyeket a maguk helyén külön fogunk megemlíteni, határozott sávok és világosan meghatározott vonalak találhatók ezekben a testekben, de az esetek túlnyomó többségében a színfelhők nemcsak beleolvadnak egymásba, hanem állandóan egymásra áramlanak, közben előbukkannak és eltűnnek. Valóban, ennek a fénylő és élénkszerű ködnek a felülete annyiban kissé hasonlít a hevesen forrásban lévő víz felületéhez, ahogyan annak minden részecskéje láthatóan kavargog, felemelkedik a felszínre, és újra elmerül, állandóan helyet cserélnek egymással. Így a különböző színek semmi esetre sem tartják meg mindig saját helyzetüket úgy, ahogyan az képeinken látható. De az mindenesetre igaz, hogy az itt ábrázolt elrendezések felé törekednek, és bár a sárga, a rózsaszín és a kék nem mindig pontosan úgy csoportosítva található meg, ahogyan lerajzoltuk, mégis minden kavargásukban és gomolygásukban a tojásdad alak felső része közelében maradnak. Mindig a fizikai test fejéhez közel találhatók meg, amikor egyáltalán léteznek, míg az önzést, kapzsiságot, csalárdságot

vagy gyűlölködést jelző színek mindig az alsó rész felé húzódnak, az érzéki érzelmek nagy tömege pedig általában a kettő között lebeg.

Ezen rezgési sebességek mindegyikének (amik számunkra színekként jelennek meg) megvan a saját jellegzetes típusú asztrális vagy mentális anyaga, amiben a leghabzóban működhet, és ezeknek a színeknek az átlagos helyzete az állandóan mozgó ködfelemben ténylegesen a jellemző anyag saját fajtségától függ. Egy asztráltest egész, vagy majdnem egész anyagát ideiglenesen kényszerítheti egy hirtelen szenvedélyáradat, hogy egy bizonyos sebességgel rezegjen, de minden anyag esetében – kivéve, aminek ez a természetes rezgése – vissza fog állni a szokásos rezgési sebesség, amikor az erő megszűnik.

Természetesen minden embernek megvan a maga egyéni vérmérséklete, és nincs két egyforma személy, de mindegyik bemutatott kép osztálya átlagpéldányának metszetét jeleníti meg, különböző színárnyalatait pedig a tojásdad forma azon részén ábrázoltuk, ahol általában megtalálhatók.

XVI. FEJEZET AZ ÁTLAGEMBER

Most pedig vizsgáljuk meg az átlagos „utca emberét”, hogy megfigyelhessük, milyen fejlődésen ment keresztül, és ez milyen módon mutatkozik meg a különböző tudathordozókban. A megfelelő látási móddal tekintve egy ilyen ember kauzális testére, azt nagyjából olyan fejlettségi szintűnek találjuk, mint amit a **VIII.** ábra mutat. Látható, hogy határozott fejlődés történt a nagy tojásdad burok tartalmában, rendkívül finom és légies színek bizonyos mennyisége található meg benne, bár még mindig csak felénél kevesebb részét töltik ki. A színek általános jelentése ugyanaz, mint az alsóbb szinteken, noha itt olyan tulajdonságokat jeleznek, amiket a lélek határozottan és véglegesen megszerzett. Ezek a színek sok oktávval magasabbak, mint amelyek ugyanezeket a tulajdonságokat az alsóbb síkokon fejezik ki. Látható, hogy valamennyi magasabb szintű értelem, valamennyi a valódi áhítat és az igazi önzetlen szeretet képességéből már kifejlődött az emberben, és lehet, hogy ezek akármilyen kifejeződése is lehetséges az alsóbb síkokon, de ezek már az övéi, mint egyfajta raktári készlet, vagy öröklött képesség minden testetöltésben, amit a jövő tartogat számára. Sőt már létezik a különösen finom ibolya egy alig látható árnyalata, amely a legmagasabb eszme felé forduló szeretet és áhítat képességét jelzi, és ugyancsak megjelenik a szimpátia és együttérzés tiszta zöldjének egy halvány árnyalata.

Megvizsgálva az átlagember mentális testét – amint az a **IX.** ábrán látható – azt találjuk, hogy az már jelentős fejlődést mutat a fejletlen emberéhez képest. Nemcsak abban, hogy az értelem, szeretet és áhítat nagyobb arányt képvisel, hanem abban is, hogy ezek a jellemvonások minőségükben jelentős fejlődésen mentek keresztül. Noha az még nagyon messze van, hogy teljesen tiszták legyenek, nyilvánvalóan sokkal jobb árnyalatok, mint a **VI.** ábrán láthatók. A büszkeség aránya közel olyan magas, mint korábban, de ez a büszkeség legalább magasabb szinten jelenik meg. Ha az ember még mindig büszke, akkor inkább olyan jó tulajdonságaira az, amikről úgy képzei, hogy rendelkezik velük, mint sem kiválóságára a fizikai nyers erőben vagy a kegyetlenségére. Még most is van egy jó adag skarlátvörös, ami jelzi hajlamát a haragra, de észrevehető, hogy ez a felhőben lényegesen lentebbi helyet foglal el, ami az értelem-testet felépítő anyag általános minőségében bekövetkezett fejlődést jelenti. Ahhoz, hogy a fejletlen ember mentális testében látható alacsony típusú zöld (ami a kapzsisággal és önzéssel erőteljesen átszínezett csalárdságot jelzi) rezgéseit ki tudja bocsátani, sűrűbb és durvább fajtájú anyagra van szükség, mint ami a harag skarlátvöröséhez szükséges. Az átlagember mentális testében megjelenő határozottan jobb zöld rezgéséhez valamivel kevésbé sűrű anyagra van szüksége, mint a harag skarlátjának, innen ered viszonylagos helyzetük kétségtelen felcserélődése. A zöld mostanra fejlődött annyit, hogy bizonyos mennyiségben inkább a sokoldalúságot és alkalmazkodóképességet sugallja, mintsem a csalárdságot és alattomoságot. Az elme nagy részét még mindig az önző hajlamok barnája foglalja el, de még ezt a színt is egy kicsit melegebbnek és a korábnál kevésbé nyomasztónak látjuk.

Ha most a **X.** ábrára tekintünk, láthatjuk azt az asztrális testet, amely a **IX.** ábra mentális testének felel meg – az átlagember asztrális testét. Megfigyelhető, hogy ez az asztrális test közeli összhangban van mentális párjával, noha színei természetesen valahogy durvábbak, és bizonyos szenvedélyek nagyon határozott jelenlétét tartalmazza, amelyek nem képesek a magasabb síkon megmutatkozni. Mégis azt találjuk, hogy sokkal fejlettebb, ha összehasonlítjuk a **VII.** ábrán látható asztrális testtel. Kevesebb érzékiség van benne, bár sajnálatosan még mindig ez az egyik legmeghatározóbb tulajdonság, de legalább kevésbé vadállatias és erős, mint a korábbiakban. Az önzés még mindig nagyon meghatározó, és a személyes célok elérése érdekében a család hajlama is még mindig kétség kívül jelen

van, de már látható, hogy a zöld két eltérő minőségre bomlik, azt jelezve, hogy a puszta alattomoság fokozatosan alkalmazkodóképessé válik.

Ez az asztrális testről készített ábra nemcsak a hozzá tartozó típusú ember átlagos tulajdonságait mutatja be, hanem annak átlagos állapotát is akkor, amikor az viszonylag nyugalomban van. Bármely átlagos ember asztrális teste olyan ritkán van nyugalomban, hogy csak rendkívül tökéletlen elképzelésünk lehet megjelenésének lehetőségeiről, ha elmulasztjuk figyelembe venni, hogy milyen, amikor hirtelen érzelmi rohamok vagy kitörések hatnak rá. Ugyancsak léteznek bizonyos állandóbb szellemi beállítottságok, amelyek módosulásokat eredményeznek az asztrális testben, ezek eléggé jellegzetesek ahhoz, hogy érdemes legyen megemlíteni, ezért a következőkben néhány olyan ábrával foglalkozunk, amik ezeket a különböző hatásokat mutatják be.

XVII. FEJEZET HIRTELEN ÉRZELMEK

Ezek némelyike a legmeglepőbb következményeket hozza létre az asztrális testben, olyanokat, amelyeket nagyon érdemes gondosan tanulmányozni. Előre kell bocsátanunk, hogy a könyvben szereplő valamennyi ábrát az életből vettük. Ezek nem valakinek az elképzelései arról, hogyan nézhet ki az ember bizonyos feltételezett körülmények között, hanem élő személyek tudathordozói által bizonyos ismertett körülmények között létrehozott jelenségek képi megjelenítései. Nem elképzelés, hanem megfigyelés és gondos lemásolás eredményei. Például, ha a **XI.** ábrához lapozunk, egy kísérletet látunk annak a hatásnak a képi megjelenítésére, ami akkor látható, amikor az erős és tökéletesen tiszta szeretet hirtelen hulláma végigsöpör az emberen – a választott példa alapjául egy édesanya szolgált, amikor felkapja kisgyermekét, és csókjaival borítja el. Egy pillanatra az asztrális test hevesen felkavarodik, az eredeti színek pedig egy időre majdnem eltűnnek. Mint minden esetben, úgy itt is a **X.** ábrán megadott átlagember asztrális testét vesszük alapul vagy háttérül, noha áttérve a heves érzelmre, már csak kevés látszik belőle. Ha a **XI.** ábrán bemutatott változást elemezzük, azt találjuk, hogy az négy külön részből áll.

1. Élénk színek bizonyos gyűrűi vagy örvényei láthatók, amik jól meghatározottak, egyszínűnek tűnnek, és erős fény sugárzik belőlük kifelé. Valójában ezek mindegyike a mérhetetlen szeretet egy-egy gondolatformája, amely az asztrális testben keletkezik, és abból kiáradni készül érzelme tárgya felé. A *Thought-Forms* [Gondolatformák] című könyvben található egy ábra az egyik ilyen gyűrűről, amint a levegőben lebeg, úton célja felé. Megfigyelhető, hogy a gyors mozgás bizonyos módosulást eredményez az alakjában, így a spirál mintegy lövedékké válik, és némiképp egy üstökös fejére hasonlít. Nehéz dolog az élő fény ezen örvénylő felhőit lefesteni, pedig valódi megjelenésük leírhatatlanul pompás.

2. Az egész asztrális testet karmazsinvörös fények vízszintesen lüktető vonalai keresztezik, amiket még nehezebb pontosan bemutatni, mint a gondolatformákat, aminek mozgásuk különleges gyorsasága az oka. Viszont az általános hatást nagyon szerencsésen kapta el a művész.

3. Az egész asztrális test felszínét egyfajta rózsaszínű hártya borítja be, így ezen keresztül az asztrális test belsejébe tekintve olyan, mintha színes üvegen keresztül néznénk. Az ábrán ezt a jelenséget csak a széleken mutatjuk be.

4. Egyfajta karmazsiniros áramlás tölti be az egész asztrális testet, átszínezve bizonyos mértékig az összes többi árnyalatot, szabálytalan lebegő csomókba sűrűsödik be, hasonlóan a félig kialakult báránfelhőkhöz.

Az asztrális tűzijáték e pompás bemutatója általában csak néhány másodpercig tart, azután a test gyorsan visszaáll normális állapotába. Sőt minden ilyen érzelmkitörés létrehozza a maga hatását, egy kicsivel hozzájárul a tojásdad alak felső részének karmazsinirosához, és egy kicsit megkönnyíti az asztrális test részecskéinek, hogy egy következő szeretethullámra válaszoljanak. Bár lehetséges, hogy egy ilyen érzés mulékony, mégis, amint újra és újra előjön, a hatása felhalmozódik. Egy másik kérdés pedig, amit nem szabad elfelejteni, a másokra gyakorolt jó irányú befolyás, amit a szeretet és az öröm erőteljes rezgéseinek kisugárzása hoz létre.

Sok igaz szív boldogabb lesz, ha megtudja, hogy az, aki erős szeretet gondolatát küldi egy másik embernek, valójában önmagából ad valamit, hiszen az asztrális anyag egy bizonyos része átvándorol róla a szeretett emberre. Ez az anyag olyan erősen feltöltődött a kibocsátó egyedi rezgési sebességével, hogy hacsak nincs telítve valamilyen meghatározott korábbi mintával, nem tehet mást, mint hogy megsokszorozza önmagát. Nem lehetséges megakadályozni, hogy a befogadó asztrális teste ne kezdjen el összhangban rezegni ezzel az érzelemsugárral, és ez azt jelenti, hogy a szeretet egyre inkább

fokozódik, ezért egy ember felé irányuló szeretet határozottan jobb emberré teszi őt, mint egyébként lenne.

Áhítat

Eltételezve attól, hogy a karmazsint mindenhol a kék váltja fel, a **XII.** ábra szinte megegyezik a **XI.**-el. Azt mutatja be, amikor a vallásos áhítat érzése hirtelen eláraszt egy apácát, miközben elmélyült szemlélődésbe merült. Mind a négy megnyilvánulási forma, amiket a szeretet érzésével kapcsolatban felsoroltunk, itt is megfigyelhető – a forgó, csillogó karikák, a gyors rezgésű vízszintes sávok, a külső hártya és a felhőcsomók – ezek jelentése pontosan ugyanaz, csak a szeretetet mindenhol a vallásos érzés váltja fel.

A vallásos áhítat ilyen tökéletes feltörése nagyon ritka dolog, sokkal kevésbé általános, mint egy hozzá hasonlóan tökéletes szeretet-kitörés. Az ilyen természetű érzelemhullámozás előfordulása – viszont általában annak határozottsága és pontossága nélkül – néha megfigyelhető abban az esetben, amikor valaki egy oltár előtt térdelve imádatát a szentségek felé fordítja. Általában a párhuzamos vonalak kevésbé szabályosak és feltűnőek, az éles határvonalú karikák pedig teljesen hiányoznak, a helyüket életlen kék párafelhők foglalják el.

Az esetek legnagyobb részében az áhítat, mint érzelem bizonytalan és meghatározhatatlannak tűnik, így az ábránkon bemutatott kifinomult formája valójában ritka. Ebben a példában, amikor a karikák kilépnek az asztrális testből, nem öltik fel az üstökös fejszerűségével rendelkező lövedékformát, mint a szeretethullám esetében, helyette felfelé száguldó ragyogó spirálokká válnak. Ezek egyikét megadjuk a *Thought-Forms* [Gondolatformák] című könyvben, ahol megkíséreltük bemutatni az erő csodálatos kiáradását a magasabb síkokról, amit az áhítat ilyen fajta törekvése váltott ki.

Erős harag

Az ábrák teljes sorozatában talán a **XIII.** a legfeltűnőbb, és minden magyarázat nélkül is önmagáért szóló figyelmeztetés, hogy mekkora ostobaság átengedni magunkat egy dührohamnak. Ahogyan a korábbi esetekben is, az asztrális test szokványos hátterét átmenetileg eltakarja az érzelem kitörése, de sajnos most az erős és élénk gondolatok gyűlölködők és rosszindulatúak. Ezek ismét csak karikák-ként vagy örvényekként jelennek meg, de ebben az esetben koromfekete, súlyos, fenyegető tömegek-ként, amiket a működésben lévő gyűlölet vörös izzása világít meg. Ugyanilyen sötét színű, de kevésbé határozott felhőfoszlányok láthatók, amik bemocskolják az egész asztrális testet, miközben a szabadjára engedett harag tüzes nyilai cikáznak közöttük, mint a villámok.

Borzalmas és tényleg félelmetes látvány, és minél jobban megértjük, annál iszonyatosabbnak látszik. Ez olyan ember esete, akit tökéletesen elragadott a gyűlölet, és magán kívül került, olyan emberé, aki egy időre teljesen elveszítette önkontrollját. Még ha a jólneveltség fegyelme és a szokások meg is akadályozzák abban, hogy erőszakot kövessen el, azok a szörnyű felvillanások kardokként döfnek át más asztrális testeket. Az ember pedig megsebesíti a körülötte levőket, éppen úgy, mintha tényleg ezt tenné, csak éppen kevésbé láthatóan, mint ha a fizikai síkon bántalmazta volna őket.

Miközben az ember mások veszélyeztetésének forrása, önmaga teljesen védtelen. Pillanatnyilag a szenvedély az, ami tökéletesen irányítja, a vágy-elementál mindenek felett áll, a valódi ember pedig átmenetileg eleresztette ezt a tudathordozóját. Ilyen körülmények között egy másik, erősebb akarat hatalmába kerítheti, aminek ő engedte meg, hogy önmagából kifordítsa. Más szavakkal egy ilyen pillanatban, amikor az emberen úrrá lett a dühroham, ki van téve annak, hogy hatalmába kerítse, vagy megszállja akár egy hasonló természetű halott ember, akár valamilyen gonosz mesterséges elementál, aminek a rezgései szinkronban vannak az őt uralókkal. Nem csak embertársaira veszélyes, borzasztó veszélyt jelent önmagára is.

Az ábránkhöz kiválasztott eset természetesen szélsőséges, és az ilyen körülmények általában nem tartanak néhány percnél tovább. Viszont mindenki, akit szenvedély ejt rabul, bizonyos mértékben ezekkel a jellemzőkkel rendelkezik. Az ember pedig úgy érzi, hogy ha az emberek tudnák, hogyan jelennek meg a látók szemében, amikor átengedik magukat egy dühkitörésnek, biztosan sokkal jobban vigyáznának, hogy elkerüljék ezt.

A szenvedély kitörése eltávozik, de nyomait hátrahagyja. Az átlagember asztrális testében mindig van bizonyos mennyiségű skarlátvörös, ami a haragra való hajlamot, a bosszankodás lehetőségét mutatja, és minden dühkitörés valamennyivel megnöveli ezt, az egész tudathordozó anyagát hajlamossá téve arra, hogy a korábbiaknál valamivel könnyebben válaszoljon ezekre a nagyon nemkívánatos rezgésekre.

Azt is meg kell jegyezni, hogy bár a szenvedély lehet mulandó, a róla készült feljegyzés örökre fennmarad a természet emlékezetében. Bár egy rosszkívánság-teremtette elementál létezése egy bizonyos idő múlva, aminek hossza arányos a kívánság erejével, megszűnik, mégis élete minden pillanatról élő felvétel marad fenn, élete során kifejtett tevékenységeinek messzeható eredményeit pedig teremtője karmájának tökéletes pártatlansága bírálja el.

Félelem

A félelem hatása az asztrális testre nagyon szembetűnő. A rémület hirtelen sokkja egy pillanat alatt az egész testet különös fakó-szürke fátyollal vonja be, miközben ugyanilyen árnyalatú vízszintes csíkok jelennek meg, amik viszont olyan erőteljesen rezegnek, hogy alig ismerhetők fel különálló vonalaként. Az eredmény leírhatatlanul ijesztő, amit lehetetlen megfelelő szinten egy ábrán bemutatni. A **XIV.** ábrán tettünk egy próbát erre, amennyire az papíron lehetséges, de alig tudtuk lefesteni azt a különös módot, ahogyan a test minden fénye egy időre fokozatosan elhalványul, és az egész szürke tömeg kétségbeesetten reszket, mint a kocsonya.

Egy ilyen kép, mint ez, halálos rémületet jelez, és hétköznapi esetben hamarosan elmúlik. Az állandó félelem vagy különleges idegesség állapota ugyanennek a jelenségnek jelentősen módosult formájában jelenik meg, de a jellegzetes szürke árnyalat és a jellemző remegés a félelem meg-megújuló jelenlétének állandó jelei.

XVIII. FEJEZET TARTÓSABB ÁLLAPOTOK

Eddig megpróbáltuk ábrázolni a hirtelen érzelmeik közül néhánynak az azonnali hatását, amelyet az ember külső tudathordozójára fejtenek ki, és elmagyarázni, hogy bár gyorsan elmúlnak, a lélekben állandó következményekkel is járnak. Az marad hátra, hogy leírjuk a módot, ahogyan bizonyos személyiség típusok vagy beállítottságok megmutatkoznak, és így meglátható, hogy ezek mindegyike milyen mértékben módosítja az ember fejlődését felfelé vezető útján.

Létezik viszont egy hatás, ami jelentős következménnyel jár a legtöbb ember életére, olyan, ami igazából egyik ilyen kategóriába sem tartozik. Gyakran hirtelen jelenik meg, és a legtöbb esetben tartósságát tekintve nem egész életre szól, viszont egyáltalán nem cseng le olyan gyorsan, mint azok, amelyeket az előzőekben megtárgyaltunk. Azonban egy olyan ember életében, amelyet a **VIII.**, a **IX.** és a **X.** ábra bemutat, ez a fő eseménynek számít, valójában nagyon gyakran az egyetlen valódi fénypont az egyébként egyhangú, hitvány és önző létezésében. Az egyedüli alkalom, amelynek mentén az ilyen személyiség átmenetileg kiemelkedik önmagából, és egy ideig összességében egy magasabb szinten éli életét.

Ez a hirtelen felemelkedés olyan formában érkezik meg az emberhez, amit hétköznapi nyelven így nevezünk: „szerelembe esik”.

Egy szűkös, korlátozott életbe fentről hirtelen beleragyog egy fénysugár, és a benne lévő isteni szikra válaszul fényesen felizzik. Később lehet, hogy ezt az ember ismét elveszíti, és még egyszer visszasüllyed a mindennapok homályos fényébe, de mégsem képes semmi elvenni tőle az élményt, a magasabb élet dicsősége pedig bizonyos mértékig már feltárult. Legalább áthaladt egy olyan szakaszon, amikor hosszabb vagy rövidebb időre letaszították trónjáról az én-t, és egy másik lény foglalta el világában az első helyet – így tanulja meg életében először teljes fejlődési folyamata legértékesebb leckéjét. Korszakok fognak még eltelni, mielőtt ezt a leckét tökéletesen beépíti magába, aminek még ez az első felvillanása is óriási jelentőségű az én számára, hatása pedig az asztrális testre különleges figyelmet érdemel.

Az átalakulás váratlan és teljes, amint ez megfigyelhető, ha összehasonlítjuk a **X.** ábrát a **XV.**-el. Fel sem lehet ismerni, hogy a két test ugyanahhoz a személyhez tartozik, annyira különleges ez a változás. Észrevehető, hogy bizonyos tulajdonságok egy időre teljesen eltűnnek, míg mások rendkívüli mértékben megnövekedtek, egymáshoz viszonyított helyzetük pedig jelentősen megváltozott.

Az önzés, csalárdság és kapzsiság teljesen eltűnt, a tojásdad forma alsó része pedig most nagyon kifejlődött állatias szenvedélyekkel van feltöltve. Az alkalmazkodóképesség zöldjét felváltotta a féltékenység jellegzetes barnás zöldje, és ennek az érzelemnek a rendkívüli aktivitását a harag fényes skarlátvörös felvillanásai mutatják, amelyek átjárják azt.

Viszont a nemkívánatos változásokat felülmúlja az azokat ellensúlyozó karmazsinpiros ragyogó csoportja, ami a tojásalak oly nagy részét kitölti. Ez egy időre meghatározó jellemzője, és az egész asztrális test ennek fényében ragyog. Ennek hatására a hétköznapi test általános zavaros tompasága eltűnik, és a színárnyalatok – jók és rosszak egyaránt – mind fényesek és tisztán láthatók. Ez az élet felfokozódása különböző irányokban.

Megfigyelhető, hogy az áhítat kékje is határozottan fejlődött, sőt még (amennyire a jellem időlegesen megemelkedett) egy csöppnyi halvány lila is megjelenik a tojásalak tetején, ami a válaszáadás képességét jelzi egy valóban magas és önzetlen eszmére. Az értelem sárgája viszont teljesen eltűnik egy időre – amiről úgy gondolom, ezt a cinikusok ezen állapot jellemzőjének tekintenek.

Szinte lehetetlennek tűnik, hogy mindezen nagyszerű fejlődés után az embernek ismét vissza kell csúsznia a **X.** ábrán bemutatott állapotba, mégis az esetek nagy többségében ez történik, bár

természetesen a karmazsinpiros mennyisége jelentősen megszorodott, és a korábbinál tisztább árnyalatú lett. A „szerelmesnek lenni” állapotának megtapasztalása kétségtelenül értékes az én-nek, és határozott előrevívő lökést ad neki, még akkor is, ha gyakran sok nemkívánatos dologhoz kapcsolódhat.

A rendkívül erős és önzetlen szeretet, amit gyakran gyerekek éreznek olyanok iránt, akik valamivel idősebbek náluk, nagyon erőteljes tényező fejlődésükben, mivel ez általában nem keveredik a haszonnal, és mentes az alsóbb állatias természettel kapcsolatos képzelettársítástól. Még ha az ilyen szeretet múlandónak látszik is, tárgya pedig, ahogy az évek múlnak, egyszer-kétszer megváltozhat, mégis, amíg tart, nagyon is valóságos, és nemes célt szolgál azzal, hogy előkészíti a tudathordozót arra, hogy készségesebben válaszoljon azokra az erőteljesebb rezgésekre, amiket a jövő tartogat számára. Pont úgy, mint a gyümölcsfa lehulló virága, ami látszólag semmivé lesz, de valójában megvan a maga feladata, mivel nemcsak különösen gyönyörű a maga idejében, hanem segít a nedvet is felszívni az eljövő gyümölcs számára.

Az ingerlékeny ember

Most pedig fordítsuk figyelmünket a felé a mód felé, ahogyan bizonyos jellegzetes jellemtípusok az ember testeiben megjelennek. Az ingerlékeny ember esete jó példa ezekre. Asztrális testben általában egyik legfőbb jellemzőjeként a skarlátvörös széles tartománya látható, amint ezt a **XVI.** ábra mutatja. Viszont ami különösen megkülönbözteti a többi embertől, az a kicsi lebegő skarlátvörös petytyek jelenléte az asztrális test minden részében, valahogy úgy, mintha felkiáltójelek lennének. Ezek a kis aggodalmak során keletkező bosszúságok apró felhalmozódásainak eredményeként jönnek létre, amelyek állandóan jelen vannak a mindennapi életben. Mindig, amikor bármilyen jelentéktelen apróság rosszul sül el – amikor hideg a kávéja, amikor lekési a vonatát, vagy amikor a gyerek felborítja a tintás-üveget – a lobbanékony ember szabad folyást enged egy türelmetlen vagy dühös felkiáltásnak, a szabadjára engedett érzelmet pedig egy kicsi skarlátvörös felvillanás mutatja. Néhány esetben a féktelen természet ezen apró hírvívői kiáradnak annak az embernek az irányába, aki feltételezése szerint oka annak, ha bármi rosszul sikerült, de legtöbbször egyszerűen benne maradva áramolnak, szétoszolva az asztrális test anyagában – ez eredményezi az ábránkon látható megjelenési formát. A petytyek fokozatosan elhalványulnak, de helyüket mások foglalják el, mert az ingerlékeny ember soha nem fog ki a bosszankodnivalóból.

A fősvény

Egy másik feltűnő, de szerencsére kevésbé gyakori látvány az, amit a **XVII.** ábra mutat. A háttér valamivel különbözik az átlagos asztrális testtől, mivel az áhítat teljesen hiányzik, a szeretet pedig az átlagosnál sokkal kisebb mértékben van jelen. A kapzsiság, az önzés, a csalás és a simulékonyság (vagy még inkább az alattomoság) megerősödnek, másrészt pedig az érzékiség alig van jelen. A legszembetűnőbb tulajdonság viszont a párhuzamos vízszintes vonalak érdekes sorozataként jelenik meg, amelyek szinte berácsozzák a tojásdad alakot, és azt a benyomást keltik, hogy a benne lévő ember börtönbe van zárva. Ezek a rácsok mélybarna színűek, majdnem égett vörösesbarnák, felső szélük vízszintes és tisztán elkülönült, alsó szélük viszont ködszerűen elmosódott.

Ez illusztráció egy megrögzött fősvényről, természetesen ilyen szélsőséges eset nem nagyon gyakori, de sok ember természetében jelennek meg a fősvénység elemei, a kapzsiság színeinek megerősödésével és asztrális testük felső részében egy vagy két ilyen rács feltűnésével mutatkozva, mégis néhányan olyan tökéletesen elszigetelődnek, mint ahogyan példánk mutatja. Nyilvánvaló, hogy ez az ember elzárta önmagát a világtól, és a kívülről érkező rezgések nem tudnak könnyen rá hatni. Lehetséges, hogy ily módon elmenekül az élet néhány hétköznapi kísértésétől, de érzéketlenné is teszi magát barátaai szeretete és szimpátiája és minden magasabb rendű vallásos érzelem számára. Ezen kívül

börtönrácsai megakadályozzák a rezgések bejutását csakúgy, mint a kijutását, és sem szeretetet, sem áhítatot nem képes magából kisugározni. Tökéletesen bele van csomagolva saját önzésébe, nem tesz jót senki emberfiával, és amíg ez az állapot fennáll, semmilyen fejlődésre nem képes. Úgy tűnik, a zsugoriság vétké egy időre teljesen megakadályozza a fejlődést, és nagyon nehéz megszabadulni tőle, ha egyszer hatalomra tesz szert a személyiség fölött.

Mély depresszió

A **XVIII.** ábrán látható asztrális test több területen hasonló az előzőhöz. Itt viszont fakó szürke vonalakat látunk a barnák helyett, a teljes hatás pedig leírhatatlanul nyomasztó és lehangoló a megfigyelő számára. Ebben az esetben nem úgy tűnik, mintha bármilyen képesség is szükségszerűen hiányozna, egyszerűen megvannak a test közönséges színei háttérként, de valamennyit lefátyolozzák ezek a súlyos, ködös vonalak. Képünk egy különösen mély depresszióba süllyedt embert mutat be, amint teljesen el van szigetelve, mint a fősvény is volt. Természetesen nagyon sok köztes állapot létezik az egészséges asztrális test és e között. Lehet, hogy az embernek csak néhány depressziós sávja van, sőt lehet, hogy csak átmenetiek, vagy kevésbé jelentős és állandósult esetben lehet, hogy a súlyos felhőnek egyáltalán nincs ideje, hogy vonalakká rendeződjön.

Mégis túl sokan vannak azok, akik átengedik magukat ezeknek az érzéseknek, és megengedik a kétségbeesés ködének, hogy körbezárja őket, míg végül az egész világ feketének látszik. Nem ismerik fel, hogy ha így tesznek, nemcsak komolyan késleltetik saját fejlődésüket, és sokféle lehetőséget szelasztanak el, hanem szükségtelen szenvedést és károkat is okoznak a hozzájuk közel állóknak. Nincs fertőzőbb pszichikai állapot, mint a depresszió érzése, rezgései minden irányban kiáradnak, lelassító, eltompító hatásukat kifejtik minden asztrális testre, amit elérnek, függetlenül attól, hogy az adott asztrális testhez tartozó egő éppen rendelkezik-e fizikai testtel vagy sem. Ezért az az ember, aki utat enged a levertségnek, kellemetlenségnek és veszélyt hordoz mind az élőkre, mind a holtakra, mert túlfeszített és ideges aggodású korunkban a legtöbb ember számára nagyon nehéz ellenállni e gyászos rezgések fertőzésének.

Az egyedüli ember, aki védett ezektől a szörnyű befolyásoktól, az, aki valamennyit megért az élet céljából, aki azt filozófiailag és józan ésszel közelíti meg. Szerencsére a jó befolyások ugyanolyan könnyedén terjeszthetők, mint a rosszak, és aki elég bölcs ahhoz, hogy boldog legyen, mások számára a boldogság központjává, valóságos napsugárrá, kiáradó fénné válik, maga körül boldogságot teremt, és ebben az értelemben munkatársként tevékenykedik Istennel együtt, aki minden boldogság forrása. Ily módon valamennyien segíthetünk szétzúzni a depresszió nyomasztó sávjait, és a mögöttük lévő lelket kiszabadítani az isteni szeretet ragyogó napfényére.

A vallásos típus

Hasznos dolog lesz, ha az asztrális testek különleges eseteinek felsorolását két nagyon különböző típus vizsgálatával fejezzük be, amelyek összehasonlításából sokat lehet tanulni. Ezek egyikét a **XIX.** ábra mutatja, és a vallásos embernek nevezhetjük. Jellemvonásai a színeken keresztül mutatkoznak meg, és azt látjuk, hogy rendelkezik egy kevéske halvány lilával, ami egy magasabb eszme megjelenésére való válaszolás képességének lehetőségét jelzi. Legjellemzőbb tulajdonsága a kék szokatlan fejlettsége, ami az erős vallásos érzelmet mutatja, de sajnos ennek csak nagyon kis része az önzetlen áhítat tiszta világos kékje, a nagyobb rész sötét és valahogy piszkos árnyalat. Ez azt jelzi, hogy a vallásos érzelemben belekeveredik egy jó adag vágy személyes haszon elérésére.

A sárga nagyon kicsi aránya azt jelzi, hogy nagyon alacsony értelmi szinten van ahhoz, hogy áhítatát ésszerű csatornába vezesse, vagy hogy megvédje magát attól, hogy értelmetlen bigottságba satnyuljon. Jelentős mértékű benne a szeretet és alkalmazkodóképesség, noha azok nem túlságosan magas szintűek, viszont a megnyilvánult érzékiség messze az átlag fölötti, a csalárság és az önzés pedig

szintén nagyon jelentős. Meg kell jegyeznünk, nagyon gyakori, hogy a rendkívüli érzékiség és a vallásos beállítottság együtt láthatók, ez azt sugallhatja, hogy létezik valamilyen rejtett kapcsolat közöttük, vagy lehet, hogy egyszerűen csak mindkettő olyan ember jellemvonása, aki főleg az érzelmeinek él, azok irányítják ahelyett, hogy ő próbálná átvenni az irányítást az értelmével. A másik tény, amire figyelni kell, a színek eloszlásának szabálytalansága és körvonalaik határozatlansága: mind egymásba olvadnak, és sehol sincsenek tiszta elválasztó vonalak. Ez ugyancsak jól kifejezi a vallásos ember elképzeléseinek határozatlanságát.

Értsük meg, hogy ebben az esetben – csakúgy, mint ebben a fejezetben minden esetben – csakis az átlagember különböző változataival foglalkozunk. Következésképpen ez egy átlagos, kevésbé értelmes vallásos ember asztrális teste, a legkevésbé sem a fejlett vallásos emberé, akinek áhítatát a teljes együttérzés és az értelem irányítása hívja életre.

A tudós típus

A megfigyelőt szinte letaglózhatja az az ellentét, ami a **XX.** ábrán bemutatott test és az imént ismertetett között van. A **XIX.** ábrán azt láttuk, hogy az alaptulajdonságok az (egyfajta) áhítat és az érzékiség, míg az értelem nagyon kis mértékben figyelhető meg, a **XX.** ábrán viszont áhítat egyáltalán nincs, az érzékiség többé-kevésbé átlagos mennyiségű, az értelem viszont rendkívüli szintre fejlődött. A szeretet és az alkalmazkodóképesség egyaránt valahogy mennyiségileg kevés és minőségileg szegényes, szemmel láthatóan elnyomja az értelmi fejlődés, mivel az ember még nem eléggé előrehaladott ahhoz, hogy egyenlő mértékben szerezze meg mindezeket a tulajdonságokat magasabb eszközeiben. Van benne egy jókora adag önzés és kapzsiság, és egy bizonyos féltékenységre való készség is jelen van. De az ilyen ember legjellemzőbb tulajdonsága az aranysárga óriási aránya, ami azt mutatja, hogy jól fejlett értelmét alapvetően a tudás megszerzésére irányítja. Középső részén egy hatalmas ragyogó narancsszínű kúp emelkedik, ami sok büszkeséget és becsvágyat jelez a tudással kapcsolatban, viszont még a sárga árnyalata is lehetetlenné teszi, hogy az értelem csupán önző célok kitűzésének szintjére alacsonyodjon le.

Azt is meg kell jegyezni, hogy az elme tudományos és fegyelmezett magatartásának határozott befolyása van az asztrális színek elrendezésére, azok szabályos sávokba rendeződnek el, a közöttük lévő elválasztó vonalak pedig kétségkívül sokkal határozottabbak, mint az előző példa esetében.

Nyilvánvaló, hogy a **XIX.** és a **XX.** ábrákon bemutatott testek példák az egyenlőtlen fejlődés két változatára, noha mindkettőnek megvannak a jó oldalai, ugyanakkor mindkettőnek megvannak a hátrányai is. A továbbiakban a fejlettebb ember tudathordozóit fogjuk megvizsgálni, olyanét, aki sokkal nagyobb mértékben rendelkezik mindezekkel a különböző minőségekkel, azok jól kiegyensúlyozottak, így egymást támogatják és erősítik ahelyett, hogy uralnák vagy elfojtanák egymást.

XIX. FEJEZET A FEJLETT EMBER

A „fejlett” kifejezés viszonylagos, ezért jó, ha megmagyarázzuk, itt mit értünk alatta. Az ezen cím alatt bemutatott tudathordozók olyanok, mint amilyenekkel bármely tiszta lelkű ember rendelkezhet, aki határozottan és értelmesen „a fenti dolgokra hat, nem pedig a földi dolgokra”. Nem annak az embernek a tudathordozói, aki már messze előrehaladt az úton, amely a mesteri fokozathoz vezet, ilyen esetben ugyanis jelentős különbséget fedeznénk fel mind a méretben, mint az elrendezésben. Viszont félreérthetetlenül arra az emberre utalnak, akinek kifejezik keresését a magasabb igazságok után, aki már felülemelkedett a pusztán földi célokon, és aki egy eszméért éli életét. Az ilyen emberek között találhatunk olyanokat, akik különösen egy irányban értek el jelentős haladást, míg mások más irányban. Az itt bemutatott egy minden irányban kiegyensúlyozott ember, teljesen jó átlaga azoknak, akik az általunk leírt szinten vannak.

Vizsgáljuk meg először a **XXI.** ábrát, ami emberünk kauzális testét mutatja. Összehasonlítva ezt az **V.** és a **VIII.** ábrákkal láthatjuk, mi volt az emberi fejlődés, és hogyan tükröződik megjelenési formájában. Megfigyelhetjük, hogy mostanra már sok jó tulajdonság fejlődött ki benne, a ragyogó, színjátzó burkot a leggyönyörűbb színek töltik ki, amelyek a szeretet, áhítat és rokonszenv magasabb formáit jellemzik. Ezeket egy kifinomodott és átszellemiesített értelem és olyan törekvések támogatják, amelyek az isteni valamikori elérése felé igyekeznek. Hadd idézzek a *The Devachanic Plane* [A devacsáni sík] című könyvből:

A kauzális test, amit elképzeltetetlenül tiszta, finom és éteri, rendkívül élénk és élő tűzzel lüktető anyag alkot, fejlődése során ragyogó színek sugárzó gömbjévé válik, magas szintű rezgései változó színárnyalatú hullámokat bocsátanak ki a felületén keresztül – olyan árnyalatokat, amiről az anyagi világ mit sem tud – ragyogó, meleg és élénk színeket, amik leírása meghaladja a nyelv lehetőségeit. Vegyük egy egyiptomi naplemente színeit, adjuk hozzá az angliai napnyugta égboltjának csodálatos puhaságát, olyannyira fölötté vannak ezeknek a kauzális test színei fényességben, átlátszóságban és ragyogásban, mint amennyivel a fentiek a gyerekek vízfestékeinek színei fölött állnak. És még ezután sem tudja senki, aki nem látta őket, elképzelni ezeknek a sugárzó gömböknek a gyönyörűségét, amely a tisztánlátó látomás területén villan fel, amint az felemelkedik ebbe a mennyei világba.

Mindezeket a kauzális testeket egy magasabb síkról kiáradó élő tűz tölti fel, amivel a gömb kapcsolatba kerül a végtelen fény egy rezgő sugarával, élénken eszünkbe idézve a Dzyan-stanzák szavait: „A szikra a lángból Fohat legfinomabb fonálán függ”. Amint pedig a lélek növekszik és egyre többet képes befogadni az Isteni Szellem kimeríthetetlen óceánjából, amely a fonálon, mint egy csatornán keresztül árad lefelé, ez a csatorna kiterjed, és gyorsabb folyást enged az áramlatnak a következő alsíkig, amit úgy lehet elképzelni, mintha egy csatorna kötné össze az eget és a földet. A magasabb maga is egy nagyszerű gömb, amin keresztül átszágul az élő forrás, amíg a kauzális test úgy nem tűnik, hogy feloldódik a kiáradó fényben. Lássuk ismét, mint mond a stanza: „A csendes Figyelő és az árnyéka közötti fonal minden változással erősebbé és ragyogóbbá válik. A reggeli napfény fenséges déli Nappá változott át. Ez a te jelen Kereked, mondá a Láng a Szikrának. Te vagy én magam, és másom és az árnyékom. Beléd öltözködtem, és te vagy Váhanom a 'Légy velünk' napig, amikor te újra magammá és másokká válsz, magaddá és magammá.” [Az idézetek a „Dzyan könyve első részének fordítása” (Magyar Teozófiai Társulat, 1993) c. könyvből származnak.]

Mennyire reménytelennek látszik megpróbálni papíron bemutatni mindezt a ragyogást! Művésznünk mégis ügyesen megvalósította, hogy alkotása hasonlítson arra, amit ecset nem festhet meg, és bár a legtisztább fizikai ábrázolás is igen messze van a transzcendens valóságtól, de legalább képzeletünk számára ad egy kiinduló pontot, ahonnan megpróbálhatjuk elképzelésünket kialakítani.

Nem felejthetjük el megjegyezni, a fejlett ember egyik legnagyobb tulajdonsága az, hogy képes csatornaként szolgálni a magasabb erők számára. Látni fogjuk, hogy kauzális testéből ez az erőfolyam különböző irányokba árad ki, mivel beállítottságát az önzetlenség, a segítőkészség és az adni akarás jellemzi, ez lehetővé teszi az isteni erőnek, hogy állandó áramlással ereszkedjen le belé, és rajta keresztül érjen el sok más embert, akik még nem elég erősek ahhoz, hogy közvetlenül be tudják fogadni.

A ragyogó szikrákból álló korona, amely a test felső részéből emelkedik fel, jelzi a szellemi törekvést, és rendkívüli mértékben hozzájárul az ember megjelenésének szépségéhez és méltóságához. Ez állandóan a kauzális testből emelkedik ki, függetlenül attól, hogy a fizikai síkon lévő alsóbb embert milyen mértékben vette birtokába. Ugyanis, amikor az ember lelke egyszer felébred a saját szintjén, és elkezd megérteni önmagát és viszonyát az istenihez, állandóan felfelé tekint a forrás felé, ahonnan származik, és teljesen érdektelen bármely tevékenység iránt, amiket ugyanabban az időben az alsóbb síkokon végezhet. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy az Én kifejeződése mennyire kicsiny és részleges lehet még a legnemesebb személyiségben is, így amint a magasabb ember elkezd önmaga körül tekinteni, azt találja, hogy szinte korlátlan lehetőségek nyílnak meg előtte, amikről ebben a gátolt fizikai életben elképzelésünk sem lehet.

A szellemi törekvésnek ez az erőteljes felfelé áramlása, ami fejlett emberünk számára oly fénylő koronát hoz létre, ez maga a csatorna, amin keresztül az isteni erő leereszkedik, így minél teljesebbé és erősebbé válnak törekvései, annál nagyobb kegyelemben részesül a magasságokból.

A fejlett ember mentális teste

Aligha kerülheti el a megfigyelő figyelmét, amint elkezdünk foglalkozni az egyre fejlettebb emberrel, hogy különböző tudathordozói mindegyike nemcsak rendkívül kifinomult és fejlett, hanem egymásra nagyon hasonlítanak is. Figyelembe véve a különbséget (amit a színek oktávjainak hívhatunk) a mentális sík alsóbb és felsőbb szintjeihez tartozó színárnyalatok között, a **XXII.** ábra szinte a **XXI.** ábra másolata, a **XXII.** és a **XXIII.** ábrák közötti hasonlóság pedig talán még szembeszökőbb, bár amikor összehasonlítjuk ezeket, nem szabad elfelejtenünk, hogy az asztrális színek ismét csak más oktávhoz tartoznak, mint akár az alacsonyabb mentálisak is.

Egy másik hasznos összehasonlítás tehető a **XXII.**, a **IX.** és a **VI.** ábrák között, hogy megfigyelhessük, hogyan mutatkozik meg az értelem-testben a fejlődés a primitív embertől az önzetlenig. Vizsgálatunk során nyilvánvalóvá fog válni, hogy a büszkeség, a harag és az önzés teljesen eltűntek, a megmaradó színek pedig nemcsak annyira kiterjedtek, hogy betöltik a teljes tojásalakot, hanem árnyalatukban is annyit fejlődtek, hogy teljesen más benyomást keltenek. A színek mindegyike tisztább és finomabb, mivel eltűnt belőlük minden önmagával kapcsolatos gondolat, ráadásul megjelent a tiszta lila az arany csillagokkal, ami új és nagyszerű tulajdonságok megszerzését jelzi. A fentről származó energia, amit láttunk a kauzális testen keresztül kisugározni, működik a mentális tudathordozón keresztül is, bár valamivel kisebb erővel. Az itt látható összességében nagyon finom mentális test már jól fejlett, és benne van a gyors fejlődés minden ígérete az Ösvényen, amikor majd eljön az ideje.

A fejlett ember asztrális teste

A fejlett ember asztrális testéről – amit a **XXIII.** ábrán mutatunk be – azonnal látható, hogy rendkívül hasonló a mentális tudathordozóhoz. Ez valójában kicsit több, mint a mentális test egyszerű visszatükröződése az asztrális sík sűrűbb anyagában. Ez azt jelzi, hogy az ember a vágyait teljesen az elme irányítása alatt tartja, és már nem fenyegeti az a veszély, hogy vad érzelmi hullámok lesodorják az értelem szilárd alapjáról. Kétségkívül alkalmanként még úrrá lesz rajta az ingerlékenység és különféle nemkívánatos vágyakozások. Viszont elegendő tudással rendelkezik ahhoz, hogy elnyomja ezek megjelenését, folytonosan harcoljon ellenük, amikor csak felbukkannak ahelyett, hogy engedne nekik. Így lehet, hogy ezek átmenetileg megváltoztatják asztrális testét, de alig okoznak benne bármilyen tartós változást, mivel magasabb rendű tulajdonságainak sokkal erősebb rezgései szállnak velük szembe.

Pontosan ugyanilyen módon, a fejlődés egy még későbbi szintjén a mentális test maga is a kauzális visszatükröződésévé válik, mivel az ember megtanulja, hogy csak a magasabb Én ösztönzéseit kövesse, és hogy értelmét kizárólag az vezesse.

Ez az ábra világosan bemutat egy érdekes tény, ami a sárga fényvel kapcsolatos, és ami az értelmet fejezi ki. Amikor ez a szín jelen van a tojásdad alakban, mindig annak felső részében látható, a fej környékén, következésképpen ez az eredete annak az elképzelésnek, hogy a szentek feje körül dicsfény koszorú van, mivel a sárga az asztrális test messze legszembetűnőbb színe, az a szín, amit bárki, akinél kialakulóban van a tisztánlátás képessége, a legkönnyebben érzékel. Sőt, még asztrális látás nélkül is észlelhető alkalomadtán, amikor egy bizonyos fejlettségű ember valamilyen különös erőfeszítést tesz, például prédikál vagy előadást tart, az értelmi képességek nem a megszokott módon működnek, ezért a sárga ragyogás felerősödik.

Bizonyos esetekben – amiket magam láttam – ez átlépi a fizikai láthatóság határait, és sok olyan ember is látja, akiknek hiányzik a fizikainál magasabb szintű látás képessége. Ebben az esetben nem az asztrális rezgés lassul le annyira, hogy lesüllyed az alá a szint alá, ami elválasztja a fizikai síktól, hanem a szokottnál sokkalta erőteljesebbé válik, így képes rezonáló rezgést kelteni még a fizikai sík durvább és nehezebb anyagában is. Kétségtelenül vagy ennek a jelenségnek az alkalomszerű megpillantása, vagy a látók által teremtett hagyományok eredményezték azt, hogy középkori festőinkben az az elképzelés alakult ki, hogy a szentek feje körül dicsfény van. Emlékezhetünk rá, hogy Krisztus dicsfényébe általában belerajzolnak egy keresztet, ez szintén nagy valószínűséggel azért van – az okkult kutatások álláspontja szerint –, mert gyakran megfigyelték, hogy a nagyon magasan fejlett személyek aurájában különféle geometriai ábrák jelennek meg, amik bizonyos emelkedett és nagy horderejű gondolatokat jeleznek. Ezek közül néhány megtalálható a *Thought-Forms* [Gondolatformák] című mű ábrái között.

A tanuló hasznosnak fogja találni, ha gondosan összehasonlítja ezeket az ábrákat egymással. Először vizsgáljuk meg valamennyi kauzális testet a mentális és az asztrális testekkel kapcsolatban, amik annak részleges kifejeződése, hogy megértsük, milyen kapcsolat van ezek között a különböző tudathordozók között. Majd hasonlítsuk össze a **VII.**, a **X.** és a **XXIII.** ábrákon szereplő három asztrális testet, hogy megértsük, hogyan jelentkezik a fejlődés a vágytestben, amit természetesen messze a legkönnyebb tisztánlátással érzékelni a különböző tudathordozók közül, és tulajdonképpen az egyetlen, amit az átlagos pszichikai fejlettségű ember egyáltalán megláthat. Ugyanezt az összehasonlítást kell elvégezni a **VI.**, a **IX.** és **XXII.**, valamint az **V.**, a **VIII.** és a **XXI.** ábrák között, hogy tanulmányozzuk az ember fejlődését, amint az a magasabb testeiben megjelenik.

A teozófiai irodalomban sok könyv áll rendelkezésünkre, ami feldolgozza mindezen fejlődés másik oldalát, és osztályozza azokat az erkölcsi tulajdonságokat, amelyek a különböző szintekhez szükségesek. Ez a téma a legmélyebb érdeklődésre tarthat számot, noha meghaladja ennek a kis munkának a keretét. Akik a kérdést tanulmányozni kívánják, olvassák el az *Invisible Helpers* [Láthatatlan segítők]

XIX – XXI. fejezeteit, valamint Annie Besant könyveit, az *In the Outer Court*-öt [Az Előcsarnokban] és a *The Path of Discipleship*-et [A tanítványság útja] .

Ezekből a könyvekből nemcsak a fejlődés feltételeiről kaphatunk némi elképzelést, hanem annak céljáról és a dicsőséges jövőről is, ami ránk vár, amikor majd kielégítjük ezeket, amikor majd a jó öreg világunkban eltöltött sok inkarnáció múltán végre megtanuljuk a leckét, amire a fizikai élet meg akart tanítani bennünket. Akkor majd elérjük a „feltámadást a halálból”, ami felé Szent Pál oly elszántan igyekezett, akkor megszabadulunk mind a haláltól, mind a születéstől, túllépünk a kényszerűség körforgásán, és mindörökre szabadok leszünk. Szabadok arra, hogy segítsük embertársainkat az úton, amit mi már végigjártunk, mindaddig, amíg ők is elnyerik a fényt és a diadalt, ami az egész emberiségé. Minden emberre ennek megvalósítása vár, elérése pedig csak idő kérdése, akármilyen fiatal is legyen egy lélek. Kétségtelenül létezik az ember számára „üdvözülés”, mivel saját tévelygésén és tudatlanságán kívül nincs semmi, amitől bárkit is meg kellene óvni. Még csak nem is „örök remény”, hanem örök bizonyosság a része. Mindenki el fogja érni, mert ez Isten akarata, ez az egyedüli cél, amiért ő a létezésbe hívott bennünket. Sőt már a világ is fejlődik, és az erők is kezdenek megmutatkozni, ez a hajnali napkelte pedig bizonyosan déli dicsőséggé fog kiteljesedni. Ami a fejlődés távlatait illeti, amik az ember előtt húzódnak, a legélesebb tekintet sem látja a végét, csak annyit tudunk, hogy azok a tündöklő leírhatatlanig, korlátozhatatlanig és isteniig terjednek.

XX. FEJEZET AZ EGÉSZSÉG-AURA

Eddig kizárólag az ember azon testeivel foglalkoztunk, amelyek a magasabb síkokkal állnak kapcsolatban, viszont nem dolgoznánk fel teljesen témánkat, ha elmulasztanánk megemlíteni a részletesen felbontott fizikai anyagot, ami tisztánlátással az emberi aura részeként figyelhető meg. Ennek az anyagnak nagy része éteri állapotban van, és azt a valamit hozza létre, amit gyakran éteri testmásnak neveznek. Ez semmilyen értelemben sem egy külön tudathordozó, hanem egyszerűen a fizikai test részének tekintendő. A tisztánlátó számára elmosódott lilásszürke ködtömeggként világosan látható, ami áthatja a fizikai test sűrűbb részét, és csak némileg nyúlik azon túl, amint a **XXIV.** és a **XXV.** ábrákon látható. Ez az éteri anyag az összekötő kapocs az asztrális és a fizikai között, de nagyon fontos feladata van a fizikai síkon megjelenő életerő eszközeként is.

Ez az életerő a Napból árad ki ránk, ami az élet forrása ebben a belső megközelítésben csakúgy, mint a külvilágban megjelenő fénye és melege értelmében. Bár a földi légkör állandóan tele van ezzel az erővel, de a szikrázó napsütésben különösen tevékeny, fizikai testeink pedig csak úgy képesek élni, hogy magukba szívják. Ennek az életenergiának a felszívása a lépnek nevezett szervünk éterikus részének egyik feladata. Ez a szerv rendelkezik azzal a különös képességgel, hogy elkülöníti és átalakítja az energiát – amint az áthalad rajta – azért, hogy teljesen más alakban jelenjen meg.

Ez az energia önmagában természetesen láthatatlan, hasonlóan más energiákhoz, de amint körülötünk a légkörben létezik, apró részecskék millióiba burkolja be magát, amelyek bár színtelenek, de rendkívül mozgékonyak. Viszont miután a lépén keresztül felszívódnak az emberi testbe, ezek a részecskék gyönyörű halvány rózsaszínt öltenek, és folyamatosan áramolnak az egész testen keresztül – az idegek mentén, ugyanúgy, ahogyan a vér részecskéi áramolnak az artériák és vénák mentén, ennek az idegi keringésnek a központja pedig az agy. Megkíséreltük ábráink egyikén bemutatni ennek az áramnak az általános megjelenését, de természetesen erre nem szabad úgy tekinteni, mintha az idegrendszer pontos térképe lenne.

Nyilvánvaló, hogy ez az áramlás szükséges az idegek megfelelő működéséhez, amikor leáll, nincs tovább érzékelés. Tudjuk, egy végtag hogyan gémberedhet el a hidegben annyira, hogy teljesen érzéketlenné válik az érintésre, az érzéketlenség oka pedig az, hogy életerő már nem áramlik keresztül rajta. Feltételezhető, hogy főleg a vérkeringés leállása miatt történt, de akik tanulmányozták a hipnotizist, tudomásuk van az egyik legközönségesebb kísérletről, ami során egy végtagban hipnotikus mozdulatok hatására hasonló érzéketlenség jön létre. Ez egyáltalán nem akadályozza meg a vér áramlását, a végtag maga meleg marad, viszont meggátolja a hipnotizált életáramának keringését, és helyettesíti azt a hipnotizőrével. A hipnotizált idegei még mindig ott vannak, és (már amennyire fizikai érzékeléssel látható) tökéletesen működőképesek, mégsem végzik feladatukat, hogy továbbítsák az ingereket az agynak, mert az őket éltető életáram nem a hipnotizált agyához kapcsolódik, hanem a hipnotizőréhez.

Egy egészséges ember esetében a lép olyan hatékonyan látja el feladatát, hogy az életerő rendkívül nagy mennyiségben van jelen a testben, és állandóan sugárzik ki a testből minden irányba. A tökéletesen egészséges ember ezért nemcsak képes szándékosan másnak átadni belőle, hanem – bár nem tudatosan – folyamatosan árasztja ki az energiát és vitalitást a körülötte levőkre. Másrészt viszont az az ember, aki gyengesége vagy más ok miatt képtelen feldolgozni önmaga számára elegendő mennyiséget a világ életerejéből, néha – ugyancsak nem tudatosan – úgy működik, mint egy szivacs, és elszívja bármely, szerencsétlenségére vele kapcsolatba kerülő érzékeny személy már feldolgozott vitalitását – kétségtelenül a saját átmeneti hasznára, de gyakran áldozata kárára. Valószínűleg a legtöbb ember kisebb mértékben már megtapasztalta ezt, és azt találta, hogy van valaki az ismerősei körében,

akinek látogatása után mindig teljesen megmagyarázhatatlan kimerültséget és erőtlenséget érez. Gyakran hasonló fáradságot éreznek azok, akik spiritiszta szeánszokon vesznek részt anélkül, hogy előzetes óvintézkedéseket tennének az ellen, hogy életerejük a jelenlét során kiáramolhasson.

Ez a sugárzás szemmel látható hatást hoz létre azon a formán, amit az emberi aura tisztán fizikai részének nevezhetünk. Köztudott, hogy az emberi test a sűrű fizikai anyag apró részecskéit folyamatosan veti ki magából érzékelhetetlen izzadással és egyéb módokon, és ezek a részecskék a tisztánlátó érzékelés számára ugyanúgy láthatók halvány szürke ködként. Sok esetben ezek a részecskék kristályok, ezért bizonyos geometriai formákban láthatók, mint például a nátriumklorid vagy konyhasó apró kockái a leggyakoribbak közül. Az embert körülzáró formának ezt a tisztán fizikai részét néha egészség-aurának nevezik, annak a ténynek alapján, hogy állapotát nagymértékben befolyásolja a test egészsége, ami ezt kisugározza. Ez halvány kékesfehér, majdnem színtelen, és barázdált megjelenési formával rendelkezik, ami azt jelenti, hogy tele van, vagy inkább azt mondhatjuk, hogy rengeteg egyenes vonalból épül fel, amelyek egyenletesen ágaznak szét minden irányban a test pórusaiból. Ezeknek a vonalnak ez a normális állapota, amikor a test tökéletesen egészséges, különálló, szabályosak, és közel párhuzamosak, amennyire sugárzásuk megengedi. Viszont betegség esetében azonnali változás következik be, az érintett rész környezetében lévő vonalak szabálytalanná válnak, minden irányban a legrendetlenebb összevisszaságban helyezkednek el, vagy lekonyulnak, mint a hervadt virágok szárai.

Ennek a furcsa jelenségnek az oka maga is érdekes. Azt találjuk, hogy ezen egészség-aura vonalainak merevségét és párhuzamosságát az életerőnek az egészséges testből történő állandó kisugárzása okozza. Viszont amint ez a sugárzás megszűnik, a vonalak a fent leírt zavaros állapotba kerülnek. Miután a beteg felépül, az életenergia ezen magnetikus fajtájának normális sugárzása fokozatosan helyreáll, az egészség-aura vonalai pedig ennek következtében ismét rendezettekké válnak. Mindaddig, amíg a vonalak erősek és egyenesek, az energia állandóan sugárzik közöttük, és úgy tűnik, a test szinte teljesen védett olyan rossz fizikai befolyások támadásától, mint például a betegséget okozó mikrobák. Az ilyen mikrobákat visszaveri és elsodorja az életerő kiáramlása, viszont amikor bármilyen okból – gyengeség, sebesülés vagy sérülés, teljes kimerültség, szélsőséges depressziós hangulat, vagy túlhajszolt, rendszertelen életvitel miatt – a vitalitás szokatlanul nagy mennyiségére van szükség a testen belüli sérülés vagy veszteség rendbe hozásához, akkor a kisugárzott mennyiség jelentősen csökken, a védelmi rendszer veszélyesen legyengül, és viszonylag könnyűvé válik a halálos mikrobáknak, hogy erőszakosan benyomuljanak.

Megemlíthetjük azt is, hogy lehetséges akarat kifejtésével visszatartani az életerő ezen kisugárzását a vonalak külső szélénél, és ott azt egyfajta fallá vagy kagylóvá felépíteni, ami teljesen áthatolhatatlan ezeknek a mikrobáknak – és egy kis további erőfeszítéssel, ugyancsak áthatolhatatlan mindenféle asztrális és elementális befolyás számára, mindaddig, amíg ez az akarat erőfeszítés fennáll.

Ennek az aurának a szemléltetése – bemutatva megjelenési formáját mind egészséges, mind beteg állapotban – a **XXIV.** és a **XXV.** ábrán látható. Ne feledjük, hogy majdnem színtelen, így bár fizikai anyagú, ezért elegendő kevésbé fejlett látás, mint az aura asztrális részéhez, mégis ez utóbbi sokkalta szembetűnőbb csillogó színeinek ragyogása és állandó mozgása miatt. Ezért nagyon gyakran az ember fejlődése korábbi szakaszában látja meg, mint az egészség-aurát.

XXI. FEJEZET AZ ADEPTUS KAUZÁLIS TESTE

Valószínűleg azok számára, akik még semmit nem látnak az ember magasabb testeiből, az ebben a könyvben bemutatott ábrák bizonyos mértékig szuggesztívek, sőt megvilágosítók lesznek. Reméljük, így lesz, ezért jelentettük meg ezeket. Azok viszont, akik már látnak, miközben teljes egészében elismerik a művész gondosságát és képességeit, mindannyian egyetértenek abban, hogy a fizikai fölötti síkok közül még a legalsóbbat sem lehet méltóképpen papíron vagy vásznon megjeleníteni. Ha ez így van – és egészen bizonyosan így van –, mennyire reménytelenül lehetetlen vállalkozásnak kell lennie megpróbálni ábrázolni az adeptust – azt az embert, aki elérte az emberiség fejlődésének célját –, aki már az embernél valamivel többé vált!

Esetében a kauzális test mérete hihetetlenül megnövekedett, a Naphoz hasonló tündökléssel ragyog, káprázatos szépsége minden képzeleten messze túl van. A formák és a színek szépségére nincsenek szavak, a halandók nyelvének nincsenek kifejezései, amikkel a sugárzó gömböket le lehetne írni. Egy ilyen tudathordozóhoz egy külön tanulmány kellene, de ez meghaladja még azok képességét is, akik már messze jutottak az Ösvényen.

Az is jól látható, hogy egy ilyen test nemcsak sokkal nagyobb, mint az átlagemberé, hanem a színei is más elrendezést vesznek fel. Ezek már nem mozognak örvénylő felhőkben, hanem nagy koncentrikus héjakba rendeződnek, noha azokon mindenhol áthatol az élő fény sugárzása, ami belőle, mint egy központból folyamatosan áramlik kifelé. A színek sorrendje különbözik attól függően, hogy melyik adeptushoz tartozik, így dicsfényük több szembetűnő változata létezik. Elég meglepő, figyelembe véve a téma elvont jellegét, hogy ennek a ténynek egy hagyománya – egy tökéletesen pontos hagyománya – fennmaradt sok Buddha Urunkról készült elnagyolt rajzon, amiket Ceylonban templomok falán láthatunk. A Nagy Tanítót ott általában úgy ábrázolják, hogy aura veszi körül. A furcsa dolog az, hogy bár ezen aurák színezése és általános elrendezése groteszken pontatlan, sőt lehetetlenség lenne, ha csak egy átlagemberre, sőt még ha egy átlag adeptusra is (ha az ember tiszteletlenség nélkül használhat ilyen kifejezést) alkalmaznánk, mégis annak a sajátos típusú tényleges adeptusi, magasabb tudathordozónak a durva és anyagi megjelenítése, amelyhez Buddha tartozik. Azt is meg kell jegyezni, hogy az egészség-aura vonalait is megrajzolták néhány ilyen primitív képen.

Habár megkísérelni a Mester kauzális testét szemléltetni lehetetlen, lehetséges, hogy mégis érdekes némi fogalmat adni egyik előrehaladottabb tanítványa kauzális testének viszonylagos méretéről és megjelenési formájáról. Olyan tanítványról van szó, aki elérte azt a negyedik szintet az úton, amit a keleti könyvek „arhat”-nak neveznek. (Lásd: *Invisible Helpers* [Láthatatlan segítők], 172. oldal.) Ezt próbáltuk meg a **XXVI.** ábrán, de az ábrázoláshoz a kép elkészítésekor még a megszokottnál is nagyobb erőfeszítés szükséges amiatt, hogy a kauzális test színei két olyan jellemzővel rendelkeznek, amik itt, a fizikai síkon összeegyeztethetetlenek. Határozottan sokkal finomabbak és éteribbek, mint bármely más, amit eddig leírtunk, ugyanakkor sokkal teltebbek, ragyogóbbak és élénkebbek. Amíg egyszerű színek helyett nem tudunk tűzzel festeni, mindig válaszút előtt találjuk magunkat: ha megkíséreljük a szín mélységét és gazdagságát ábrázolni, annak sűrűnek és egyszínűnek kellene lennie, viszont ha ehelyett megpróbáljuk csodálatos átlátszóságát és fényességét bemutatni, akkor a színeknek teljesen el kellene tűnniük a gyönyörű élességben és ragyogásban, amik annyira meghatározó jellemzői a tündöklő valóságnak.

Mivel azonban kísérletet tettünk más kauzális testek esetében, hogy elképzelést nyújtsunk az átlátszó tojásdad formáról, ebben az esetben jobbnak látszik megpróbálni bemutatni a színek mélységét, elrendezését, és viszonylagos méretét. Ez utóbbit méretarányosan úgy lehetett megoldani, hogy képünkön a fizikai test méretét a korábbiak töredékére csökkentettük, ugyanis ha megtartottuk volna a

korábban alkalmazott léptéket, az arhat kauzális testét magasságban és szélességben néhány méteresnek kellett volna ábrázolnunk. Következésképpen arra kényszerültünk, hogy nagyon jelentősen csökkentsük a fizikai forma ábráját azért, hogy a kauzális test – amikor az ábrán méretarányosan mutatjuk be – még elférjen egy dupla oldal méretein belül. Azonban a legjobb esetben is egy ilyen rajzra csak úgy tekinthetünk, mint ami arra serkent, hogy erőfeszítést tegyünk egy mentális kép megalkotására – olyanra, ami talán remélhetően kevésbé pontatlan, mint a fizikai megjelenítés.

Megvizsgálva ezt az ábrát, azonnal meglepődünk a legmagasabb fajtájú értelem, szeretet és áhítat nagyszerű fejlődésén, az együttérzés és a legemelkedettebb spiritualitás gazdagságán, amiket láthatunk. Az isteni befolyás kiáramlása, amit a **XXI.** ábrán láttunk, szerfelett megerősödött, mivel ez az ember a Logosz életének és energiájának szinte tökéletes csatornájává vált. A dicsfény nemcsak fehér fényben sugárzik ki belőle, hanem a szivárvány minden színe veszi körül a gyöngyházhoz hasonló állandóan változó csillogással. Van valami ebben a sugárzásban, ami minden őhozzá közelítő ember legjobb tulajdonságait felerősíti, függetlenül attól, hogy mik azok a tulajdonságok. Így senki nem kerülhet befolyásának hatókörébe anélkül, hogy jobbá ne váljon; úgy sugároz maga körül, mint a Nap, amihez hasonlít is, hiszen a Logosz megjelenésévé vált.

A hozzá kapcsolódó mentális és asztrális testeknek nagyon kevés saját jellemző színük van, viszont a kauzális test másolatai, már amennyire alsóbb oktávjaik azt ki tudják fejezni. Pompás csillogó, színjátszó hatást keltenek – egyfajta több színben játszó, gyöngyházszerű hatást – ami messze túl van azon, hogy akár leírni, akár ábrázolni tudnánk.

Amit legalább remélhetünk, hogy ezeknek a belső tudathordozóknak a tanulmányozása adhat: segíthet nekünk megérteni, hogy ezek a valódi ember magasabb megjelenési formái, nem pedig az azok közepén kikristályosodott fizikai anyag felhalmozódásai, aminek vakságunk következtében akkora indokolatlan fontosságot tulajdonítunk. Magát a valódi embert – benne az isteni hármassággal – lehet, hogy nem látjuk, de minél inkább növekszik látókörünk és tudásunk, annál közelebb kerülünk ahhoz, ami benne fátylakba burkolódik. Ha pillanatnyilag az általunk érzékelhető legmagasabb tudathordozója a kauzális test, akkor az lesz a legközelebb az igazi ember fogalmához, amit látóképességünk jelenleg nyújthat. Viszont ha ugyanerre az emberre az alsóbb mentális síkok nézőpontjáról tekintünk, természetesen csak annyi látható belőle, amennyi kifejezhető az értelem-testben, ami a személyiség megnyilvánulási formája. Ugyanőt az asztrális síkról megvizsgálva azt találjuk, hogy egy további fátyol ereszkedett le, és csak az az alsóbb része látható, amely kifejezési módot talál a vágytesten keresztül. Itt, a fizikai síkon még rosszabb helyzetben vagyunk, mivel a valódi ember még hatékonyabban rejtőzik el előlünk, mint bárhol máshol.

Ennek ismerete talán elvezethet bennünket oda, hogy embertársunkról valamivel megalapozottabb véleményt alakítunk ki, mivel felismerjük, hogy ő mindig sokkal több, mint amennyit a fizikai szem meglátni képes. A háttérben mindig magasabb lehetőség húzódik meg, és a jobbik természet gyakran felemelkedik a maga rejtettségéből, leszáll a fizikai megjelenésbe, ahol mindenki megláthatja. Amikor az embert úgy tanulmányozzuk, mint amilyen valójában, könnyebbé válhat a számunkra átlátni a sűrű fizikai fátyolon, és elképzelni a háttérben lévő valóságot. Hitünk az emberi természetben megnövekedhet, amikor felismerjük, mennyire teljesen része az isteni természetnek, így képesek lehetünk embertársunkat jobban segíteni, mert megértjük a bizonyosságot, hogy ő és mi egyek vagyunk.

Ha rajtunk keresztül az isteni fény ragyogóbban sugárzik kifelé, az csak azért történik, hogy megoszthassuk vele ezt a fényt, ha magasabb fokra léptünk fel a létrán, csak azért van, hogy kinyújthassuk felé segítő kezünket. Minél inkább megértjük e fejlődés káprázatos rendszerét, aminek előrehaladását annak külső megnyilvánulásában tanulmányoztuk, annál teljesebben fogjuk meglátni a Logosz hatalmas önfeláldozásának valódi célját, és ez annyira gyönyörű, minden gondolatunkat meghaladóan annyira tökéletes, hogy ha egyszer meglátjuk, mindörökké annak megvalósítására szenteljük magunkat. Ezt meglátni egyet jelent azzal, hogy belevetni magunkat, törekedni arra, hogy mindörökké egyé váljunk vele még akkor is, ha csak a legszerényebb képességgel rendelkezünk, mert aki az Istennel

dolgozik, az örökkévalóságért és nem az időlegesért dolgozik, és munkája soha nem fog kudarcot vallani az előttünk álló egyetlen korszak során sem.

FÜGGELÉK

36-37. oldal. *Lánc periódus*. Ez a fogalom azzal kapcsolatos, amit „A ciklusok elmélete”-nek nevezünk. A teozófiai bölcelet kijelenti, hogy minden megnyilvánulás ciklikus, legyen szó akár az univerzumból, egy bolygóról, vagy bármilyen tevékenységről vagy lényről ebben az univerzumban vagy bolygón (például évszázadok, évtizedek, évek, hónapok, stb. vagy az emberi gyakorlatban a napok és éjszakák, az ébrenlét és alvás, és más nyilvánvalóan ismétlődő időszakok). Az, amit megismerhetünk, a megismerhe tetlenből bontakozik ki, és hosszú korszakok után oda tér vissza, ahonnan elindult, minden tapasztalat gyümölcsét magával hozva, amit a tevékenység hatalmas ciklusán keresztül megszerzett. Ebben az elméletben van benne a világok vagy bolygók láncának fogalma, az anyag különböző fokozatai, közöttük vannak láthatók és láthatatlanok, de valamennyi kapcsolatban áll az összes többivel az adott megnyilvánulás hullámának vagy az aktív élet működésének területeként. A lánc periódus fogalmat használjuk azon időszak hosszának megjelölésére, ami ahhoz szükséges, hogy az élethullám hétszer körbejárja egy lánc hét bolygóját, ahol minden ilyen egymást követő szakaszt körnek nevezünk.

46. oldal. A *kauzális test* és az *Én* (Ego, vagy egyéniség). Ezek a fogalmak szinte egymástól függenek. Az *Én* kifejezés – ahogyan a teozófiai irodalomban használjuk – nem a modern pszichológia egójának felel meg, hanem talán pontosabban a tudat középpontjával egyezik meg, amit a mélypszichológia *Önvalónak* nevez. A teozófiában az *Énre* úgy tekintünk, mint a valódi egyéniségre, aki rendszeresen lehelyezi önmaga részeit a személyiségekbe az egymást követő testetöltések során. Minden gyakorlati szempontból az *Ént* nevezhetjük a „léleknek”. Úgy tekintjük, mint az elme azon aspektusát, ami elválaszthatatlanul összekapcsolódik a magasabb intuícióval. A szellem bocsátja ki. A *kauzális test* – hogy úgy mondjuk – az *Én* „otthona”. Az elvont gondolkodás tudathordozójául szolgál, olyan, mint egy raktár a különböző testetöltések során megszerzett valamennyi tapasztalat lényege számára. Természetesen nem szabad úgy gondolni rá, mintha tér-jellegű fogalom lenne, inkább rezgési lehetőségek összessége, amelyek befolyásolni fogják a jövőbeni tevékenységet és tapasztalást. „Kauzálisnak” – oki-nak nevezük, mert – ebben a megközelítésben – az okok világa.

Charles Webster Leadbeater

1847-1934

Leadbeater normann ősei a XIV. században költöztek Angliába, neve a francia Le Battre (építő) családnevet tükrözi. Tizenkét éves volt, amikor családjával Angliából Dél-Amerikába költözött, ahol apja egy vasúttársaság elnökeként dolgozott. Öccsét az indián bennszülöttek kegyetlen módon megölték. Londonba való visszatérésük után apja meghalt, és a család anyagi összeomlása után Leadbeater nem folytathatta tanulmányait az oxfordi egyetemen, hanem hajózási, vasúti és banktisztviselőként dolgozott. 1876-ban az anglikán egyház szolgálatába lépett.

Okkult érdeklődését már gyermekként felkeltették az apja által otthonukban megrendezett pszichikai bemutatók. A természetfölötti, a szellemvilág iránti érdeklődése és kíváncsisága továbbra is erősen arra készítette, hogy megválaszolatlan kérdéseire válaszokat keressen. Így ismerkedett meg a korszak jellegzetes irányzatával, a spiritizmussal is. 1883-ban kezébe került A.P. Sinnett: *Az okkult világ* c. könyve, azt elolvastva azonnal jelezte belépési szándékát a Teozófiai Társulatba, ahova 1884-ben vették fel.

Miközben maga is ismerkedett a teozófiával, számtalan érdeklődői levélre válaszolt, könnyed, közérthető stílusban kommunikálta a teozófia eszméit. Óriási lépést jelentett az életében, hogy találkozott Blavatskynéval, és hallgatva belső hangja iránymutatására, Leadbeater gyökeresen megváltoztatta egész addigi életét: mindent – vallást, egyházat, munkát odahagyva Indiába utazott, hogy tanítvány lehessen, és képességeit gyorsított ütemben fejleszthesse a Mesterek iránymutatásával. Később Olcottal, a Társulat társelnökével Burmába utazott, ahol előadásokat tartott a teozófiáról. Adyarba való visszatérte után a Társulat nemzetközi titkáráként a nemzetközi levelezést bonyolította, valamint a Társulat folyóiratát, a *The Theosophist*-et menedzselte. Ennél lényegesebb volt az a munka, azok az erőfeszítések, amelyeket pszichikai képességei felébresztése ill. kifejlesztése érdekében tett napról napra, kitartó gyakorlással.

1886-89 között Ceylonban élt buddhista teozófusok között. Majd visszatért Angliába, ahol újságírából és leckeadásból élt, teozófiai előadásokat tartott, és megírta első könyvét az asztrálsíkról. Megismerkedett Annie Besant-tal, aki akkor csatlakozott a Társulathoz, és később annak elnöke is lett. Néhány év múlva közös teozófiai kutatásokat kezdtek a reinkarnáció konkrét eseteiről, teozófusok előző életeit tárták fel, vizsgálták a Föld okkult történelmét, a letűnt fajok és civilizációk történetét, az állatból az emberbe való felemelkedést, az egyéniesülést. Vizsgálták a Naprendszer, az atomokat, az elemek struktúráját – mikro- és makroszintű kutatásokat végeztek tisztánlátó módszerekkel, egymás megállapításait kontrollálva. Kutatták az emberi elme működését, a gondolatformákat. Ez a közös munka évtizedeken át folytatódott.

1897-től Leadbeater cikksorozatban fejtette ki nézeteit a gyermekekről. Hitt abban, hogy a gyermekekre úgy kell odafigyelni, mint egyénekre, akiknek jogaik vannak; és nemcsak fizikai, hanem pszichikai formálásuk, belső fejlesztésük is fontos szülői-nevelői feladat. A gyerekekkel Leadbeater a teozófiai alapelvek alapján foglalkozott, és ifjúsági kört szervezett a számukra a Társulaton belül. A viktoriánus Anglia légkörétől eltérő, modern szellemben nevelte őket, és ez komoly támadásokra szolgáltatott okot vele szemben.

1900-ban Leadbeater Amerikába utazott, előadókörútján végiglátogatta az USA nagyvárosait, ahová özönlöttek az emberek. Népszerűsége magasra szárnyalt, mindenki lenyűgözve állt mély tudása előtt. Nyugat-Európában hat hónapos előadókörúton járt, majd újabb előadássorozatra hívták meg Chicagóba, előadókörútja 2 és fél évig tartott Amerikában. A termek szinte túlcsoportultak, ahol előadott, hatására sokan kérték felvételüket a Társulat soraiba. Közben fáradhatatlanul ontotta a publikációkat, volt olyan év, amikor öt-hat könyve is megjelent okkult kutatásaiból, előadásaiból. Írt többek közt a csakrákról, a halálról, a halál utáni életről, a természetszellemekről, a keresztény egyházi szertartások szellemi háttéréről, a dolgok rejtett oldaláról. Írásait sok nyelvre fordították le.

Előadókörútját Ausztráliában folytatta, ahova többször is visszatért, majd 1914-től állandó rezidenciáját is Sydneybe tette át. 1916-tól aktívan bekapcsolódott a szabadkőműves mozgalomba, részletesen kutatta jelképeit, szertartásait és rejtett oldalát, kutatási eredményeit könyvben tette közzé. Hamarosan a szabadkőművességben elérhető legmagasabb beavatási szintre emelkedett. 1919-től figyelme a szabad katolikus egyház felé fordult, pappá szentelték, két év múlva püspökké, majd 1923-tól haláláig az egyház vezető püspöke volt. Az egyház megalapítójával, J.I. Wedgewood-al együtt dolgozták ki az egyház szertartásrendjét, tanításait és himnuszait. Ebben az időszakban jelent meg több írása is, amelyek a kereszténység különböző aspektusait vizsgálták. 1924-ben Annie Besant-tal együtt Ausztráliában létrehozta a Teozófiai Társulat második spirituális központját.

1927-től a Világanya szerepét és az emberi fejlődésben betöltött helyét vizsgálta. Szakítva azzal a hagyománnyal, hogy korábban csak fiúkból álló tanulócsoportokat szervezett maga köré, utolsó csoportja hét jávai tizenéves lányból állt, akiket a Világanya munkájának segítésére, az anyaság szentségének propagálására készített fel. 1929-ben visszaköltözött Adyarba, majd 1930-ban utolsó európai körútján vett részt, ahol mindenütt tisztelettel fogadták. Utolsó éveiben visszatért az okkult kémia tanulmányozásához, és a század eleje óta felfedezett új elemeket vizsgálta. 1934 elején halálos betegen elindult vissza Ausztráliába, sokak véleménye szerint ott akart meghalni. Megérkezése után néhány nappal, 87 évesen súlyos cukorbetegsége végzett vele.

A Nemzetközi Teozófiai Társulat vezető alakja volt. Sosem voltak szabvány-gondolatai, ezért működésének hatását is sokan sokféleképp ítélték meg: voltak, akikben kételkedést keltett, vagy akiket megosztott Leadbeater kétségkívül nagyon magas szintű, de többek számára szokatlan látásmódja, mások az egekig magasztalták, a világ legnagyobb tisztánlátójának tartották és okkult képességei miatt szinte „élő Istenként” tisztelték.